ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἀλάνθαστον

—Νομίζω πὼς κάνει ψέμματα τὸν στρατιώτη. Ὅταν τοῦ ἔδωσα ἕνα φράγκο, μοῦ εἶπε: «Εὐχαριστῶ, ὡραία μου».
—Ἐ! τότε εἶναι θεόστραβος.

Ρεκόρ

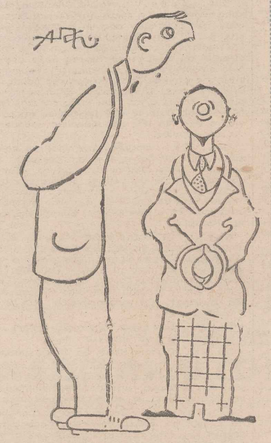

—Εἶμαι τόσο ἀφηρημένος! Κατάλαβα ὅτι εἶχα ξεχάσει τὴν ὀμπρέλλα μου μόνο ὅταν θέλησα νὰ τὴν κλείσω, γιατί ἔπαθε ἡ βροχή.

Δυσκολία

—Ἔδίστασα μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ δακτυλιδιοῦ καὶ ἑνὸς ὡραίου κολλιέ....
—Καὶ γιατί δὲν πῆρες καλλίτερα τὸ κολλιέ;...
—Δὲν τὰ κατάφερα. Μὲ ἔβλεπαν!

Γὰ βαφτίσια τοῦ μπέμπη

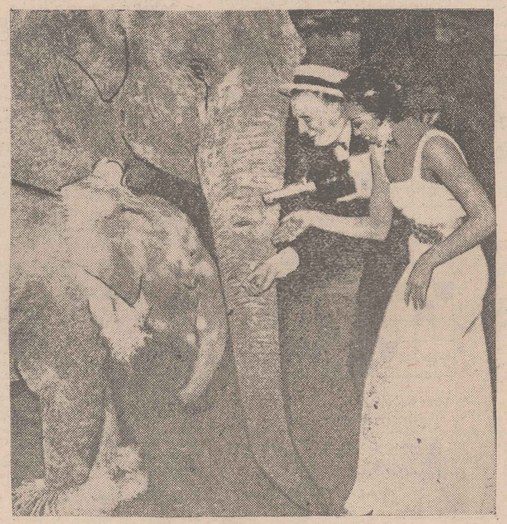

Οἱ δημοφιλέστατοι ἠθοποιοὶ τοῦ γαλλικοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου Μωρὶς Σεβαλιὲ καὶ Ζωζεφίνα Μπαίκερ μὲ τὰ μπουκάλια τῆς σαμπάνιας στὸ χέρι βαφτίζουν ἕνα μικρὸν ἐλέφαντα ποὺ ἐγεννήθη τελευταίως στὸ ζωολογικὸ κῆπο τοῦ Παρισιοῦ. Εἶνε ὁ πρῶτος ἐλέφας ποὺ γεννιέται ἐν αἰχμαλωσίᾳ.

Διαφορὰ ἀντιλήψεων

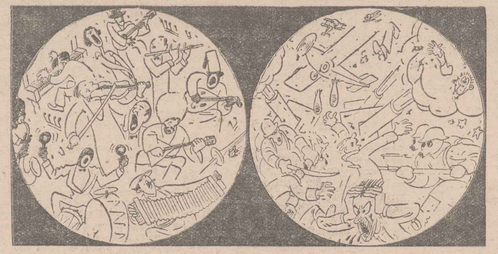

Ὁ κόσμος ὅπως τὸν ἀκοῦμε στὸ ραδιόφωνο.

Ὁ κόσμος ὅπως τὸν βλέπουμε στὶς ἐφημερίδες.

(Ἀπὸ τὴν «Ἄκσαμ» τῆς Κωνσταντινουπόλεως)

Μετὰ τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας

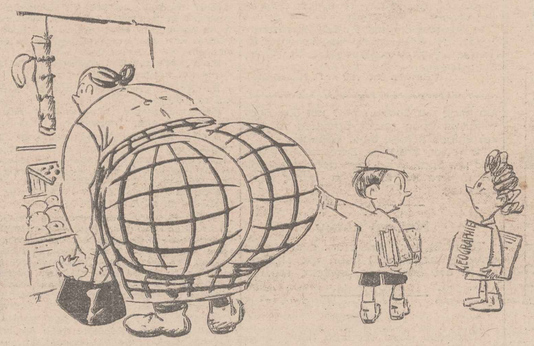

—Λυλή, ἐδῶ εἶνε ὁ Ἰσημερινὸς ποὺ μᾶς ἔλεγε τὸ πρωὶ ὁ δάσκαλος.

Τὰ ἐργαλεῖα τῆς τέχνης

—Παίρνεις καὶ τὸ μαξιλαράκι μαζί σου;
—Ναί. Τὰ γόνατα τοῦ διευθυντοῦ εἶναι πολὺ μυτερά.

Θέαμα

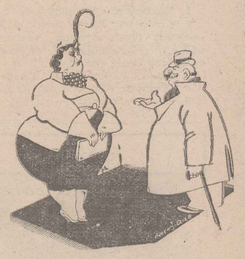

—Νομίζεις ὅτι μπορῶ νὰ βγῶ ἔξω μ' αὐτὸ τὸ καπέλλο;
—Μάλιστα, ἀγάπη μου. Τὸ πιατάκι θὰ τὸ βγάλω ἐγώ.

(Ἀπὸ τὸ «Ἄκμπαμπᾶ» τῆς Κων)πόλεως)

Παιδικὸν

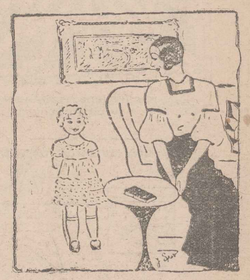

—Μαμᾶ, εἶνε ἔξω ἕνας φτωχὸς καὶ φωνάζει. Μπορῶ νὰ τοῦ δώσω δυὸ δραμές;
—Ναί, παιδί μου, ἀλλὰ τί φωνάζει;
—«Καραμέλες, σοκολάτες, μπισκότα!»

Ἀδυναμία

—Καὶ γιατί δὲν φώναξες ὅταν σὲ φίλησε;
—Μά, μαμᾶ, νομίζεις πὼς εἶμαι ἔγγαστρίμυθος;

Π
Ε66

Ἕσπερος

ΑΘΗΝΑΙ, 17 ΜΑΡΤΙΟΥ 1937.—ΕΤΟΣ Α΄.— Ἀριθμὸς φύλλου 21 — ΔΡΑΧΜΑΙ 2

Η γυνή που πρέπει

Ἀπὸ τὴ μουσικὴ κίνησι

Τῆς Πρωτευούσης

Ἀπὸ τὸ πρῶτο σημεῖωμά μου, ποὺ τόσο εὐγενικὰ τὸ φιλοξένησε ὁ «Ἕσπερος», παρέλειψα ν' ἀναφέρω ἀνάμεσα στὰ ὀνόματα τῶν διασημοτήτων ποὺ μᾶς ἐπισκευτήκανε καὶ δύο διευθυντὰς ὀρχήστρας, ἐπίσης ὀνομαστοὺς στὰ Εὐρωπαϊκὰ μουσικὰ κέντρα, τὸν Ἰσσαὺ Ντομπρόβεν καὶ τὸν Κὰρλ Σούριχτ. Ὁ πρῶτος μᾶς ἐπεσκεύτηκε γιὰ πρώτη φορὰ, καὶ διηύθυνε μία ἀπὸ τὶς Συναυλίες Συνδρομητῶν, τὴ τρίτη ἀν δὲν ἀπατᾶμαι. Καὶ ὄχι μόνο διηύθυνε ἄψογα τὴν ὀρχήστρα, ἀλλὰ ἦταν καὶ σολίστας συγχρόνως, μαζὺ μὲ τοὺς Λυκούδην καὶ Ζαργάνιν, στὴν ἐκτέλεση τοῦ 5ου Βραδεμβούργειου Κοντσέρτου τοῦ Μπάχ, ποὺ ναι γραμμένο γιὰ κύμβαλο (ὁ πρόγονος τοῦ σημερινοῦ πιάνου), διολί, φλάουτο καὶ μικρὴ ὀρχήστρα, ἕνα ἀπ' τὰ ἔργα μὲ τοὺς ἀλλόκοτους συνδυασμοὺς ὅμως ἄρεσε στὸν μεγάλον αὐτὸν συνθέτην νὰ κάνη, σὰν τὰ κοντσέρτα, μὲ συνδυασμοὺς διολιῶν, τσέλλων, φλάουτων κ. λ. π.

Μᾶς φανέρωσε δηλαδὴ ὅτι ἐκτὸς ἀπ' τὴ τέχνη τοῦ μαέστρου εἶναι καὶ δυνατὸς πιανίστας.

Ὁ Κὰρλ Σοῦριχτ μᾶς εἶναι πιὰ γνωστὸς ἀπὸ τὶς περυσινές του ἐμφανίσεις στὰ «Ὀλύμπια». Τὸ ὄνομά του εἶναι γνωστότατο σὄλο τὸ μουσικὸ κόσμο τῆς Εὐρώπης, γιατὶ συχνὰ διεύθυνει συναυλίες πότε στὴ Βαροσδία, πότε στὴ Βιέννη, στὸ Βερολίνο καὶ ἀλλοῦ.

Σ' ἐμᾶς ἔτυχε νὰ διευθύνη, ἐκτὸς ἀπὸ ἄλλες συναυλίες, καὶ τὴ συναυλία ποὺ ἦταν σολίστας ὁ Καλλίμαχος, καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ κατασκειρκοτρτήθηκαν οἱ δύο μαζύ.

Καὶ τώρα ἔρχεται ἡ σειρὰ τῶν δικῶν μας ἐκτελεστῶν ποὺ συνεπλήρωσαν τὰ διαστήματα ἀπ' τὴ μία συναυλία Συνδρομητῶν στὴν ἄλλη.

Ὀνόματα ποὺ ξεχωρίζουν ἀπ' τὸ καλλιτεχνικὸ οὐνολο τοῦ τόπου μας, γιατὶ δὲν εἶναι λίγες οἱ φορὲς ποὺ μᾶς κάρισαν καὶ αὐτοὶ μὲ τὴ δεξιοτεχνία τους στὶς ἐμφανίσεις τους, ὧρες ψυχικῆς γαλήνης.

Ἡ Κουρούκλη, ὁ Βολονίνης, ὁ Φαραντάτος, ὁ Λυκούδης. Καὶ οἱ τέσσερες θὰ μποροῦσαν ἀξιόλογα νὰ δρέψουν καὶ αὐτοὶ χειροκροτήματα καὶ μπράβο, ἀν ἐμφανίζονταν καὶ σὲ συναυλίες στὸ Ἑξωτερικό, σὰν τὸ ζεύγος Μαργαρίτη ποὺ συχνότατα ἐμφανίζεται στὰ διάφορα μουσικὰ κέντρα τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ μὲ τὴ προσήλωση ποὺ ἔχουν στὰ μαθήματά τους, δὲν μποροῦσαν νὰ ἐκφεταὶν γιὰ τέτοιο τουρνέ.

Μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ παρακολουθοῦνε οἱ φιλόμουσοι μας τὶς ἐμφανίσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ ΤΡΙΟ, καὶ καταχειροκροτοῦνε μὲ πραγματικὴ εἰλικρίνεια τοὺς τρεῖς αὐτοὺς «φωστῆρες» τοῦ βιολιοῦ, τοῦ βιολοντσέλου καὶ τοῦ πιάνου, ποὺ παρουσιάζουνε πάντα ὁτὸ Κοινὸ μας τὶς καλλίτερες σελίδες τῆς μουσικῆς φιλολογίας τῶν ΤΡΙΟ. Κρίμα ὅμως ποὺ οἱ ἐμφανίσεις τους εἶναι τόσο ἀραιές.

Σὲ μιὰ συναυλία, ἀκούσαμε τὸν Βολονίνη μὲ τὸν Λυκούδη στὴν ἐκτέλεση τοῦ Κοντσέρτου γιὰ 2 διολιὰ τοῦ Μπάχ. Ὁμολογῶ ὅτι καλλίτερη ἑρμηνεία δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνη τοῦ δύσκολου αὐτοῦ ἀριστουργήματος.

Ἔπειτα σὲ ἄλλη συναυλία μὲ ἔργα Μπετόβεν ποὺ διηύθυνε ὁ Μητρόπουλος πρὶν φύγη γιὰ τὴ μακρυνὴ του περιοδεία, ἀκούσαμε ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ συμφωνίες, τὴ δεύτερη καὶ τὴν ὄγδοη, τὸ τρίτο Κοντσέρτο εἰς Ντὸ μινόρε, γιὰ πιάνο καὶ ὀρχήστρα μὲ σολίστα τὸν Φαραντάτο.

Ἡ ὁπόδωση τοῦ κομψοτεχνήματος αὐτοῦ ἦτον πάρα πάνω ἀπὸ ὑπέροχη, γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἀπειρο πλῆθος ποὺ κατέκλυζε τὰ "Ὀλύμπια" ξέσπασε, ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα σὲ χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγές. Ἡ ἰδιο ἔκφρασις συμπαθείας γιὰ τὸν μοναδικὸ μας πιανίστα στὸ ρεσιτάλ του καὶ σὲ μιὰ συναυλία ἔργων Πετρίδη, ὅπου ἔπαιξε πάλι ὡς σολίστ σ' ἕνα Κοντσέρτο γιὰ πιάνο καὶ ὀρχήστρα τοῦ Ἕλληνος αὐτοῦ συνθετου.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ χορεία, τῶν διασημοτήτων δικῶν μας καὶ ξένων, ποὺ μᾶς κατομάγεψαν κυριολεκτικῶς στὴν ἐφετεινὴ σαιζόν, δὲν πρέπει νὰ παραλείψω καὶ τὶς ἐμφανίσεις τῶν Χορωδιῶν Ἀθηνῶν καὶ Παλλαδίου.

Ἡ πρώτη μᾶς παρουσίασε στὸ νέο θέατρο Κοτοπούλη, τὴ Συμφωνία τῶν Ψαλμῶν τοῦ Στραβίνσκυ καὶ τὸν Μεσσία τοῦ Χαΐνδελ, μαζὺ μὲ τὴ Σουίτα ἀπ' τὴν ὄπερα ("Ἀλσύνα» πάλι τοῦ Χαΐνδελ καὶ τὴν Ἡμπελὴ τοῦ Σοῦμπερτ.

Ἐδῶ, χωρὶς νὰ παρεξηγηθῶ, θὰ εἰπῶ τὸ παράπονό μου, καὶ ἀς μὲ συγχωρέσει ὁ διαπρεπὴς διευθυντὴς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ καὶ τῆς Χορωδίας συγχρόνως, ὅσο κατάλαβα τὸν Χαΐνδελ, ἀλλὰ τόσο δὲν κατάλαβα τὸν Στραβίνσκυ !

Στὴ συναυλία Γλυκοφρίδη δὲν μπόρεσα νὰ πάω. Ἀλλὰ τὸ ὑπέροχο Ὀρατόριο τὼν Χριστουγέννων τοῦ Μπάχ ποὺ μᾶς παρουσίασε ἡ Παλλάδιος Χορωδία, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὸ ρούφηξα κυριολεκτικὰ, ὅπως καὶ πέρισυ κατὰ τὸ Πάσχα μὲ τὰ Κατὰ Ματθαίον Πάθη.

ΔΙΟΝ. Γ. ΣΑΡΙΔΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

ΠΟΙΟΙ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ

Συνεχίζομεν σήμερον τὴν δημοσίευσιν τῶν ψευδωνύμων, ἐκείνων ποὺ ἔστελναν ἔργα στὸ φιλολογικὸ διαγωνισμὸ τοῦ «Ἕσπερου»:

Δ. Χατζιαικατερίνης, Μαρίνα, Γ. Σάλ, Ἀλθαία, Νέλλη, Λίνα Κέδρη, Ἄντια Διαστέντου, Μπέλλα Ντόνα, Μελισσηνός, Ἀντινέα, Ἀθηναῖος Α'.., Ζὰν Ντ' Ἄρκ, Μαίρη, Φρίντα, Ντάνυ Μορένο, Χριστινέτ, Λίλια Χ., Μαραμένο Ροδόφυλλο, Τούλα Μαλλῆ, Μελισσηνός, Χρίνάλης, Νώντας, Νέλλη, Ἀλεξάκη, Πυθμὴν Ἀθύσσου, Κουρασμένη Ὑπαρζούλα, Τάκης, Μ. Μ., Κ. Ο., Β. Ἀδαρλῆς, Ξανθογάλανη, Ν. Κλὼν, Γ. Τζαν. Γιαννιώτης, Νάντια, Λ. Ν. Φ. Τὰ ὀνόματα θὰ συνεχισθοῦν σ' ἄλλο φύλλο.

Ἡ Κριτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀπετελέσθη τελικῶς ἀπὸ τοὺς κ.κ. Ἀσπρέαν Γεώργιον, τὸν ἐκλεκτὸν ἱστορικὸν συγγραφέα, Βουτυρᾶν Δημοσθένην, τὸν μοναδικὸν διηγηματογράφον μας, Σκίπην Σωτήρον, τὸν γνωστὸν ποιητὴν μας, μὲ τὴν πολυσχιδῆ ἐργασίαν, τὸν κ. Μανώλη Κανελλῆν—Ζισυφον, διαπρεπῆ συγγραφέα καὶ χρονογράφον, μὲ εἰσηγητὴν, τὸν κ. Μίνωα Κ. Ἀνδρουλιδάκην—Ἀρκαδικόν. Τ' ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ θ' ἀναγγελθοῦν εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ «Ἕσπέρου» τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, ἂν ἔως τότε ἡ Ἐπιτροπὴ τελειώση τὸ ἔργον της.

ΑΠΟ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

Οἱ Ἀπόκρηες πέρασαν. Ὁ κόσμος γλέντησε, ὅσο τὰ οἰκονομικὰ του μέτρα τοῦ ἐπέτρεπαν. Ἀνεξαρτήτως ὅμως αὐτοῦ, τὸ κέφι δὲν ἔλειψε. Ἀπόδειξις εἶνε, ὅτι ἐνῷ οἱ χοροὶ δὲν εἶχαν τὴν ἐπιτυχίαν τῶν περασμένων χρόνων, —γιατὶ ἡ μόδα των ἀρχισε νὰ περνάη— στὰ κέντρα διασκεδάσεως, στὶς ταβέρνες, στὰ σπίτια τοῦ λαοῦ, δὲν ἔλειψε ἡ διασκέδασις. Ἡ Πλάκα ἰδίως, ἔδωσε κι' ἐφέτος τὴ νότα τῆς χαρᾶς. Οἱ ταβέρνες της κάθε βράδυ ἤσαν γεμάτες ἀπὸ κόσμο κάθε τάξεως καὶ τὸ γλέντι ἀναβε κι' ἐκόρωνε μέσα στὴν εὐθυμία καὶ τὸν ἐνθουσιασμό, ποὺ τὸν τροφοδοτοῦσε ἡ ξανθὴ ρετσίνα καὶ τὰ περίφημα μεζεδάκια. Δὲν ἔλειψεν ὁ χαρτοπόλεμος, οἱ σερπαντίνες καὶ τ' αὐγά, ποὺ ἦταν ἄλλοτε προνόμια τῶν μεγάλων κέντρων. Ὑπῆρξαν βραδυὲς ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ δῆτε τοὺς συντροφοὺς σας ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ χαρτοπολέμου, τῶν σερπαντινῶν, τῶν λουλουδιῶν ποὺ ριχνόνταν.

◊◊◊

Τὸ κλοῦ τῆς Ἀποκρηᾶς, δὲν ἦτο φέτος ὁ χορὸς τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν, ποὺ δὲν ἔγινε —ἐνῷ ἡ παράδοσις αὐτὴ ἔπρεπε πάσῃ θυσίᾳ νὰ τηρηθῇ— ἀλλὰ οἱ μασκαράδες τοῦ ἀπογευματος τῆς Κυριακῆς, ποὺ ἔδωσαν ἀρκετὴν ζωὴν καὶ χαράν εἰς τὴν πόλι. Βέβαια, δὲν ἔπηραν τὴν γραμμὴν τῶν εὐσωπαϊκῶν «Ἀποκρηάτικων ἐορτῶν, ἀλλ' ὅπως εἴδαμε, ἦταν ἀρκετὰ καλό, ἔξυπνο μπορεῖ νὰ πῇ κανένας, ἄξιο νὰ σκορπίσῃ τὴ χαρά. Ἀξίζει νὰ συγχαροῦμε τὸν ὑπουργὸ τῆς πρωτευούσης, παλιὸ συνάδελφο κ. Κοτζιᾶ, γιὰ τὴν ὡραία ἰδέα του.

◊◊◊

Τὰ Κούλουμα —συνέχεια καὶ τέλος τῶν ἐορτῶν— συντελοῦντος καὶ τοῦ ἀνοιξιάτικου καιροῦ, τράβηξαν μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλι, πλῆθη κόσμου. Ἡ πρωτεύουσα καὶ ὁ Πειραιεὺς ἐξεκενώθησαν καὶ τὰ προάστεια δέχτηκαν χιλιάδες ἐορταστῶν, ποὺ «ἐσπαζαν τὰ Κούλουμα» κατὰ τὴν παλαιὰν Ἀθηναϊκὴν ἔκφρασιν. Δὲν ἔλειψαν οἱ γαλατάδες ἀπὸ τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ποὺ ἀπὸ καθιερωθεῖσαν συνήθειαν ἐορτάζουν. Ἡ φουστανέλλα ἀμφονίας ἢ εἰσήγαγεν ἀνάρβρους φθόγγους ὁμοιάζοντας μὲ κρότους μηχανῶν.....

Πιὸ καθαρὰ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὸν ἐξπρεσσιονισμὸν ἢ ἐκφραστικισμόν, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ δευτέρα αὐτὴ λέξις. Ἡ μορφὴ αὐτὴ τῆς τέχνης ποὺ ἐκδηλοῦται εἰς τὰς εἰκαστικὰς καὶ στατικὰς τέχνας ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν λογοτεχνίαν καὶ τὴν μουσικὴν καὶ ἔχει σκοπὸν τὴν δημιουργικὴν σύλληψιν καὶ ἐκδήλωσιν τῆς ἰδέας εἰς τὴν τέχνην ἐπὶ τῆς καθαρῶς ὑποκειμενικῆς ἐντυπώσεως ποὺ αἰσθάνεται ὁ καλλιτέχνης. Κυρίως ὁ ἐξπρεσσιονισμὸς ἐσημείωσεν ποροδους εἰς τὴν τέχνην τοῦ θεάτρου, ὅπου ἡ ἐξπρεσσιονιστικὴ σκηνοθεσία ἐν πολλοῖς ἐπεβλήθη.

Ἀντίθετα μὲ τὸν ἐξπρεσσιονισμόν, τοῦ ὁποίου κυριώτεροι ἐκπρόσωποι εἶναι οἱ : Ζεζάν, Μούνκ, Λέμβρουκ, Κλωδέλ, Στρίμπεργκ καὶ Πραντέλλο, ὁ ἰμπρεσσιονισμὸς ἢ ἐντυπωσιασμός, ἄλλως καλούμενος πρεσθεῦει δημιουργικὴν σύλληψιν καὶ ἐκδήλωσιν τῆς ἰδέας εἰς τὴν ἀντικειμενικὴν ἐντύπωσιν καὶ ὑποστηρίζει ὅτι ὁ καλλιτέχνης πρέπει νὰ ὑπολογῆ ἀπὸ τὴν ἀκριβεστέραν ἀνεύρεσιν τοῦ αἰτίου τῆς ἐντυπώσεως διὰ τὴν πιστότεραν ἀπεικόνισιν καὶ διατύπωσίν της....

Αὐτὲς εἶναι οἱ κυριώτερες μορφὲς τῆς τέχνης γύρω ἀπὸ τὶς ὁποῖες οἱ εἰδικοὶ διεξάγουν ἀγῶνας. Ἐγὼ ἔχω τὴν γνώμην ὅτι ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν—θὰ χαρακτηριοθῶ ἀναχρονιστὴς κι' ἴσως ἀγράμματος—δημιουργήματα ἀνθρώπων ποὺ γύρευαν καὶ γυρεύουν θόρυβον γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά τους.

Δὲν νομίζετε ὅτι τόσον εἰς τὰς εἰκαστικὰς καὶ στατικὰς τέχνας, ὅσον καὶ εἰς τὴν λογοτεχνίαν καὶ τὴν μουσικὴν τὰ πράγματα ὀφείλεται καὶ παρουσιάζωνται ὅπως εἶναι ἀκριβῶς δίχως καμμιὰ τόσον πρὸς βελτίωσιν ἢ ἐξιδανίκευσιν αὐτῶν πλὴν τῶν ἀπαραιτήτων ἐκείνων ἀλλαγῶν τῶν ὑπὸ ἑκάστης τέχνης ἀπαιτουμένων αἱ ὁποῖαι εἶναι συνδεδεμέναι μὲ τὰ ὑπὸ ἑκάστης τέχνης διατιθέμενα ἀναπαραστατικὰ μέσα;...

Ἐξ ἄλλου μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἔγιναν ὅλα τὰ μεγάλα τῶν αἰώνων ἀριστουργήματα τῶν ὁποίων ἡ αἴγλη καὶ ἡ δόξα ὀθόνοντος λάμπει ὀνόμεσα στῶν αἰώνων τὸ πέρασμα καὶ τὴν ὁποίαν δόξαν κομμιὰ λόξα οὔτε τοῦ Μαρινέττι, οὔτε ἄλλου κανενὸς στάθηκε δυνατὸν νὰ σκιάση κι' οὔτε θὰ σκιάση ποτέ....

ΔΟΡΟΣ

Στῆς τέχνης τὶς σφαῖρες

Φουτουρισμὸς κ.τ.λ.

Σ' ἕνα προηγούμενο μου χρονογράφημα εἶχα ἐξετάσει τὸν «Κυβισμόν», τὴν περίεργη αὐτὴ μορφὴ τῆς τέχνης κι' εἶχα ὑποσχεθῆ πὼς θὰ ἐξετάσω τοὺς ἀξίους συγγενεῖς τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ἐπαναστάσεώς, πρᾶγμα ποὺ κάνω σήμερα.

Πρῶτος καὶ καλλίτερος ὁ Φουτουρισμός. Ἱδρυτὴς του ὁ πολὺς Ἰταλὸς Μαρινέττι, ποὺ τὸν ἐνεφάνισε στὴ Ρώμη τῷ 1909. Αὐτὸς μᾶς ἐξηγεῖ ὁπωσδήποτε τί ζητεῖ. Εἶναι λέγει σχολὴ ποὺ ἐπιζητεῖ τὴν ἀποκηρυξῆ τῆς παλαιᾶς τέχνης καὶ τὴ δημιουργία καινούργιας μὲ βάσεις τὶς ἀρχὲς τοῦ συγχρόνου μηχανικοῦ πολιτισμοῦ. Ὡς ἐδῶ καλὰ πᾶμε. Μιὰ ἰδέα εἶχεν ὁ ἄνθρωπος κι' ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ τὴν προπαγανδίση. Μὰ δὲν τοῦφτανε αὐτό. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐμφάνισί του, ἀφοῦ πῆρε λίγο θάρρος, ἀρχισε νὰ ζητᾷ τὴν καταστροφὴ ὅλων τῶν βιβλιοθηκῶν, τῶν μουσείων, τῶν μνημείων τέχνης καὶ πολιτισμοῦ τῶν αἰώνων, γιὰ νὰ μὴν ἐπηρεάζουν τοὺς νέους καλλιτέχνας καὶ νὰ τοὺς ἀφίνουν ἐλεύθερον τὸν δρόμο τῆς οὐθορμήτου δημιουργικῆς ἐκδηλώσεως.... Ὁ Μαρινέττι ἐπεξετείνετο εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς τέχνης. Τὸν ποίησιν καὶ τὸν πεζὸν λόγον ὅπου κατήργησε τὸ λυρισμό, ρωμαντισμό, κλασσικισμὸ καὶ κάθε ἄλλη σχολὴ καὶ τὶς ἀντικατέστησε μὲ μιὰ καινούργια ἀκαταλαβίστικη τεχνοτροπία. Στὴ Ζωγραφικὴ ἐπεζήτησεν τὴν παράστασιν τῶν ἀντικειμένων ὄχι σὲ μιὰ χρονικὴ στιγμὴ ἀλλὰ σὲ χρονικὴ συνέχεια, ἀποτέλεσμα δὲ εἶναι ὅτι ὅλα τὰ φουτουριστικὰ ἔργα μοιάζουν σὰν κατατσακισμένα. Στὴ μουσικὴ κατήργησε τοὺς νόμους τῆς ἁρμονίας ἢ εἰσήγαγεν ἀνάρβρους φθόγγους ὁμοιάζοντας μὲ κρότους μηχανῶν.....

Ἐξ ἄλλου μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἔγιναν ὅλα τὰ μεγάλα τῶν αἰώνων ἀριστουργήματα τῶν ὁποίων ἡ αἴγλη καὶ ἡ δόξα ὀθόνοντος λάμπει ὀνόμεσα στῶν αἰώνων τὸ πέρασμα καὶ τὴν ὁποίαν δόξαν κομμιὰ λόξα οὔτε τοῦ Μαρινέττι, οὔτε ἄλλου κανενὸς στάθηκε δυνατὸν νὰ σκιάση κι' οὔτε θὰ σκιάση ποτέ....

ΔΟΡΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
Γραφεῖα: Σταδίου 23
ΑΘΗΝΑΙ : ΕΤΟΣ Ἰον.
Ἀριθμὸς φύλλου 21
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ—ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
Ν. Γ. ΟΚΤΩΡΑΤΟΣ

Ἕσπερος

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ 17 Μαρτίου 1937
Τιμὴ φύλλου δραχ. 2
Ἀριθ. τηλεφώνου 31909

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ

ΥΠΟ ΕΡΙΧ ΚΕΡΤΙΓΚ

Στὴν αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς τῆς ἰαπωνικῆς πρεσβείας στὸ Βερολίνο, ὁ πρεσβευτὴς εἶχε παραθέσει πρόγευμα ἐπ' εὐκαιρίᾳ μιᾶς ἑορτῆς. Ἡ σύζυγός του, μιὰ κομψὴ Γιαπωνέζα μὲ τὴν ἐξωτικὴ ὀμορφιὰ τῆς χώρας της, ὑπεδέχετο τοὺς προσκεκλημένους, στρατηγούς, διπλωμάτας, πολιτικούς, δημοσιογράφους. Μέσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ἕνας καθηγητὴς τῆς ἰατρικῆς μὲ εὐγενικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἀρκετὰ ἠλικιωμένος, ὅπως ἔδειχναν τὰ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ οἱ ρυτίδες στὸ προσωπό του.

Ἡ φθινοπωρινὴ βροχή, ἐξακολουθοῦσε ἔξω νὰ πέφτη ἀδιάκοπα καὶ οἱ προσκεκλημένοι, παρέες - παρέες, συζητοῦσαν γιὰ διάφορα ζητήματα.

Στὴν παρέα τοῦ πρεσβευτοῦ, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο στρατηγοὺς, ἕναν νεαρὸ ἀεροπόρο, ἕναν ζωγράφο καὶ τὸν ἠλικιωμένο καθηγητὴ τῆς ἰατρικῆς, ἡ συζήτησις ἦταν πολὺ σοβαρά. Τὸ θέμα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον καὶ κοινωνικό, τὸ εἶχε δώσει ὁ Ἰάπων πρεσβευτής.

—Ἔκανες τὸ δικαίωμα νὰ θυσιάση τὴ ζωή του, ὅταν πρόκειται νὰ σώση τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀλλου;.

Ὅλοι σχεδὸν ἀπάντησαν «ναί», χωρὶς ὅμως νὰ μπορέσουν ν' ἀναφέρουν καὶ παραδείγματα.

—Ἐσεῖς ὅμως, κύριε καθηγητά, εἰπε ὁ δημοσιογράφος στὸ γιατρό, ἔχετε ἕνα παράδειγμα ἀπ' τὴ ζωή σας. Τὸ θυμᾶμαι. Εἶχα ἀσχοληθῆ στὴν ἐφημερίδα μου. Ἂν θέλετε, μπορεῖτε νὰ μᾶς τὸ ἀφηγηθῆτε, γιατὶ ἔρριψοκινδυνεύσατε τὴ ζωή τὴ δική σας, καὶ τὴ ζωὴ τοῦ σωφέρ, ποὺ ὠδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητό σας.

Ὁ καθηγητὴς ἐγέλασε ἐλαφρὰ κι' ἀπάντησε:

—Πολὺ καλά, θὰ σᾶς τὸ ἀφηγηθῶ. Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ συνέβη ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, ὅταν ἤμουνα μονάχα ἕνας «καλὸς χειρουργος» σὲ κάποια πόλι τῆς δυτικῆς Γερμανίας. Ἐπειδὴ ἡ πελατεία μου ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη καὶ ἕνας χειρουργος πρέπει νὰ πηγαίνη ἐκεῖ ποὺ τὸν καλοῦν ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα, εἶχα ἀγοράσει ἕνα γερὸ αὐτοκίνητο, ποὺ τὸ διηύθυνε ὁ σωφερ μου, ὁ Βιτ.

Μιὰ νύχτα, ἀργά, μὲ κάλεσε στὸ τηλέφωνο κάποιος συοδελφός μου παθολόγος ἀπ' τὸ κτῆμα τῆς οἰκογενείας Στόρκερ, ποὺ ἦταν ἔξω ἀπ' τὴν πόλι ὡς τριάντα χιλιόμετρα. Μοῦ εἶπε, πὼς ἔπρεπε νὰ πάω ἀμέσως, νὰ τρέξω μάλιστα, γιατὶ ἡ κόρη τοῦ Στόρκερ εἶχε πάθει δεῖφθερίτιδα κι' ἐκινδύνευε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ πνιγῆ. Ἔπρεπε νὰ τὴς σκίσω τὸ λαιμὸ μὲ χειρουργικὴν ἐπέμβασι, γιὰ νὰ μπορῆ ν' ἀναπνεύση.

—Τρέξε Βιτ, νὰ προφτάσουμε, ἐπανέλαβα.

Ἡ ταχύτης τώρα ἀνέβηκε στὰ 100 χιλιόμετρα.

"Ὅταν ὅμως ἐπλησιάσαμε στὴ γέφυρα, ὁ ἀπαίσιος κρότος ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ κουδουνιοῦ, μᾶς εἰδοποιοῦσε, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ προχωρήσουμε. Κάποιο πλοῖο ἔπρεπε νὰ περάσουμε ἐκεῖνη τὴ στιγμή!

Ἀγανία!

Τί νὰ κάνω ; Καθὼς ἔπεφτε ὁ προβολέας τοῦ αὐτοκινήτου, διέκρινα τὴν γέφυρα ποὺ ἄνοιγε σιγὰ-σιγὰ στὸ μέσον καὶ τὰ δύο τμήματα πιάνν ἑτοιμα ν' ἀνεβοῦν πρὸς τὰ ἄπάνω.

—Ἐμπρός, Βιτ! ἐφώναξα. Πρόταξαε!

Ὁ Βιτ, ἄριστος σωφὲρ καὶ ἐξαιρετικὰ ψυχραιμος, κατάλαβε τὸν κίνδυνο, ποὺ διατρέχαμε.

—Ἐμπρός, τοῦ εἶπα καὶ πάλι, χάθὶα νὰ τὸ καταλάβω.

Ὁ Βιτ ἐπάτησε τὸ γκάζι μὲ ἀποφασιστικότητα, ἔπιασε τὸ τιμόνι τοῦ αὐτοκίνητου γερὰ καὶ προχώρησε ἀπάνου στὴ γέφυρα μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα. Ὅς ποὺ νὰ φτάσουμε στὸ μέσο τῆς γεφυρᾶς τὸ ἕνα τμῆμα, ἀπάνου στὸ ὁποῖο βρισκότανε τώρα τὸ αὐτοκίνητό μας, ἐσηκώνετο πρὸς τὰ ἀπάνω. Εἶχε πάρει μιὰ ἀνηφορικὴν κατεύθυνσι.

Ἐνῷ λοιπὸν ἐπλησιάζαμε πρὸς τὴν γέφυρα μὲ ταχύτητα 90 χιλιομετρων, ἐκεῖφτηκα: "Ἂν τυχὸν περνᾶν κανὰ βαπόρι, θὰ πρέπη νὰ περιμένουμε ὡς ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας!

Κρύος ἱδρὼς περιελουσε ὅλα τὸ κορμί μου.

Ἡ Ἀννίτα εἶχε πάρει τὴν ὁμορφιὰ τῆς μητέρας της καὶ =ἐξομολογοῦμαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ— μὲ εἶχε τραβήξει τόσο πολύ, ὥστε νὰ τὴν ἐρωτευθῶ τρελλὰ, χωρὶς ὁ μῶς νὰ ἀνταποκριθῆ καὶ αὐτὴ στὰ αἰσθήματά μου.

Ἡ φύσις τῆς ἀρρωστειας τῆς, ἦταν τέτοια, ποὺ ἔπρεπε νὰ τρέξω ἀμέσως. Νὰ μὴ κάσω οὔτε δευτερόλεπτο. Ἔπρεπε νὰ σώσω ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ κινδυνεύε. Ἐξῶτνησα τὸν Βιτ, ἔπηρα τὸ βάλτσαν κι μὲ τὰ χειρουργικά μου Ἐργαλεῖα καὶ μπῆκαμε στ' αὐτοκίνητο μαζί.

—Τρέξε ὁσο μπορεῖς γρήγορα, τοῦ εἶπα καὶ τοῦ ἔδωσα τὴ διεύθυνσι.

Γιὰ νὰ πάμε ὅμως στὸ κτῆμα τῆς οἰκογενείας Στόρκερ, ἔπρεπε νὰ περάσουμε προηγουμένως ἀπ' τὸ κανάλι τοῦ Ντούισμπουργκ πάνω ἀπ' τὸ ὁποῖο ἦταν μιὰ μικρὴ γέφυρα.

Καὶ ἐπειδὴ ἦταν χαμηλὴ, τὴν εἶχαν φτιάξει κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ περάση κανὰ πλοῖο ἀπ' τὸ ποτάμι, ἡ γέφυρα κοβότανε στὴ μέση καὶ τὰ δυὸ τμήματα, ὰτὰ ὁποῖα ἐχωριζόντανε, ἐσηκώνοντο ψηλά.

Ἐνῷ λοιπὸν ἐπλησιάζαμε πρὸς τὴν γέφυρα μὲ ταχύτητα 90 χιλιομετρων, ἐκεῖφτηκα: "Ἂν τυχὸν περνᾶν κανὰ βαπόρι, θὰ πρέπη νὰ περιμένουμε ὡς ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας!

Κρύος ἱδρὼς περιελουσε ὅλα τὸ κορμί μου.

Ἡ Ἀννίτα εἶχε πάρει τὴν ὁμορφιὰ τῆς μητέρας της καὶ =ἐξομολογοῦμαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ— μὲ εἶχε τραβήξει τόσο πολύ, ὥστε νὰ τὴν ἐρωτευθῶ τρελλὰ, χωρὶς ὁ μῶς νὰ ἀνταποκριθῆ καὶ αὐτὴ στὰ αἰσθήματά μου.

Ἡ φύσις τῆς ἀρρωστειας τῆς, ἦταν τέτοια, ποὺ ἔπρεπε νὰ τρέξω ἀμέσως. Νὰ μὴ κάσω οὔτε δευτερόλεπτο. Ἔπρεπε νὰ σώσω ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ κινδυνεύε. Ἐξῶτνησα τὸν Βιτ, ἔπηρα τὸ βάλτσαν κι μὲ τὰ χειρουργικά μου Ἐργαλεῖα καὶ μπῆκαμε στ' αὐτοκίνητο μαζί.

—Τρέξε ὁσο μπορεῖς γρήγορα, τοῦ εἶπα καὶ τοῦ ἔδωσα τὴ διεύθυνσι.

Γιὰ νὰ πάμε ὅμως στὸ κτῆμα τῆς οἰκογενείας Στόρκερ, ἔπρεπε νὰ περάσουμε προηγουμένως ἀπ' τὸ κανάλι τοῦ Ντούισμπουργκ πάνω ἀπ' τὸ ὁποῖο ἦταν μιὰ μικρὴ γέφυρα.

Καὶ ἐπειδὴ ἦταν χαμηλὴ, τὴν εἶχαν φτιάξει κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ περάση κανὰ πλοῖο ἀπ' τὸ ποτάμι, ἡ γέφυρα κοβότανε στὴ μέση καὶ τὰ δυὸ τμήματα, ὰτὰ ὁποῖα ἐχωριζόντανε, ἐ

ΣΤΗΝ ΠΡΑΣΙΝΗ ΚΟΛΑΣΙ ΤΗΣ ΒΡΑΖΙΛΙΑΣ

ΒΙΡΓΚΟΛΙΝΟ ΛΑΜΠΕΑΟ

Ο ΤΡΟΜΕΡΩΤΕΡΟΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΛΗΣΤΗΣ

Ο Λαμπεάο και ἡ λησταρχία συμμορία του φημίζονται ὡς οἱ πιό τολμηροὶ καβαλλάρηδες τῆς Βορείου Βραζιλίας καὶ οἱ πιὸ ἄγριοι. Τώρα τελευταία ἐγνώσθησαν λεπτομέρειαι περὶ τῆς ἀνησυχτικῆς ἀναπτύξεως τῆς δυνάμεως τοῦ Λαμπεάο. Ἐνῷ στὴν ἀρχὴ ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς μικρῆς συμμορίας κακοποιῶν, τώρα ἔγινε σοβαρὰ ἀπειλὴ κατὰ τῆς ἐξουσίας τῆς Βραζιλιανῆς Κυβερνήσεως.

Ἀποσπᾶν φόρους εἰς χρῆμα, ἄλογα, τρόφιμα καὶ ἐφεδρείας εἰς ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἀπὸ τὸν λαόν. Ἡ διαφορὰ τῶν ἔγινε ὁ τρόμος τῶν μικροτέρων συνοικισμῶν τῆς Βορείου Βραζιλίας καὶ ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποίαν κινοῦνται ἀναγκάζει τὰ ἐφίππα καὶ καλῶς ἐξωπλισμένα στρατεύματα τῆς Κυβερνήσεως νὰ κάνουν κύκλους.

Πρὸ εἴκοσι ἐτῶν ἕνα παιδὶ δεκαέξ ἐτῶν, ποὺ εἶχε καταταχθῆ ὡς σαλπιγκτὴς εἰς τὸν Βραζιλιανὸν στρατὸν καὶ ἦτο κάτοχος ἑνὸς μεγάλου περιστρόφου—ποὺ ἔκλεψε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία ἐπυροβόλησε καὶ σκότωσε ἕνα ἄνθρωπο ποὺ ἤθελε νὰ τοῦ κλέψῃ τὸ ἀλογό του.

◊◊◊

Ὁ Βιργκολίνο Φερρέϊρα ντὲ Σίλβα ἐζοῦσε μὲ τὴ μητέρα του στὸ νησὶ τῆς Βίλλα Μπέλλα, στὶς ἀκτὲς τοῦ Ἀτλαντικοῦ, λίγα μίλια βορείως τοῦ Σάο Πάολο. Ἡ πράξις τῆς ἀνθρωποκτονίας ἐνεκαινίασε ἕνα στάδιον τοῦ ὁποίου σταθμοὶ εἶναι τὰ κορμιὰ τῶν σφαγμένων ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν. Σήμερα, στὴν κορυφὴ τῆς δόξης του, ὁ Λαμπεάο μὲ τὰ χέρια βαμμένα ἀπὸ τὸ αἷμα, μὲ ἀνάστημα ποὺ δὲν φθάνει τὸ ἕνα μέτρο καὶ ἑξήντα, μαῦρος, ἄγριος καὶ ὑβριστής, κυβερνᾷ τοὺς ἱππεῖς του, ἕνα σῶμμρμα δούλων καὶ γυναικῶν, ἀληθινὰ παντοδύναμος.

"Οταν ἔφυγε ἀπὸ τὴν πόλι ποὺ γεννήθηκε γιὰ τὴ στεριὰ ὁ Λαμπεάο ἐργάσθηκε σὰν ἀγρόκτημα ἑνὸς Γερμανοῦ μετανάστου.

Σὲ λίγο ἀπήγαγε τὴ νεώτερη κόρη του. Οἱ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν γιὰ ν' ἀνακαλυφθῆ αὐτὸς καὶ τὸ θῦμα του δὲν εἶχαν κανένα ἀποτέλεσμα.

"Επειτα ἀπὸ πολλοὺς μῆνες ἀνευρέθησαν ἐκεῖ τοῦ σπίτι καρδιὰ τοῦ Μάττ Γκρόσο, τῆς τρομερᾶς ζούγκλας τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, παρὰ τὰ σύνορα τῆς Βολιβίας. Ἡ ὁμορφιὰ τῆς συντρόφου του κρησίμευε γιὰ νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴ τῶν κατοίκων τῶν ἀπόμερων αὐτῶν περιφερειῶν.

Τὰ μεγάλα ἁπλὰ τοῦ Λαμπεάο ἔδειχναν κάποιαν ἐξυπνάδα' ἦταν ἐφευρετικότατος καὶ οἱ ἐπιδρομές ποὺ ὠργάνωνε μὲ τὸ μικρὸ στρατὸ τῶν ὀπαδῶν του τὸ ἀπέφεραν πάντα πλούσια κέρδη.

Ἡ ἀγριότης του ἐπέβαλε τὸ σεβασμὸ καὶ στοὺς πιὸ ἀτρόμητους συντρόφους του. Παρὰ τὸ μικρὸ ἀνάστημά του καταφθνοῦσε καὶ ἐπιβάλη τὴν πειθαρχία ποὺ χρειαζόταν στὴ συμμορία του.

Ξαφνικὰ, μέσα σ' ἕνα σύννεφο σκόνης, καβάλλα σὲ ἀφιομένα ἄλογα, αὐτὸς καὶ τὰ παλληκάρια βρισκόταν πολλὰ μίλια μακρυὰ ἀπὸ τὸ ὑποθετικὸ λημέρι τους.

Ἀπομεμονωμένα κτήματα, συνοικισμοὶ καὶ χωριουδάκια ἦσαν τὰ προτιμώμενα σημεῖα τῶν ἐπιθέσεών του. Τὰ κλειστὰ παράθυρα καὶ οἱ πόρτες μόνο ἔνα πρᾶγμα ἐσήμαιναν γιὰ τὸν Λαμπεάο : Πίσω ἀπὸ τοὺς τοίχους αὐτοῦς εἶναι κρυμμένος κάποιος θησαυρός ! Συχνὰ ἔκανε λάθος.

Τὰ ἐμπόδια ἔπεφταν γρήγορα μὲ τὸ τσεκοῦρι καὶ τὸ τέλος κάθε ἐπιδρομῆς ἦταν ἄγριες σκηνὲς σφαγῆς καὶ βασανιστηρίων ἀνθρώπων, ποὺ ἦσαν ὑποπτοι πὼς κρύβουν περιουσίες καὶ διαφόρους κρυτοὺς.

"Αρχισε νὰ κυκλοφορῇ ἕνα εἶδος θρύλου γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Λαμπεάο. «Δὲν ξεκουράζεται ποτὲ», ἔλεγαν. «Τὸν Λαμπεάο τὸν φοβᾶται καὶ ἡ Κυβέρνησις, εἶναι παντοδύναμος. Τὸ λαμπεάο ποὺ ἔχει νὰ κάμῃ κανεὶς ὅταν τὸν δῇ εἶναι νὰ τοῦ παραδώσῃ ὅτι ἔχει. "Ετσι θὰ σώσουμε τὴ ζωή μας».

Ἡ δύναμις τοῦ Λαμπεάο αὐξαινε. "Επειτα ἀπὸ κάθε ἐπιδρομὴ, ὅπως μεγάλωναν τὰ πλούτη του, αὐξαινε καὶ ἡ δύνομί του σὲ ἄνδρας. Ἀπὸ κάθε πόλι ποὺ ἐπισκεπτόταν, τὴν ἄλλη μέρα ἐλείπαν δυὸ-τρεῖς ἄνδρες, γιὰ νὰ ἐμφανισθοῦν μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς συμμορίας του.

Κυρίως μεταξὺ τῶν νέων—παιδιῶν ποὺ ὀνειρεύονταν περιπέτειες καὶ πλούτη—ἡ στρατολογία ἦταν ἄφθονη. Ὁ Λαμπεάο ἔκει μιὰν ἄγρια διάθεσι ν' ἀστειεύεται καὶ κάθε ἐπιτυχὴς ἐπιδρομὴ του συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ ἄγρια, τρομερὴ φάρσα. Οἱ ἠλικιωμένοι κάθε πόλεως, αὐτοὶ ποὺ ἔμαθαν νὰ τὸν σέβωνται, μένουν ἄθικτοι καὶ μάλιστα τοὺς φέρεται μὲ σεβασμό.

Οἱ πλουσιώτεροι, καὶ κυρίως ἐκεῖνοι

Τρομερὲς σκηνὲς φόνων καὶ βασάνων

ποὺ ἔκαμαν κατάχρησι τῆς θέσεώς των, ἦσαν τὰ θύματα ποὺ ἐξελέγοντο γιὰ νὰ κάνουν τὶς πιὸ προσβλητικὲς ὑπηρεσίες πρὸς τοὺς λῃστάς.

Ὁ Λαμπεάο δὲν φεύγει ποτὲ ἀπὸ ἕνα μέρος ποὺ ἔδρασε χωρὶς νὰ προειδοποιήσῃ : «Ἐ"Αν μιλήσετε, θὰ ξαναγυρίσω ! »

Καὶ εἶναι γνωστὸν πὼς κρατᾷ τὸ λόγο του. Γιὰ τιμωρία κόβει τὶς γλῶσσες ἐκείνων ποὺ θεωροῦνται ὑποπτοι μὲ ἕνα σουγιὰ καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν προειδοποίησι.

Σὲ κάθε ἐπιδρομὴ, ἕνα τμῆμα τῆς συμμορίας του μένει πίσω γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὶς ἀποσκευὲς, τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, γιατὶ οἱ γυναῖκες τοῦ Λαμπεάο ἔχουν γεννήσει παιδιά. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ἔχουν ἤδη προστεθῆ στὴ δύναμι τῆς συμμορίας, ἄλλα ἔχουν ἀφεθῆ σὲ ἀνθρώπους ποὺ σέβονται τὸ λῃστάρχο.

Οἱ φρουροὶ ποὺ μένουν γιὰ νὰ προστατεύσουν τὶς ἀποσκευὲς καὶ τὶς γυναῖκες δὲν φοβοῦνται καμμιὰν αἰφνιδιαστικὴν ἐπίθεσι. Τὰ σπίτια τῶν θυμάτων εἶναι μακρυὰ καὶ οἱ σύζυγοι, οἱ ἀδελφοὶ ἢ οἱ πατέρες των ἔχουν ἴσως σκοτωθῆ ὅταν συνελήφθησαν.

Μερικοὶ χωρικοὶ ποὺ λένε πὼς ἔχουν θ' ἀναλάβῃ τὴν προστασία τῶν προβάτων. Τὸν εἶδα πρὸ δύο ἑβδομάδων μὲ τὴ συμμορία του σὲ μιὰ ἐπιδρομὴ ὁπὸ Κάνουμαν καὶ δὲν ἐμοιαζε καθόλου μὲ μεταρρυθμιστή.

«Ἡ ἐμφάνισίς του εἶναι πολὺ παράξενη καὶ "ανεὶς γύρω του δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φορῇ κάσκα τῶν τροπικῶν γιατὶ μόνο αὐτὸς φορεῖ. Κάπου κοντὰ ὑπάρχει πάντα ἕνα ὡραῖο κορίτσι, αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ἁρπάζῃ καὶ κάθε ἄλλη γυναῖκα ποὺ θὰ τοῦ κόμῃ ἐντύπωσι σὲ μιὰ ἐπιδρομή.

»Στὸ Κάνουμαν, γιὰ διασκέδασι, τὸν εἶδα νὰ κάνῃ κάτι ποὺ φημίζεται ὅτι τὸ κάνει συχνά. Κατὰ τύχην ἄρχισε στὴν πλατεῖα νὰ παίζῃ ἕνα ραδιόφωνο. Ἀκούσταν κάποιος ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τοῦ Ριο Ἰανέϊρο καὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς τζαζ οἱ σεβαστότεροι κάτοικοι τῆς πόλεως ὑποχρεώθηκαν νὰ χορέψουν γυμνοὶ στὸ κέντρον τῆς πλατείας.

»Αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του ἔκαμαν κύκλο γύρω ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους καὶ ἐντρόμους κατοίκους καὶ τοὺς κτυποῦσαν στὰ πόδια μὲ τὰ μαστίγιά τους. Καὶ γιὰ νὰ συμπληρωθῆ τὸ γλέντι ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν στὸν ἀέρα. "Ανδρες καὶ γυναῖκες μαζὺ ὑποχρεώθηκαν νὰ χορέψουν αὐτὸν τὸ μακάβριο χορό, ἐνῷ τὰ σπίτια τους καιόταν.

»Τὰ γλέντια ποὺ ἔκανε ἄλλοτε ὁ Λαμπεάο μὲ τοὺς γνωστούς του, τώρα περιωρίσθηκαν μόνο μεταξὺ τῶν ὁπαδῶν του. Προσέχει τὰ πιοτά του καὶ φαίνεται πὼς ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ Κυβέρνησις χρησιμοποιεῖ πιὰ ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ θέσῃ τέρμα στὴν τρομοκρατία του. Ἐνίσχυσε τὴ φρουρὰ ποὺ ἀφίνει στὰς εἰσόδους κάθε πόλεως ὅπου πηγαίνει γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσουν, ἂν τύχῃ καὶ φανῇ κυβερνητικὴ δύναμις.

»Ἀληθινὸ τόλμημα εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔκαμε τὸν περασμένο Νοέμβριο στὸ Ρετοίφε, πρωτεύουσα τῆς Πολιτείας Περναμπούκο. Στὴν Πολιτεία τοῦ Περναμπούκο ὑπῆρχαν πάνω ἀπὸ δέκα χιλιάδες στρατιῶται, ὅλοι των τολμηροὶ ἱππεῖς ἀπὸ τὶς Νότιες Πολιτεῖες καὶ ἡ πόλις τοῦ Ρετοίφε ἦταν γεμάτη στρατεύματα.

»Ὁ συνταγματάρχης ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων βρῆκε ἕνα πρωὶ στὸ κάτω μέρος τοῦ κρεββατιοῦ του ἕνα σημείωμα μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Βιγκολίνο Λαμπεάο, μὲ τὸ ὁποῖον τοῦ συνιστοῦσε νὰ φύγῃ ἐντὸς εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν ἀπὸ τὴν πόλι γιατί: «Ἐὰν δυνάμεις σὰν τὴ δική σας καὶ τὴ δική μου δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν μαζὺ σὲ μιὰ τόσο μικρὴ περιφέρεια». Δὲν χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Λαμπεάο εἶχε μπῆ πραγματικὰ μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ κομάτων ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Τὸ ὡραιότερα πράγματα στὴ ζωὴ εἶναι ἡ γυναῖκα καὶ τὸ κρασί. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἡ γυναῖκα πρέπει νάναι νέα καὶ τὸ κρασὶ παλιό.

◊◊◊

—Ὁ Μάριος κι' ὁ Ὀλιβ εἶναι δυὸ Μασσαλιῶτες, οἱ ὁποῖοι εὑρέθηκαν στὴ Νέα Ὑόρκη.

—Ἔμεναν στὴ σοφίτα ἑνὸς οὐρανοξύστου, ποὺ εἶχε πενῆντα ὀρόφους.

Μιὰ βραδυὰ ἄρυησαν νὰ πάνε σπίτι καὶ γι' αὐτὸ δὲν εὑρῆκαν ἐκεῖ τὸν ὑπάλληλο, ποὺ θὰ τοὺς ἀνέθαζε μὲ τὸ ἀσανσέρ.

—Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ;

—Θ' ἀνεβοῦμε τὶς σκάλες μὲ τὰ πόδια, ἀπάντησε ὁ ἄλλος, καὶ, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, θὰ λέμε καὶ ἀπὸ μιὰ εὐθυμη μασσαλιώτικη ἱστορία.

Αὐτὸ καὶ ἔγινε.

Μά, ὅταν φτάσανε στὸν τεσσερακοστὸ ὄγδοο ὄροφο, ἐσώθηκαν οἱ εὐθυμες μασσαλιώτικες ἱστορίες, ποὺ ἤξεραν.

—Τότε νὰ ἀρχίσουμε τὶς θλιβερὲς ἱστορίες, εἶπε ὁ Ὀλιβ.

—Πολὺ καλά, ἀπάντησε ὁ Μάριος, ἀλλὰ ἡ πρώτη θλιβερὴ ἱστορία, ποὺ θὰ σοῦ πῶ, εἶναι πὼς ξέχασα τὸ κλειδὶ τοῦ δωματίου μας κάτω στὸ ταμπλὼ τῆς εἰσόδου!

◊◊◊

Σ' ἕνα σαλόνι μιὰ μικρούλα πολὺ ἐζυπνη, ὡς ἕξη χρονῶν, ἔκει κινήσει τὸν θαυμασμὸν ὅλων.

—Ἐοῦ, μικρούλα μου, ποιὸν θὰ πατρευτῆς, ὅταν μεγαλώσῃς; τὴν ἐρώτησε κάποιος.

—Τὸ Γιῶργο, ποὺ παίζουμε μαζὶ στὸν κῆπο.

—Εἶναι πλούσιος;

—Ὄχι.

—Ὡμορφος τοὺλάχιστον;

—Ὄχι.

—Τότε ποιὸς εἶναι ὁ λόγος, ποὺ θὲς νὰ τὸν παντρευτῆς;

—Ὅταν μ' ἀγκαλιάζῃ, φιλεῖ τόσο ὠμερφα!.

◊◊◊

Ἕνας γέιτονας στὸ μεθυσμένο, ποὺ βρίσκεται κάτω στὶς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὶς ἀνεβῆ:

—Πάλι μεθυσμένος; Καὶ δὲν μπορεῖς νὰ ἀνεβῆς τὶς σκάλες, βλέπω.

—Ἀστειεύεσαι: Πέντε φορὲς τὶς ἀνέβηκα ὡς τὰ τώρα, ἀλλὰ ξανάπεφτα κάτω.

◊◊◊

Δυὸ διάσημοι κολυμβηταὶ Σκωτσέζοι ἔβαλαν στοίχημα ἕνα σελίνι, ποιὸς θὰ μπορέσῃ νὰ μείνῃ κάτω ἀπ' τὴ θάλασσα περισσότερη ὥρα, κάνοντας μακροβούτι.

—Καὶ ποιὸς κέρδισε;

—Ἐπνίγηκαν κι' οἱ δύο.

◊◊◊

Ἡ κυρία Γκίεορ ἔχει πάει ἐπίσκεψι στὴν κυρία Σβέρτελ καὶ μιλάει μ' ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ γυιό της, ποὺ εἶναι μόλις δέκα ἐτῶν.

—Καὶ τί σκέπτεσθε νὰ τὸν κάνετε; ρώτησε ἡ κυρία Σβέρτελ.

—Βιρτουόζο πιανίστα.

—Μπά! Τὸν βάλατε στὸ Ὀδεῖο;

—Ὄχι, ἀλλὰ ἀφίνουμε τὰ μαλλιά του νὰ μεγαλώσουν!

◊◊◊

Μιὰ μασσαλιώτικη παροιμία λέγει:

Μιὰ γυναῖκα καὶ μιὰ κατοίκα δυὸ πεφρίρημα κατοικίδια ζῷα.

◊◊◊

Ἕνας γιάτρὸς κάνει μιὰ διάλεξι δημοσία καὶ λέγει ὅτι ὁ ἄντρας, ὅταν πεθαίνῃ ἡ γυναῖκα του, δὲν πρέπει νὰ ντυθεῖ ἀπὸ τὴν ἀδελφή της, δηλαδὴ τὴν κουνιάδα του.

"Αξαφνα ἕνας ἀπ' τὸ ἀκροατήριο φωνάζει στὸ γιατρό:

—Δὲν μοῦ λέτε..... "Αν πεθάνῃ ἡ γυναῖκά σας, θὰ παντρευτῆτε τὴν κουνιάδα σα» ἢ ὄχι;

◊◊◊

—Μπορῶ νὰ ρωτήσω κι' ἐγὼ κάτι; λέει ὁ γιατρός.

—Πολὺ εὐχαρίστως.

—Εἶναι ἡ γυναῖκά σας μαζὶ σας ἐδῶ στὴν αἴθουσα;

—Ὄχι.

—Ἐμένα ὅμως εἶναι καὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

◊◊◊

Ὁ νέος πρὸς μίαν μέλλουσαν κατάκτησί του:

—Δεσποινίς, εἴσοστε ὡς ἕνα εἰκοσοετὲς ρόδον!...

ΜΙΑ ΩΡΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΣΥΓΓΡΟΥ

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ ΤΕΧΝΙΤΕΣ

Οἱ κατάδικοι, ποὺ δουλεύουν γιὰ νὰ ξεχνοῦν τὴ θλιβερὴ πραγματικότητα. — Ξυλουργοί, Ἁγιογράφοι, Καλαθοπλέκτες, Τυπογράφοι κ.λπ.

Οἱ περισσότεροι ἔχουν ἀσφαλῶς τὴν ἐντύπωσι ὅτι μιὰ φυλακὴ δὲν μπορεῖ νὰναι παρὰ τόπος συγκεντρώσεως ὅλων ἐκείνων, ποὺ γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο ("ἔβλαψαν») τὸ κοινωνικὸ σύνολο. Νομίζουν πὼς ἐκεῖ μέσα («πληρώνουν») κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασι—γιὰ ὅλα ὅσα ἔκαμαν—πὼς ἡ φυλακὴ εἶναι ἡ ἐπίγειος κόλασις μὲ τὰ καζάνια, ποὺ βράζουν, καὶ τοὺς ἀκολούθους τοῦ Βεελζεβοὺλ. Κι' εἶναι ἀκόμα πιὸ γνωστὸ τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι, ποὺ ἀρχίζει μὲ τὸ στίχο:

«Στῆς φυλακῆς τὰ σίδερα....»

Καὶ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου ὅπως τὴ φαντάζονται οἱ πολλοί, ἡ ζωὴ τῶν φυλακῶν ἡ τοὐλάχιστον μερικῶν φυλακῶν.

Ὑπάρχουν φυλακές, ποὺ οἱ κατάδικοί τους ὄχι μόνο δὲν νοιώθουν πὼς βρίσκονται ἐκεῖ μέσα, ἐπειδὴ εἶναι τιμωρημένοι, ἀλλὰ καὶ ποῦ δίνουν τὴν εὐκαιρία σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀναθεωρήσουν τὸν ἑαυτό τους καὶ τοὺς παρέχουν ὅλα τὰ μέσα, γιὰ νὰ βγοῦν—ὅσοι βγοῦν καὶ ὅταν βγοῦν—ἱκανοὶ νὰ ζήσουν. "Ας ἀφήσουμε καὶ τὴν ἠθικὴ ὠφέλεια, ποὺ προκύπτει γιὰ τοὺς φυλακισμένους, ποὺ, ἂν συνέβαινε νὰ μένουν χωρὶς καμμιὰ ἀπασχόλησι, θὰ ἤσαν ὑποχρεωμένοι νὰ σκέπτωνται ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ τὴ μειονεκτικὴ θέσι τους ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ποὺ ζοῦν πιὸ ἐλεύθεροι ἀπ' αὐτοὺς καὶ μὲ περισσότερα δικαιώματα στὶς χαρὲς τῆς ζωῆς.

◊◊◊

Στὶς φυλακὲς Συγγροῦ, ποὺ ἐπισκεφθήκαμε, εἶναι πιὸ καταφανὴς ἡ φροντίδα αὐτὴ τοῦ κράτους νὰ ἀπασχολῇ τοὺς καταδίκους, γιατὶ βρῆκε ἕνα ἄριστο ἐκτελεστὴ τῶν σχεδίων του στὸ πρόσωπο τοῦ διευθυντοῦ τους κ. Κολάτσου.

Τὸν τελευταῖον ἀκριβῶς καιρὸ μιὰ ρι-ζικὴ ἀνακαίνισι συντελεῖται ἐκεῖ μέσα, ποὺ θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ περατωθῆ μέσα σὲ διάστημα δύο ἢ τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν.

"Οσοι φυλακισμένοι ἔχουν εἰδικευθῆ σ' ἕνα ὁποιοδήποτε ἐπάγγελμα, ἐργάζονται καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς μαθαίνουν καὶ ὅσοι ἄλλοι γιὰ τὴν α' ἢ β' αἰτία δὲν τοὺς δόθηκε ποτὲ εὐκαιρία ν' ἀσχοληθοῦν μὲ κάτι ὡς ἐλεύθεροι πολῖται.

Εἶναι καταφανὴς ὁ ὀργασμὸς καὶ ἡ ἀναδημιουργία, ποὺ συντελεῖται ἐκεῖ μέσα. Οἱ φυλακισμένοι τεχνίτες εἶναι ἀφιερωμένοι σὲ τμήματα, ἀνάλογα μὲ τὴν εἰδικότητά του καθένας.

Τὰ τμήματα αὐτὰ εἶναι τέσσερα: Τμῆμα καλαθοπλεκτικῆς, ξυλουργικῆς, γραφικῶν τεχνῶν, ὑποδηματοποιΐας κ. ἄ. Λιγώτερο ἐνδιαφέροντα. "Ολα αὐτὰ τὰ τμήματα ἐργάζονται μὲ σχέδιο τέτοιο, ποὺ σᾶς δίνει τὴν ἐντύπωσι πὼς βρίσκεστε ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους μιᾶς πόλης, ἤρεμης καὶ ἀγαθῆς, ποὺ τῆς λείπει ἕνα μονάχα καὶ τὸ καλλίτερο: Ἡ Λευτεριά.

Τὸ τμῆμα ξυλουργικῆς ἔχει νὰ δείξῃ πολλὰ καὶ ἐνδιαφέροντα πράγματα, ποὺ μιλοῦν εὐγλωττα γιὰ τὴν προσεκτικότητα καὶ τὴ λεπτὴ τέχνη τῶν ἐργαζομένων καταδίκων.

Οἱ τεχνίτες, ποὺ δουλεύουν στὸ τμῆμα αὐτό, μποροῦν νὰ σᾶς ἑτοιμάσουν ὅ,τι φαντάζεστε. Βιβλιοθῆκες: βαλίτσες σὲ σχήματα πρωτότυπα, ποὺ μποροῦν νὰ μεταταραποῦν καὶ σὲ τουαλέττες καὶ σὲ μικρὰ γραφεῖα. Κι' ἀκόμα κατασκευάζουν μαντολίνα, κουμπαράδες ζυλίνους, ἀληθινὰ κομφοτεχνήματα, παιχνίδια κ. ἄ.

—Καὶ ποῦ χρησιμοποιοῦνται, ρωτῶ, ὅλα αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα; Ὑπάρχει ἐπιχειρηματίας, ποὺ πληρώνει τοὺς φυλακισμένους, ποὺ ἐργάζονται;

—Ὄχι, μοῦ ἀπαντᾷ ἕνας ἀπὸ τοὺς φύλακας. "Ολα αὐτά, ποὺ βλέπετε. ἀνήκουν ἀποκλειστικὰ στοὺς κατασκευαστάς των. Πουλιοῦνται ὅλα στὸ ἐλεύθερο ἐμπόριο καὶ φαντάζεσθε ὅτι φυσικὰ προτιμῶνται, γιατὶ πουλιοῦνται κατὰ 30 % περίπου φθηνότερα ἀπὸ τὰ προϊόντα τῶν ἐλευθέρων τεχνιτῶν. "Ενα μικρὸ φόρο μόνο πληρώνουν οἱ φυλακισμένοι, ἀνάλογο μὲ τὸ ποσό, ποὺ εἰσπράττουν ἀπὸ τὴν πώλησι.

Τὸ τμῆμα ὑποδηματοποιΐας εἶναι ἀκόμα ἐν τῇ γενέσει του. Μόλις πρὸ ἡμερῶν, ὕστερα ἀπὸ ἐπανειλημμένες ἐνέργειες τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν, ἑτοιμασθήκανε τὰ σχετικὰ μηχανήματα γιὰ τὴν κατασκευὴ ἀρβυλῶν, ποὺ θ' ἀρχίσῃ σὲ μερικὲς ἑβδομάδες. Τὸ κράτος θὰ παρέχῃ στοὺς φυλακισμένους ἐργάτες τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς κατασκευῆς ἀρβυλῶν γιὰ τὸ ἀπρατὸ καὶ ἐτσὶ δὲν ὑπάρχει πιθανότης ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ πρόβλημα τῆς... ἀνεργίας καὶ οἱ συμπαθητικοὶ αὐτοὶ «ἔπαγγελματίες».

Στὸ τμῆμα καλαθοπλεκτικῆς, ὅπου κατασκευάζονται ἐκτὸς ἀπὸ καλάθια καὶ ψάθινα ἐπενδύματα γιὰ μπουκάλια καὶ ἄλλα εὐθραυστα ἀντικείμενα εἶναι διαφορετικὸ τὸ «καθεστώς».

Τὴν ἐργασία τὴν ἔχει ἀναλάβει ἕνας ἐπιχειρηματίας—ὄχι φυλακισμένος συσικὰ—ποὺ πληρώνει τοὺς φυλακισμένους μὲ ἡμερομίσθιο, πρὸς πέντε δραχμὲς τὴν ἡμέρα.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ προκαλεῖ εὐλογα τὸ σχετικὸ ἐρώτημα:

— Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ εὐτυχὴς ἀνθρώπος ποὺ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιῇ ἐργάτες μὲ τόσο φθηνὰ ἡμερομίσθια;

— Ἔχει κάνει εἰδικὴ σύμβαση μὲ τὸ Ὑπουργεῖο, μοῦ ἐξηγοῦν, καὶ πληρώνει ὡρισμένο ποσόν, ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴ φορολογία, ποὺ ἐπιβάλλεται στὰ πωλούμενα προϊόντα ἀπὸ τοὺς ἄλλους φυλακισμένους.

◊◊◊

Στὸ ξυλουργεῖο τῶν φυλακῶν συναντήσαμε κι' ἕναν βαρυποινίτη κατάδικο, πρώην φοιτητὴ τῆς Ἰατρικῆς.

Τώρα ἔχει γίνει ξυλουργὸς καὶ ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ χαμόγελό του, ποὺ συνώδευε τὶς πληροφορίες ποὺ μᾶς ἔδινε, δὲν φαίνεται νάναι δυσαρεστημένος ἀπὸ τὸ νέο του ἐπάγγελμα. Πόσες φορὲς ἀληθεια δὲ γίνεται κανεὶς στωικὸς, ἐλλείψει ἄλλης καλλίτερης ἠθικῆς ἀπασχολήσεως !.....

Στὸ ξυλουργεῖο βρίσκουμε ἀκόμα καὶ τὸν συμπαθέστατο «Τζίμ-Λάς», ποὺ τὸν γνώρισε ἄλλοτε τὴ δόξα ὡς...πυγμάχος

Πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα

Τώρα ἔχει μεταβληθῆ κι' αὐτὸς σ' ἕναν εἰρηνικὸ ἐργάτη. Κι' ἀκόμα τοὺς Ν. Δεσύλα, Κ. Γαλάνη, Χ. Μπακάντη καὶ ἄλλους, ποὺ τὰ κομφοτεχνήματά τους, κινοῦνε τὸ θαυμασμὸ τοῦ ἐπισκέπτη.

Γνωρίσαμε ἀκόμα καὶ τὸν ἁγιογράφο Κ. Μακρῆ, ποὺ μᾶς ἔδειξε ὡραιότατες εἰκόνες του, σκαλισμένες σὲ μέταλλο. Φαίνεται νὰ μὴν τὸν ἐμπνέει τόσο ἡ σημερινὴ του πραγματικότητα καὶ καὶ γι' αὐτὸ ἀσχολεῖται μὲ τὰ ὑπερκόσμια. Εἶναι ὅλοι τους συμπαθητικοὶ τύποι, ποὺ θλέπεις στὴν ἔκφρασί τους τὴν ἐλπίδα, μήπως μπορέσουν τάχα νὰ ξαναφτιάξουν πάλι τὴ ζωὴ τους ἀπὸ τὴν ἀρχή. Προσπάθεια, ποὺ ὁδηγεῖ τὸν καθένα μελαγχολικὰ συμπεράσματα.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ ὑποδηματοποιεῖο καὶ τὸ ξυλουργεῖο μᾶς ὑποδέχεται τὸ τυπογραφεῖο.

Εἶναι ἕνα μικρὸ τυπογραφεῖο ἄρτιο ἀπὸ κάθε ἄποψη. Τρεῖς κάσες στοιχεῖα, δυὸ μικρὰ πιεστήρια καὶ τὰ ὑπὸ ἐγκατάστασιν μηχανήματα βιβλιοδετικῆς καὶ χαρτοκοπτικῆς.

— Καὶ τί ἐργασίες μποροῦν νὰ γίνουν ἐδῶ, ρωτᾶμε τὸν ἀτυχεργάτη τοῦ τυπογραφείου, ἕναν παλιὸ τυπογράφο τῆς ὁδοῦ Σταδίου «ἀτυχήσαντα».

— Ὅ,τι μπορεῖ νὰ γίνῃ μέσα σ' ἕνα τυπογραφεῖο, καὶ ἰδιαίτερα τέλειο ἀπὸ κάθε ἄποψη. Ἀπὸ τὰ ἐπισκεπτήρια ὡς τὴν ἐκτύπωσι βιβλίων.

— Σᾶς ἀναθέτουν ἐργασίες ἀπ' ἔξω ,

— Ναί. Ἐδῶ, βλέπετε, τυπώνονται ὅλα φθηνότερα. "Υστερα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐπισκεπτήρια, τυπώνουμε καὶ ἀρκετὰ ἐγγράφα ἢ ἐγκυκλίους Κρατικῶν Ὀργανισμῶν.

Καὶ προσθέτει ἀμέσως :

— Σὲ λίγες μέρες ὁ κύκλος τῶν ἐργασιῶν τοῦ τυπογραφείου θὰ γίνῃ εὐρύτερος. Πρόκειται νὰ ἐγκατασταθοῦν τὰ νέα μηχανήματα κατασκευῆς φακελλῶν.

—Μᾶς ζητᾶει κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του πληροφορίες γιὰ τὶς ἐφημερίδες καὶ φαίνεται νάναι πολὺ καλὰ κατατοπισμένος στὰ μυστικὰ τῆς δημοσιογραφίας.

◊◊◊

Ἐκεῖνο, ποὺ μπορεῖ νὰ διαπιστώσῃ κανεὶς ἀμέσως παρατηρώντας τὰ διάφορα ἐργαστήρια τῶν φυλακισμένων εἶναι οἱ μοναδικοὶ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅρο ὑγιείνης τῶν ἐργαστηρίων, ὅσο μποροῦν φυσικὰ νὰ εἶναι ὑγιεινοὶ θάλαμοι φυλακισμένων. Ἡ Διεύθυνσ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΗΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΤΑ ΑΥΤΟΜΑΤΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΩΣ θὰ εἶναι ὁ πόλεμος, ποὺ θὰ γίνῃ μετὰ εἴκοσι ἢ πενῆντα χρόνια, καὶ ποιὰ θὰ εἶναι τὰ πολεμικὰ ὅπλα, οἱ ἄνθρωποι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς δὲν μποροῦν νὰ τὸ φανταθοῦν. Ἡ ἐπιστήμη ἔχει τέτοιες προόδους καὶ στα χημικὰ ἐργαστήρια ἔκαναν τέτοιες ἀνακαλύψεις, ποὺ εἶναι ἀδύνατο ἀποφανθῆ κανεὶς ἀπὸ σήμερα.

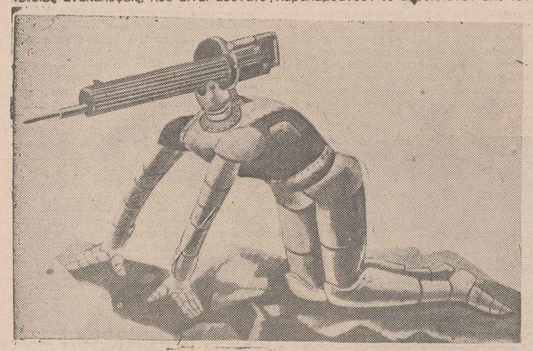

Αὐτόματον μηχάνημα στρατιώτου ὁπλοπολυβολητοῦ

Δὲν εἶναι ὅμως καθόλου ἀδύνατον ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῇ νὰ κάνῃ κανεὶς μερικὲς προβλέψεις γιὰ τὸν πόλεμο τοῦ μέλλοντος.

Τὸ σπουδαιότερο ρόλο θὰ τὸν παίξῃ, χωρὶς ἀμφιβολία, τὸ ραδιόφωνο, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ γίνωνται ὅλες οἱ συνεννοήσεις καὶ θὰ μεταβιβάζωνται οἱ διαταγὲς σὲ διάστημα ὀλίγων δευτερολέπτων πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ φανῆ σήμερα σὲ ὅλους περίεργο, εἶναι ὅτι οἱ διαταγὲς θὰ μεταβιβάζωνται πρὸς τοὺς μηχανικοὺς στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι θὰ ὑπακούουν καὶ θὰ ἐκτελοῦν πιστῶς τὸ καταστρεπτικὸν καθῆκόν των.

Ἡ ἐπιστήμη ἔχει φθάσει μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ κατασκευάσῃ αὐτόματα—ὁδηγοὺς ἀεροπλάνων, οἱ ὁποῖοι—ὅπως ἀπέδειξαν, ἄλλως τε, πολλὰ πειράματα,—παραλαμβάνουν τὸ ἀεροπλάνον ἀπὸ τὸν ἕνα σταθμὸ καὶ τὸ ὁδηγοῦν ἀσφαλέστατα εἰς τὸν ἄλλον.

Πολλοὶ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν τὴν ἄποψι ὅτι εἰς τὸ μέλλον τὰ πολεμικὰ στρατεύματα θὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ στρατιῶτες—μηχανήματα, ποὺ θὰ παίρνουν διαταγὰς ἀπὸ τὸν στρατηγὸν—ἄνθρωπο διὰ μέσου τοῦ ραδιό.

Φυσικῷ τῷ λόγῳ ὁ τελευταῖος αὐτὸς θὰ βρίσκεται σὲ πολὺ μεγάλη ἀπόσταση ἀπ' τὸν τόπο, στὸν ὁποῖον θὰ γίνεται ὁ μηχανικὸς πόλεμος.

Ἀλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες δὲν σταματοῦν ὧς ἐδῶ. Προχωροῦν ἀκόμα περισσότερο καὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ τελειοποίησις τῶν ἐφευρέσεων εἰς τὸ μέλλον θὰ εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε τὰ αὐτόματα—στρατιῶτες θὰ διαιροῦνται σὲ κατηγορίες, ὅπως τὰ διάφορα ὅπλα τοῦ σημερινοῦ στρατοῦ. Δηλαδή, θὰ ὑπάρχουν αὐτόματα—ὁπλοπολυβοληταί, αὐτόματα—πυροβοληταί, ἀνιχνευταὶ καὶ φωτογράφοι ἀκόμα. Οἱ τελευταῖοι αὐτοί, πετῶντες πάνου ἀπὸ τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ ἐφωδιασμένοι μὲ τὰ ἀπαραίτητα μηχανήματα, θὰ παίρνουν ἐν εἴδει ἡχητικῆς ταινίας κινηματογράφου ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς μάχης, ἡ ὁποία, δίχως ἄλλο, θὰ εἶναι τρομερά.

Τέλος, τὸ φοβερώτερο ὅλων εἶναι ὅτι θὰ ὑπάρχουν μηχανικοὶ—στρατιῶται, αὐτόματα ἀεροπλάνα, τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ καταστρεπτικὲς ὀβίδες ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ποιοτήτων. Τὰ τελευταῖα αὐτὰ θὰ εἶναι ὁ μεγαλείτερος κίνδυνος τοῦ μέλλοντος ἐν περιπτώσει πολεμικῆς συρράξεως.

Θὰ ἐξαποστέλλωνται πρὸς ὡρισμένας κατευθύνσεις καὶ εἰς τὰ σημεῖα ἀκριβῶς, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ εὑρίσκεται ὁ ἐχθρός, ὅπου μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν καὶ ὑπολογισμοὺς θὰ ἐξαπολύουν τὰς βόμβας τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ θανάτου.

Ὕστερ' ἀπ' ὅλ' αὐτά, μπορεῖ κανεὶς νὰ συλλάβῃ εἰς τὴν φαντασίαν του τὴν φρικιαστικὴν εἰκόνα τοῦ πολέμου τοῦ μέλλοντος, ἀφοῦ λάβῃ ὑπ' ὄψι του φυσικὰ ὅτι ἀμφότερα τὰ ἀντιμαχόμενα μέρη θὰ διαθέτουν μηχανικὰ αὐτόματα ὅλων τῶν κατηγοριῶν τῆς πολεμικῆς τέχνης.

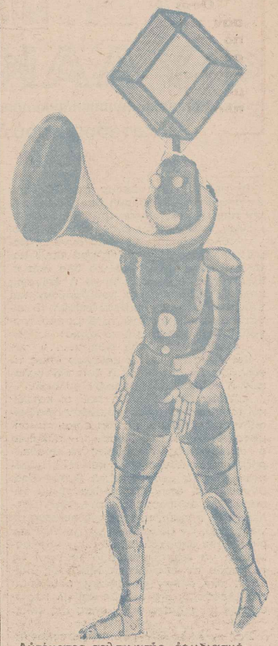

Αὐτόματος σαλπιγκτής, ἐφωδιασμένος μὲ κεραίαν, οὕτως ὥστε νὰ λαμβάνῃ ἐξ ἀποστάσεως τὸ σάλπισμα καὶ νὰ τὸ μεταδίδῃ.

Τὴν ὄψι τῆς καταστροφῆς τῆς ζωῆς, τοῦ θανάτου.

Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, ποὺ ὁ πόλεμος ἀποφεύγεται. Γιατί, ἂν τυχὸν συμβῇ, τὸν λόγον θὰ ἔχῃ τὸ ἄψυχο καὶ ψυχρὸ μηχάνημα, ὁ αὐτόματος—στρατιώτης.

Ὁ δόκτωρ Ε. Δ. Ἄντριαν, τοῦ ἐργαστηρίου φυσιολογίας τοῦ Καίμπριτζ, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη ξεπέρασε πιὰ τὰ στενὰ ὅρια τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου καὶ ἐπέτυχε, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, τὴν περιφημότερη ἐπίσημη ἀναγνώρισι ; Τὸ Βραβεῖον Νόμπελ, προσέθεσε στοὺς πολλοὺς τίτλους καὶ ἄλλον ἕνα. Ἡ νέα του ἀνακάλυψις, ἡ ὁποία ἦταν συγχρόνως καὶ πολύκροτος, τοῦ ἀπέφερε τὸ χρυσοῦν μετάλλιον τῆς Βασιλικῆς Ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου. Καὶ τὸ ἐπίθετον «πολύκροτος» δὲν εἶναι ὑπερβολικὸν σὰν περίπτωσι αὐτή γιατὶ αὐτὸ περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται εἶναι ἀπλούστατα ἡ «φωτογραφία» τῶν σκέψεων καὶ τῶν ψυχικῶν καταστάσεων.

Εἶναι ἀναμφιβόλως περιττὸν νὰ προσθέσουμε ὅτι ἡ φωτογραφία ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴ μέθοδο τοῦ δρος Ἄντριαν δὲν δίνει τὴν εἰκόνα τοῦ δράματος ποὺ ἡ σκέψις ὑποδάλει στὸ ἀνθρώπινο μυαλό. Ἔτσι, π. χ. ματαίως θὰ ζητοῦσε κανεὶς ἕνα πουλὶ στὴ «νοητικὴ φωτογραφία» ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ σκέπτεται ἕνα πουλί. Ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔφθασε ἀκόμη ἐκεῖ καὶ εἶναι ζήτημα ἂν θὰ φθάσῃ. Τὸ σημεῖο στὸ ὁποῖον ἔφθασε ὁ δρ Ἄντριαν, εἶναι νὰ μεταμορφώσῃ τὶς ἠλεκτρικὲς δονήσεις τοῦ ἐγκεφάλου σὲ φωτεινὲς ἐκδηλώσεις ποὺ ποικίλουν ἀναλόγως τῶν νευρικῶν ἐρεθισμῶν καὶ τῶν ἐζωτερικῶν συνθηκῶν καὶ κατόπιν νὰ τὶς καταγράψῃ μὲ ἕνα εἰδικὸ μηχάνημα.

Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ δρος Ἄντριαν εὑρύνει σημαντικὰ τὸ πεδίον ἐρευνῶν τῶν ἐπιστημόνων εἰς τὸ ψυχοφυσιολογικὸν ἐπίπεδον. Χάρις σ' αὐτὲς τὶς κυματοειδεῖς εἰς χώρα ζίγκ-ζάγκ γραμμὲς ποὺ δεῖχνουν τὰ «φίλμ τῆς σκέψεως», ὁ σύγχρονος ἰατρὸς θὰ κατορθώσῃ εὐκολώτερα καὶ ταχύτερα τὶς διάφορες ψυχικὲς ἀντιδράσεις καὶ νὰ διαφώτισῃ τὶς συχνὰ σκοτεινὲς σχέσεις ποὺ ὑπάρχουν μεταξὺ τῆς ψυχικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς καταστάσεως ἑνὸς ἀτόμου. Καὶ ἂν αὐτὴ ἡ ἐφεύρεσις συντελεσθῇ στὸ νὰ σπκώσῃ ἔστω καὶ ἐλάχιστα τὸ πέπλο ποὺ μᾶς κρύβει τὴν ἀληθινὴ φύσι τοῦ πνεύματός μας, καὶ νὰ συλλάβῃ τοὺς νόμους ποὺ ρυθμίζουν τὴν περίπλοκη λειτουργία τοῦ μυαλοῦ, θὰ μπορέσουμε νὰ τὴν κατατάξουμε μεταξὺ τῶν μεγαλειτέρων κατακτήσεων τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης.

Οἱ διακυμάνσεις τῆς ἐντάσεως τοῦ φωτὸς ποὺ προκαλεῖται ἀπ' αὐτὸ ποὺ μποροῦν νὰ ὀνομασθοῦν «ἐγκεφαλικὰ κύματα» ἀπεικονίζονται μὲ ἕνα μηχάνημα ποὺ κατεσκεύασε ὁ δρ Ἄντριαν πάνω σὴν ταινία μὲ μορφὴ σχεδιαγραμμάτων. Οἱ διακυμάνσεις αὐτὲς μπορεῖ νἄναι σπουδαιότατες : τὸ ἀποτέλεσμα ἑνὸς πόνου ἢ μιᾶς συγκινήσεως ἐπιτυγχάνει συχνὰ τὶς ἐγκεφαλικὲς δονήσεις σὴν ἀναλογία 10 πρὸς 2.000 τὸ δευτερόλεπτο.

Ὁ ἴδιος ὁ δρ Ἄντριαν στηρίζει μεγάλες ἐλπίδες στὴ «φωτογραφία τῆς σκέψεως"

Αἱ κατακτήσεις τῆς ἐπιστήμης

Φωτογραφίζεται ἡ σκέψι σας

Μία μεγάλη ἐφεύρεσις

Μιὰ ἡμέρα, ποὺ ἴσως δὲν εἶναι μακρυά, ἐδήλωσε προσφάτως, θὰ μάθουμε ἀκριβῶς πῶς λειτουργεῖ τὸ μυαλό. Τὸ νευρικὸν σύστημα ἔχει ἤδη χάσει πολλὰ ἀπὸ τὸ μυστηρίο του. Οἱ φυσιολόγοι ὅλων τῶν Χωρῶν τοῦ Κόσμου ζητοῦν τώρα νὰ διαβάζουν τὰ μυστηριῶδη ἀγγέλματα ποὺ μᾶς στέλνει τὸ μυαλὸ μὲ μορφὴ περιέργων γραφικῶν παραστάσεων.

«Τὴν ἡμέρα ποὺ θ' ἀνακαλύψουμε τὸ κλειδὶ αὐτῆς τῆς συμπαντικῆς γλώσσης, θὰ ἔχουμε ὑπερπηδήσει τὸ κυριώτερο ἐμπόδιο ὁπὸ ὁποῖον προσκρουοῦν οἱ ἐπιστήμονες ὅταν προσπαθοῦν νὰ ἐξηγήσουν τὸ μηχανισμὸ τῆς σκέψεως».

Ὁ ἴδιος ὁ δρ "Ἀντριαν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ διεφώτισε πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα, σχετικὰ μὲ τὶς νευρικὲς λειτουργίες γιὰ τὶς ὁποίες μιλᾶ. Ἀνεκάλυψε σὴ στενὴ συνεργασία ποὺ ἑνώνει δύο μέρη τοῦ νευρικοῦ συστήματος : τὸ ἐγκεφαλο-νωτιαῖον σύστημα ποὺ μεταδίδει στὸ κέντρον τὶς ἐντυπώσεις ποὺ λαμβάνει ἀπὸ τὸν ἐζωτερικὸ κόσμο καὶ παραγγέλλει τὶς θεληματικὲς ἀπαντήσεις ἢ μερικὲς ἀνταναλαστικὰς κινήσεις καὶ τὸ συμπαθητικὸν σύστημα ποὺ ρυθμίζει, ἀνεξάρτητα μὲ τὴ θέλησί μας, τὴ λειτουργία τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων.

Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν τελευταίων ἐργασιῶν, φαίνεται, ὅτι αὐτὰ τὰ δύο συστήματα ἀλληλοεπηρεάζονται, ἐλέγχονται ἀμοιβαίως καὶ ρυθμίζουν ἀντιστοίχως τὴ δρᾶσι τους, μὲ νευρικὰ νήματα ποὺ τὰ συνδέουν. Καὶ ὁ δρ. "Ἀντριαν προσπαθεῖ ν' ἀνακαλύψῃ στὴ λειτουργία τῶν πνευματικῶν ἰκανοτήτων ἕνα ἀνάλογο σύστημα : τὸ ὑποσυνείδητο θὰ εἶναι γιὰ τὸ συνειδητὸ ὅτι τὸ συμπαθητικὸ σύστημα εἶναι γιὰ τὸ κυρίως νευρικὸ σύστημα.

Στὸ πρακτικὸ ἐπίπεδο οἱ ἐρευνες ἐπὶ τοῦ πεδίου αὐτοῦ παρουσιάζουν ἐπίσης κολοσσιαία σημασία. Τὰ ἐγκεφαλικὰ κύματα μποροῦν νὰ συγκριθοῦν, κατὰ τὸν δρ "Ἀντριαν μὲ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἐνῷ αὐτὰ χρησιμεύουν στὴν ταξινόμησι τῆς φυσικῆς προσωπικότητος, τὰ ἄλλα θὰ ἐπιτρέψουν πιθανῶς τὸν καθορισμὸν τῆς ψυχικῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου.

Οἱ προσπάθειες τοῦ δρος "Ἀντριαν γιὰ νὰ θγάλῃ ἰδέες τὶς συνέπειες τῆς ἐφευρέσεώς του δὲν εἶναι μεμονωμένες. Πολλοὶ ἐπιστήμονες συνεκίζουν, ἀνεξάρτητα ἀπ' αὐτὸν, ἐρευνες πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι : οἱ γνωστότεροι εἶναι Γ. Σῶμμερ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Φόρνταμ, δρ Ντέβις τοῦ Ντερμπυσάϊρ, δρ Τίμπ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Χάρβαρτ, δρ Λὴ Τρέβις, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Πάουα καὶ ἄλλοι.

"Αν οἱ ἐργασίες τους ἐπιτύχουν, τὸ ἀνθρώπινο μυαλὸ θὰ πάψῃ ἀσφαλῶς νὰ εἶναι ἀπόρθητο φρούριο, τάφος μυστικῶν καὶ θὰ γίνῃ βιβλίο ἀνοικτὸ, ὅπου καθένας θὰ μπορῇ νὰ διαβάζῃ ἐλεύθερα.

Φωτογραφίαι τῶν ἐγκεφαλικῶν κυμάτων

Ἐν καταστάσει ὕπνου. Ἐν καταστάσει ἐγρηγόρεως.

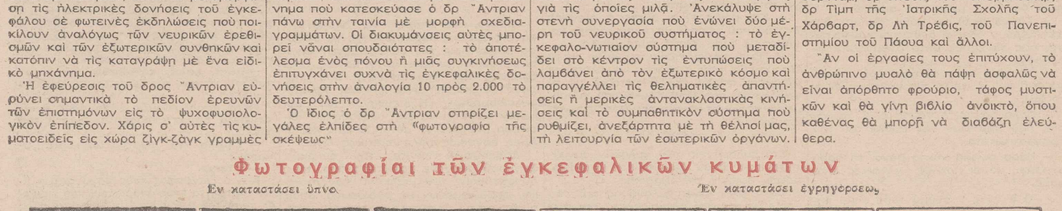

Βαθὺς ὕπνος — Ὄνειρο — Ἐφιάλτης — Μουσικὴ ἀκρόασις — Ζωηρὰ συζήτησις — Γεῦμα

"Ὅσοι δὲν ἐδιάβασαν τὴν «Ἀγωνία» ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἠμποροῦν νὰ τὴν παρακολουθήσουν καὶ ἀπὸ σήμερα. Προτάσσεται πλήρης συνέχεια.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΑΓΩΝΙΑ

"Ὅσοι ἀγάπησαν, ὅσοι ἐπόνεσαν, ὅσων ἡ καρδιὰ μάτωσε ἀπὸ ἕνα ἔρωτα ἀπελπισμένο· ἂς διαβάσουν τὴν «Ἀγωνία».

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΣΥΝΕΧΕΙΩΝ)

Ἡ ὡότα Βέλδη, κόρη καλῆς οἰκογενείας, μόλις δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, παντρεύεται τὸν βιομήχανον Μάρκο Μιρέζη, πλούσιον, σαράντα περίπου χρόνων καὶ μὲ φήμη καρδιοκτητοῦ. Ἀναθρεμένη μέσα σ' μιὰ ὀτμόσφαιρα οἰκογενειακῆς θαλπωρῆς, δίδεται μ' ὅλη τὴ θέρμη τῆς ἀγνῆς ψυχῆς της, στὸν ἄνθρωπον αὐτὸν "Η ὡότα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι τῆς φίλης της Νέλ, λης, γιὰ τὴν ἐρωτικὴ ζωὴ τοῦ Μάρκου καὶ εἰδικὰ γιὰ ἕνα σύνδεσμό του, μὲ τὴν Ρένα Σποντέλλη, τὴν κόρη γνωστοῦ τραπεζίτη, ζητάει ἀπ' αὐτὸν νὰ ἐπισπευθῆ ὁ γάμος των. Ὁ Μάρκος δέχεται. Καὶ τώρα, παντρεμένοι πιά, φεύγουν γιὰ τὸ γαμήλιο ταξεῖδι. Βρίσκονται στὴ Βενετία. Ἡ νύκτα εἶνε ἤρεμη καὶ μαλακή. Τὸ παθητικὸ τραγούδι τοῦ γονδολιέρη, ποὺ περνᾶ τὸ κανάλι, φθάνει ἕως τ' αὐτιά τους.

4ον

Στὴν ταράτσα τοῦ «Ἐξέλσιορ Πάλλας» βρισκότανε ὅλη ἡ ὑδρόγειος: Λόρδοι φλεγματικοί, ποὺ ἔπιναν οὐίσκυ μὲ σόδα, μὲ τὴν σοβαρότητα ἀνθρώπων, ποὺ παρακολουθοῦν κάποια ἱεροτελεστία. Πλούσιοι Ἀμερικάνοι, ποὺ θορυβοῦσαν σὰν μικρὰ παιδιὰ κι' ἔπιναν ἀκατάπαυστα. Φραντζέζοι, ποὺ οἱ λεπτοὶ τρόποι των τοὺς ἔκαναν ἀντικείμενο παρακολουθήσεως καὶ θαυμασμοῦ. Γυναίκες ὡραίες καὶ ἀγγνῶστου ταυτότητος, φτασμένες ἀπὸ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ κόσμου, συνεπλήρωναν τὸν διάκοσμο. Ἄσπρες καὶ μελαχροινές, ξανθὲς καὶ καστανές, μὲ πολύτιμες τουαλέττες, ξαπλωμένες μὲ νωχέλεια κι' ἄνεσι στὶς βαθεὶὲς σαΐζλόγκ, ἐπάνω σὲ μεταξωτὰ μαξιλάρια, ποὺ εἶχαν ζωγραφιστὸ τὸν Λέοντα τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἐπάνω σὲ κρῶμα ἀμαράντου.

Ἡ γιορτὴ ἡ ἀποψινὴ ἦταν ὑπέροχη. Ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν ξένων ἦταν ἡ ἀφορμή. Ἡ Βενετία ἀπὸ τὸν καιρό, ποὺ ἔπαυσε νὰ ἔχῃ δόγηδες καὶ πατρικίους μὲ παλάτια, γιομάτα οἰκόσημα, ἐκμεταλλεύεται τὴν μνήμην των, γιὰ νὰ ζῇ, καὶ μέσα εἰς τὰ βαρειὰ ἀνάκτορά των, ποὺ τὰ θεμέλιά των τὰ φιλοῦν τὰ βρώμικα νερὰ τῶν καναλιῶν, οἱ μεγιστάνες τοῦ πλούτου, ποὺ φθάνουν ἕως ἐκεῖ, τοὺς ἀντικαθιστοῦν θαυμάσια — ἀφοῦ πληρώνουν σὲ δολλάρια ἢ σὲ λίρες.

"Ετσι τὴ βραδυὰ αὐτή, ποὺ τὰ φεγγάρι ὁλόγυμο κρεμόταν στὸ γαλάζιο οὐρανὸ τῆς Βενετίας καὶ ἡ νυκτερινὴ αὔρα ρυτιδίνε ἐλαφρὰ τὰ νερὰ τοῦ Μεγάλου Καναλιοῦ, ἀνακινῶντας τὰ μαλλιὰ τῶν κυριῶν καὶ τὰ φύλλα τῶν ἐζωτικῶν φυτῶν, ποὺ φάνταζαν σὲ κρωματιστὲς γλάστρες, τὸ γλέντι εἶχε ἀνάψει στὴν ταράτσα τοῦ «Ἐξέλσιορ Πάλλας».

Ἑκατοντάδες οἱ γόνδολες, στολισμένες μὲ λουλούδια καὶ σημειώνοντας τὴ θέσι τους μὲ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ των, ἤσαν δεμένες στὴν ἀποσάθρα τοῦ παλαιοῦ ἀνακτόρου καὶ τὰ πυροτεχνήματα σχηματίζαν τόσα παράδοξα χρώματα καὶ τέτοια σχήματα, ποὺ-οἱ ἑορταστοὶ ἦσαν ἐνθουσιασμένοι γιὰ τὸ μέρος αὐτὸ τῆς νυκτερινῆς ἑορτῆς.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἕνα ζευγάρι φάνηκε νὰ προχωρῇ. Ὁ μαῖτρ ντ' ὁτὲλ πλησίασε πρόθυμος καὶ χωρὶς δυσκολία τοὺς μίλησε ἑλληνικά:

—Μὲ χίλια βάσανα κράτησα τὸ τραπεζάκι σας.

—Εὐχαριστῶ, τζεβάνι, τοῦ ἀπήντησε ὁ κύριος, ἕνας ψηλὸς ἄντρας ἕως σαράντα χρόνων, μὲ ἐπιβλητικὰ ἀνάστημα καὶ δυὸ ζωηρὰ μάτια, πούλαμπαν ἐρευνητικά, καὶ τὸν ἀκολούθησε.

Κάθησαν—αὐτὸς καὶ ἡ νέα γυναῖκα—στὰ βαθειὰ φωτεὶν καὶ παράγγειλαν σαμπάνια. Ἀπασχολήθηκαν γιὰ λίγο, κοιτάζοντας γύρω των. Ἀλήθεια, ἦταν κάτι τὸ ἐξαιτικό. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ παρδαλὸ κοινόν, ποὺ ἐκυκλοφόρει σὴν τεράστια ταράτσα τοῦ "Ἐξέλσιορ», ὅλη ἡ Βενετία, φωτισμένη, παρουσίαζε ἕνα θέαμα ὑπέροχο. Τραγοῦδια νοσταλγικὰ ἀκούοντο ἀπὸ παντοῦ, ποὺ ψήλωνα ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, κι' ὅλα ἤσαν ἀφιερωμένα στὸν ἔρωτα.

Ἡ νέα γυναῖκα ἐνθουσιάστηκε. Δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὸν θαυμασμό της.

—Τί ὄνειρο εἴν' αὐτό, Μάρκο!... εἶπε σιγά. Κι' ἡ φωνή της ἐμοιαζε σὰν μουσική.

Ὁ ἄντρας τὴν κοίταξε μ' ἕνα ἐλαφρὸ μειδίαμα, ποὺ ἐκείνη δὲν τὸ παρατήρησε στὴν ἔκστασι, ποὺ βρισκότανε, καὶ τὴν ρώτησε:

—Σ' ἀρέσει λοιπὸν τόσο πολύ:

—Ναι, Μάρκο, πάρα πολὺ καὶ σ' εὐχαριστῶ, ποῦκες τὴν ἐμπνευσι νὰλθουμε πρώτα στὴ Βενετία. Ἡ πόλις αὐτὴ ἦταν πάντα κάτι, ποὺ μ' ἀπασχολοῦσε. Ἡ ἱστορία τῆς, ἡ φήμη της, μ' εἶχαν τόσο γοητεύσει, ποὺ πάντα ἔλεγα, πὼς θὰ τὴν ἐπισκεπτόμουνα κάποτε. Καὶ νὰ τώρα.... Τώρα ποὺ ἡ ἐπιθυμία μου αὐτὴ ἐκπληρώθηκε στὴν ὡραιότερη ὥρα τῆς ζωῆς μοῦ....

Ὁ Μάρκος Μιρέζης τὴν διέκοψε μὲ τὸ ἴδιο εἰρωνικὸ μειδίαμα στὰ χείλη:

—Μιλᾶς σὰν ποιήτρια, Φώτα.

Ἡ νέα γυναῖκα τὸν κοίταξε κατάματα. Σὰ νὰ συνήλθε ἀπὸ ἕνα βαθὺ ὄνειρο, ὅαν νὰ κτυπήθηκε αἰφνιδίως ἀπὸ κάποιο κακό.

Μὲ μιὰ φωνὴ παραπονιαρικὴ διαμαρτυρήθηκε:

—Γιατί μοῦ τὸ λές αὐτό, Μάρκο;

"Εκείνος ἔνοιωσε τὸ τί γίνηκε σὴν ψυχὴ τῆς νέας γυναίκας μὲ τὴν ἀστοχη παρατήρησί του. Πολύτιμος ἄτιμος ζωὴ μπῆκε στὴ σκέψι της. Καὶ, πολὺ μεγαλείτερος ὡς ἦταν στὴν ἡλικία, ἔνοιωσε μιὰ τρυφεράδα γι' αὐτὴ τὴ μικρούλα ὑπαρξί.

Τραδήχτηκε κοντά της, πῆρε τὸ χέρι της καὶ τὴ φέρε στὰ χείλη του:

—Δὲν στώτα γιὰ κακό, ἀγάπη μου, πρόσθεσε. Δὲν θέλησα νὰ σὲ πικάνω.... Συκώρεσέ με....

Αὐτὴ ἡ αἴτησι συγγνώμης, ποὺ γίνηκε μὲ τέτοιο αἰσθηματικὸ τρόπο, ἔκαμε τὴ φώτα νὰ ριγήσῃ ἀπὸ συγκίνησι. Τὰ κατάνα μάτιά της πήραν μιὰ ἐκφράσι ἀφοσιώσεως, λὲς κι' ὅλη ἡ ψυχή της εἶχε συγκεντρωθῆ ἐκεῖ. Ὁ Μάρκος ἔσκυψε περισσότερα:

—Σ' ἀγαπῶ, τῆς ψιθύρισε.... Ἔχε ἐμπιστοσύνη, μικρὴ μου....

—Σὲ λατρεύω, Μάρκο, ἀπάντησε ἡ νέα, καὶ ἡ φωνή της ἔτρεμε ἀπὸ ἐρωτικὴ συγκίνησι. Σ' ἀγαπῶ τόσο, ποὺ ζῶ μὲ τὴν ὕπαρξί σου, ποὺ ἀναπνέω μὲ τὴν ἀνάσα σου, πού, ἂν μοῦ λείψῃς, θὰ λείψω κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸν κόσμο....

Ὁ Μάρκος ἔνοιωσε μιὰ ἄπειρη εὐτυχία στὰ λόγια αὐτὰ τῆς γυναίκας του. Ὁ ἀνδρικὸς ἐγωισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ βρισκότανε στὴν τελευταία του νεότητα, πού, παρ' ὅλες τὶς κατακτήσεις του, ἔνοιωθε καλὰ ὅτι τὸ φθινόπωρο τῆς ζωῆς του θὰ τὸ διαβεκόταν γλήγορα ὁ χειμώνας της, κολακεύτηκε. Εἶχε τὴν πεποίθησι πῶς ἡ νέα, ποὺ πῆρε γιὰ γυναῖκά του, ἡ ὄμορφη κόρη τῶν Ἀθηνῶν, μὲ τὴν μεγάλη ποιητικὴ καὶ τὴν ἀγνὴ ψυχή, τὸν ἀγαποῦσε. Μὰ ἡ ἀγάπη της αὐτὴ ποτὲ δὲν εἶχεν ἐκδηλωθῆ ἔτσι, ὅπως τώρα, παθιάρικη, τέλεια ἐρωτική. Λόγια ἀγάπης τρελλὰ, τρελλὰ δὲν εἶχαν ξεφύνει ἀπ' τ' ἄλικα χεῖλη της ὡς τώρα. Καὶ ποτὲ στὰ φιλί, ποὺ ἀνταπέδιδε, δὲν ἔνοιωσε τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης, ποὺ ζητοῦσε καὶ ποὺ τώρα τοῦ, τὴν χάρισε ἕνα παράφορο ἀφίλημα τοῦ κεφαλιοῦ της, ὅπως τόκε μέσα στὴν ψερὴ παλάμη τοῦ.

Γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ διέξοδο στὰ αἰσθήματα αὐτά, ποὺ κι' ὁ ἴδιος δὲν περίμενε νὰ τὰ νοιώθῃ, τράβηξε ἀπὸ τὰ χέρι τὴ γυναῖκά του, ποὺ βρέθηκε σὴν ἀγκαλιά του, κι' ἀνμπκέθηκε μὲ τ' ἄλλα ζευγάρια, ποὺ χόρευαν. Ἡ φώτα δὲ μίλησε. Κινήσηκε σὰν αὐτόματο, κρεμασμένο ἐπάνω του καὶ τὸν ἀφησε νὰ τὴν διευθύνῃ, ἐνῷ τὰ μάτια της τὸν κοίταζαν μ' ἀγάπη κι' ἀφοσίωσι. Μ' ἀγάπη, ποὺκε ζωντανὴ μέσα στὴ ψυχή τὸν πόδο. Ὁ Μάρκος κείνη τὴ στιγμὴ εἶχε ξεχάσει τὰ πάντα. Ἡ περασμένη ζωή του εἶχε σβύσει. Οἱ γυναῖκες, ποὺκε γνωρίσει καὶ ποὺ τούχαν δώσει ἀξέχαστες ὧρες χαρᾶς, ἤσαν τόσο μακρυὰ τώρα, ὅσο κι' ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτη, ποὺ τόσο τὸν εἶχε ἀπασχολήσει καὶ ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτήν, ἴσως νὰ πρωτόφορα στὴ ζωή του, μιὰ σαρκικὴ ἐπιθυμία, ἀνθαστή.

Τώρα, ὅπως τὸν ἔσπινγε, ἡ μικρὴ αὐτὴ γυναῖκα, ποὺ βρισκότανε στὴ ἀγκαλιά της ζωῆς, ὅπως τὴν κατατάβανε νὰ ζυπνᾶν οἱ πόθοι τῆς σὰν τὸ μπουμπούκι, π' ἀρχοχαλεύει ἀπὸ ἀλιπία τῆς πρωινῆς δροσιᾶς, ὁ Μάρκος, αὐτός, ποὺ λίγο πρὶν τὴν εἰρωνευόταν, ἀνεκάλυπτε κάτι σ' αὐτήν, ποὺ δὲν εἶχε ἕως τὴν ὥρα διαμάσει στὴν πολυτάραχη ζωή του, κάτι, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ φοθήθηκε, πὼς θὰ τὸν κρατήσῃ γιὰ πάντα δεμένο, πὼς θὰ τοῦ στερήσῃ τὴν «Ζωή» του, τὴν ἐλευθερία του, ποὺ γι' αὐτὸν ἦταν τὸ πάν καὶ ποὺ δὲν σκέφτηκε, ὅταν παντρεύτηκε, νὰ τὴ στερηθῆ.

.....

Ἡ γιορτὴ συνεχιζόταν μὲ κέφι, ποὺ τῶχε κορυφώσει τὸ οὐίσκυ καὶ ἡ ἐλευθεριότης τῶν γυναικῶν, πού, ἄγνωστες μέσα σ' ἀγνώστους, φρόντιζαν νὰ δείχνουν ὅλη τὴν ἐρωτικὴ τέχνη τους. Τὰ βενετσάνικα φαναράκια, μὲ τὰ παντοδαπὰ σχέδια, ποὺ ἦταν ζωγραφισμένα στὶς πλευρές των, ἐδίδαν μέσα στὸν ἄλλο διάκοσμο κάτι τὸ φαντασμαγορικό. Ἀπὰ τὸ ὕψος τοῦ «Ἐξέλσιορ Πάλλας», φαινόντανε οἱ γόνδολες, ποὺ γλυστροῦσαν, μέσα στὴ γλυκεια νύχτα, πάνω στ' ἀτάραχα νερὰ τῶν καναλιῶν. Ρυθμικὰ ἀκούοντανε τῶν κουπιῶν τους τὰ κτυπήματα. Τ' ἀλαφρὸ ἀεράκι εἶχε παύσει νὰ χαϊδεύῃ ἐλαφρὰ τὰ μακιγιαρισμένα πρόσωπα καὶ τὰ καλοχτενισμένα μαλλιὰ τῶν γυναικῶν.

Ὁ Μάρκος Μιρέζης, μὲ φουντωμένα τὸν πόθο, τράβηξε τὴ γυναῖκά του πρὸς τὸ ἀσανσὲρ.

Ὁ μαῖτρ ντ' ὁτὲλ τὸν ἀντελήφθη, μὰ δὲν πλησίασε. Μειδίασε μόνο πονηρά, σὰν νἄξερε ποὺ ὠδηγοῦσε τὴν ὡραία κυρία ὁ γνώριμός του, χρόνια τώρα, ἀπὸ τὰ παλιὰ ταξίδια του, Ἀθηναίος βιομήχανος. Γιατὶ τὸν ἤξερε καλὰ τὸν Μάρκο. Ἄλλοτε, σὲ παλιὰ χρόνια, εἶχε δουλέψει κι' αὐτ

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η ΦΑΡΜΑ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ ΣΤΗ ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Ἀπὸ 8 χιλιάδες φείδια ἐξάγονται 300 γραμμάρια δηλητηρίου.—Οἱ θαυματουργοὶ ὀρροὶ τοῦ κ. Καΐνιχ, ποὺ σώζουν ἀνθρώπους καὶ ζῶα.—Τὰ δηλητηριώδη φείδια καθίστανται πλέον ἀκίνδυνα

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

Ἐπὶ τῆς πολυ[illegible]ζαντος τῆς Βραζιλίας καὶ συγκεκριμένως στὴν τοποθεσία Μπούτανταν, ἔχει ἱδρυθῆ ἡ πιὸ περίεργη φάρμα. Ἡ φάρμα τῶν δηλητηριωδῶν φειδίων, τὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται ἐκεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐπίβλεψιν τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ κ. Πάολο Καΐνιχ.

Ἡ περίεργη αὐτὴ φάρμα ἔχει, φυσικά, ἐπιστημονικὸν προορισμόν, γιατὶ ὁλόκληρη ἡ περιφέρεια τοῦ Σάντος εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα δηλητηριώδη φείδια, τὰ ὁποῖα, σὲ κάθε στιγμή, ἀπειλοῦν τὴν ζωὴν τῶν κατοίκων. Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἶχαν βρῆ οἰκτρὸν θάνατον πολλαὶ χιλιάδες Βραζιλιανῶν.

Ὁ κ. Πάολο Καΐνιχ ἐθεώρησε καθήκόν του νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν τόπο ἀπὸ τὸν τρομερὸ αὐτὸ κίνδυνο, ἰδρύσας στὸ Μπούτανταν, τὸ Ἰνστιτοῦτο ἢ—ὅπως τὸ ὀνομάζουν κοινῶς—τὴ «Φάρμα τῶν φειδίων».

Μιὰ ἐντατικὴ καὶ ἐπιμελημένη ἐπιστημονικὴ ἐργασία γίνεται ἡμέρα καὶ νύκτα.

Σ' ἕναν ἀρκετὰ μεγάλον σὲ ἔ τασι κῆπο, ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺ καλὰ περιφραγμένος, ἔχουν κτισθῆ ὡς εἶδος κουδουκλίων, οἱ φωλιὲς τῶν φειδίων. Ἀπ' τὶς τέσσερες τρύπες, ποὺ ἔχει κάθε κουδούκλιο, τρυπώνουν μέσα τὰ φείδια τοῦ Ἰνστιτούτου, τὰ ὁποῖα ἀνέρχονται σὲ 35 χιλιάδες ἐν ὅλῳ.

Ὁ κ. Πάολο Καΐνιχ καὶ οἱ βοηθοί του, ἐξοικειωμένοι ἀπὸ πολλοῦ σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον, πιάνουν τὰ δηλητηριώδη φείδια μὲ τὰ χέρια τους. Ἀφαιροῦν τὸ δηλητήριο ἀπ' τὰ δόντια τους, τὸ περικλείουν μέσα σὲ εἰδικὰ σωληνάρια, ἀφοῦ τὸ ἐπεξεργασθοῦν προηγουμένως, καὶ τὸ χρησιμοποιοῦν ὡς ἀντιμοβόλιο.

Μιὰ ἔνεοις στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ μὲ τὸ ἐπεξεργασμένο αὐτὸ δηλητήριο τῶν φειδίων, φέρει πολὺ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Εἶναι, τρόπον τινά, τὸ ἀντιφάρμακον κατὰ τοῦ βεβαίου θανάτου ἀπὸ τὰ δήγματα τῶν φειδίων, τὰ ὁποῖα εἶναι ἄφθονα στὴν περιφέρεια αὐτὴ καὶ ἐπιτίθενται καὶ κατὰ τῶν ἀνυπόπτων ἀκόμα περιπατητῶν τῶν πόλεων.

—Τέσσερες φορὲς ἔχω δαγκωθῆ ἀπὸ τὰ φείδια αὐτά, τῶν ὁποίων τὸ δηλητήριο εἶναι τὸ πιὸ δραστικό, ἐδήλωσεν ὁ κ. Πάολο Καΐνιχ στοὺς δημοσιογράφους, ποὺ τὸν ἐπεσκέφθησαν. Καὶ ὅμως δὲν ἔπαθα τὸ παραμικρόν, καθὼς βλέπετε καὶ οἱ ἴδιοι.

—Τὰ φείδια τοῦ Ἰνστιτούτου, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Καΐνιχ, τὰ ὁποῖα, καθὼς θὰ ἀκούσατε, ἀνέρχονται εἰς 35 χιλιάδες, ἔχουν καμμίαν ἀνάγκην τροφῆς. Τὰ κρατᾶμε μόνον 30 ἕως 40 ἡμέρες καὶ κατὰ τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα τοὺς ἀφαιροῦμε τὸ δηλητήριο, τὸ ὁποῖο μᾶς χρειάζεται. Ὀκτὼ χιλιάδες φείδια βγάζουν. κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμούς, 300 γραμμάρια δηλητήριο, μὲ τὸ ὁποῖο κατασκευάζονται χιλιάδες ἀντιβολίων. Εἶναι τὸ ἀντιφάρμακον τοῦ δηλητηρίου καὶ μὲ αὐτὰ ἐμβολιάζονται ὄχι μόνον οἱ ἀνθρωποι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλογα, καθὼς καὶ ὅλα γενικῶς τὰ κατοικίδια ζῷα.

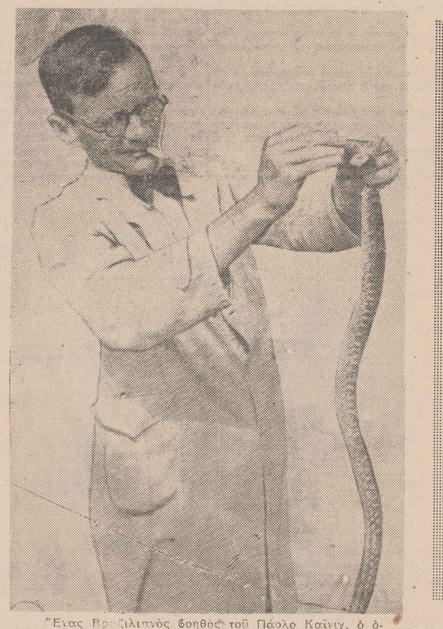

"Ἕνας Βραζιλιανὸς βοηθὸς τοῦ Πάολο Καΐνιχ, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ τσιμπιδάκι ἀνοίγει τὸ στόμα ἑνὸς φειδιοῦ γιὰ νὰ δείξῃ τοὺς δηλητηριώδεις ἀδένας του.

Τὰ ὁποῖα μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀποτελοῦσαν τὰ πιὸ συνηθισμένα θύματα τῶν φειδίων. Μία ἔνεσις ἀπὸ τὸ «ἀντεμβόλιον», ποὺ κατασκευάζει τὸ ἰνστιτοῦτό μας, εἶναι ἱκανὸν νὰ καταστήσῃ κάθε ὀργανισὸν ἱκανὸν νὰ μὴ διατοξῇ τὸν παρατοῦτο καὶ ἕνα λυπηρὸν ἐπεισόδιον. Κάποιος Βραζιλιανὸς ἐρωτευμένος ἐπήδησε, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός, μέσα στὸν κῆπο τῶν φειδίων. Τὰ φείδια, ὅπως εἶναι ἐπιφυλακτικά, ἐπέπεσαν ἐναντίον του καὶ τὴν ἑπομένην τὸ πρωὶ οἱ φύλακες τὸν εὑρῆκαν νεκρόν. Ὁ ἀτυχὴς Βραζιλιανός, ποὺ εἶχεν ἐκλέξει τὸ πρωτότυπον αὐτὸ μέσον αὐτοκτονίας, ἦτο ὁ μόνος ἰσως, ποὺ δὲν εἶχεν ἐμβολιασθῆ μὲ τοὺς ὀρροὺς τοῦ ἰνστιτούτου μας.

Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἀφήγησις τοῦ κ. Καΐνιχ καὶ οἱ δημοσιογράφοι, ποὺ τὸν ἐπεσκέφθησαν, γιὰ νὰ δώσουν μιὰ σαφῆ εἰκόνα τοῦ κινδύνου, ποὺ διατρέχουν οἱ κάτοικοι τοῦ Σάντος, ἀναφέρουν τὸ κατωτέρω χαρακτηριστικὸν ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον συνέβη κατὰ τὴν ἐκεῖ παραμονήν τους.

—Οἱ περιπατηταὶ ἐνὸς ἐξοχικοῦ καὶ ὀλίγον ἐρημικοῦ δρόμου—γράφουν—ἔνῳ ἐκάμναν τὸν συνηθισμένο τους περίπατο, εἶδαν ἕνα, νέον πεσμένον κάτω, εἰς τελείαν ἀναισθησίαν. Τὸ σῶμά του ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ κόκκινες μικρὲς βοῦλες, οἱ ὁποῖες, φυσικά, προήρχοντο ἀπὸ δήγματα φειδίων.

»Ὁ νέος μετεφέρθη γρήγορα στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου τοῦ ἔγιναν ἀμέσως ὀρροὶ τοῦ ἰνστιτούτου Καΐνιχ καί, σὲ διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν, ἔγινε τελείως καλά. Τότε ὁ ἀτυχὴς νέος κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις του καὶ νὰ ἐνθυμηθῆ ὅτι, ἐνῷ ἔκανε τὸν περίπατό του κάτω ἀπὸ τὴ δενδροστοιχία, μιὰ τεραστία κόμπρα τὸν ἐκοίταζε μὲ τὰ σπινθηροβόλα μάτια της. Προσεπάθησε νὰ προφυλαχθῆ, ἀλλὰ τὸ ἑρπετὸν τοῦ ἐπετέθη. Τὸν ἐπύλιξε! Ἐν τῷ μεταξὺ ἠσθάνετο τὰ λυσσαλέα δήγματα τῆς κόμπρας εἰς ὅλο του τὸ σῶμα, ἐνῷ συγχρόνως δευτέρα, τρίτη, τετάρτη κόμπρα, ζετρυπώνοντας ἀπ' τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῆς δενδροστοιχίας, ἐπέπιπτον ἐναντίον του. "Ἔκασε τὰς αἰσθήσεις του τελείως καὶ ἔπεσε κάμω. Τὸ τί συνέβη κατόπιν, δὲν εἶναι καθόλου εἰς θέσιν νὰ τὸ θυμηθῆ. Πάντως ἐκεῖνο, ποὺ ξέρει, εἶναι ὅτι, ὅταν συνῆλθε, εὑρέθη εἰς τὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ἰνστιτούτου Καΐνιχ, χάρις στὴν ἐπιστημονικὴ ἐπέμβασι τοῦ ὁποίου ἐσώθη ἀπὸ βέβαιον θάνατον».

Σύμφωνα μὲ τὸ ὑπόδειγμα τῆς φάρμας τῶν φειδίων τοῦ Σάντος, ἰδρύθησαν καὶ ἄλλα δύο Ἰνστιτοῦτα τοῦ εἴδους αὐτοῦ στὶς περιφέρειες τῆς Αὐστραλίας, ὅπου τὰ δηλητηριώδη φείδια ἀφθονοῦν καὶ ἀποτελοῦν ἀληθινὴ μάστιγα ἐναντίον τῶν κατοίκων καὶ τῶν κατοικιδίων ζώων.

5ον

Νὰ ὑποθέσωμεν λοιπὸν ὅτι καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἐνηργήθη ἀσυναισθήτως τηλεπαθικὴ ὑποβολὴ ἐπὶ ἐκείνων ποὺ ἐπεστάτησαν τὴν ἐξαγωγὴν τῶν λαχνῶν, ὥστε νὰ διαβάσουν τὸν ἀγορασθέντα ἀριθμόν ;.... Τοῦτο, ὡς εἰδομεν, πολλάκις συμβαίνει ἐκ μέρους ἐξεταζομένων οἵτινες ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τυχαίου ὀνείρου ἢ ἐπίσης τυχαίας προρρήσεως, ὑποβάλλουν ἀσυναισθήτως τὴν ἰδέαν των εἰς τὸν καθηγητὴν καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης ἀσυναισθήτως τοὺς ἐρωτᾷ ἀκριβῶς ὅτι ὀκέπιωνταί.

Ἐὰν ἐν τούτοις ὑπάρχουν κατὰ τὴν κλήρωσιν συνθῆκαι παρουσιάζουσαι δυσκολίας διὰ τὴν ἐξήγησιν αὐτὴν, δεον νὰ σκεφθῶμεν τὰ τηλεκινητικὰ φαινόμενα καθ' ἃ ὁ ψυχοδυναμισμὸς τῶν μέντιουμ ἀποδεικνύεται ἐνεργὼν ἐνουνειδήτως καὶ κατὰ τρόπον ὑπερανθρωπον καὶ ὑπερυλικόν.

Μήπως πρόκειται λοιπὸν περὶ ἀσυναισθήτου τηλεκινητικοῦ φαινομένου ὡριεμένων ψυχοβολῶν ἀτόμων τῶν ὁποίων ὁ ψυχοδυναμισμὸς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἰδέας των φέρει εἰς τὸ χέρι τοῦ ἐξάγοντος τοὺς ἀριθμοὺς ἐκ τῆς κληρωτίδος τὸν ἀριθμὸν τῆς προρρήσεως;.....

Τὸ ἀναμφισβήτητον τοῦ ἐνουνειδήτου τῶν τηλεκινητικῶν φαινομένων ἐξαρτωμένων ἐκ τοῦ ὑποσυνειδήτου τῶν ψυχοβολῶν ἀτόμων καὶ αἱ ὑπερυλικαὶ ἐκδηλώσεις των δὲν ἠμποροῦν ν' ἀποκλεισουν τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν.

4) Ὁ τραπεζῖτικὸς ὑπάλληλος κ. Διονύσιος Μοντζαδίνος ὠνειρεύθη ὅτι ἡγόρασε Λαχεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου τοῦ ὁποίου τὰ τρία τελευταῖα ψηφία ἦσαν 179 καὶ ὅτι τὸ λαχεῖον αὐτὸ ἐκέρδισε. Ἐν συνεχείᾳ διηγήθη τὸ ὄνειρον εἰς τὸν φίλον του κ. Βασίλειον Πασαμελτζελόπουλον, δικηγόρον τῆς Τροιζήνος τῆς Ἑλλάδος, ὅστις τὸν παρώτρυνε ν' ἀγοράσῃ ὅμοιον λαχεῖον.

Τότε εὑρισκόμενοι εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἐκάλεσαν ἕνα πωλητὴν λαχείων, ὅστις ὅμως δὲν εἶχε τὸν ἀριθμὸν αὐτόν. Ἐκάθησαν εἰς τὸ καφενεῖον Ζαχαράτο ὅτε μετ' ὀλίγον ὁ πωλητὴς ἦλθε καὶ τοὺς εἶπε ὅτι εὗρε λαχεῖον καταλήγον εἰς τὸν ἀριθμὸν 179 ὅπερ καὶ ὁ κ. Μοντζαδίνος ἠγόρασεν ἀμέσως. Λοιπὸν τὸ λαχεῖον αὐτὸ ἐκέρδισε κατὰ τὴν κλήρωσιν δραχμὰς 500.

5) Ὁ ἰατρὸς κ. Π. Παναγιώτου βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ κ. Ν. Λούρου ἐξαρτίθεσε τὸ ἑξῆς φαινόμενον :

Ὁ κ. Εὐάγγελος Χριστοδούλου ὠνειρεύθη τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1929 ὅτι διεπραγματεύετο τὴν ἀγοραν ἑνὸς λαχείου, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἐβίαζε καὶ ὁ πωλητὴς τῶν λαχείων ὑποστηρίζων ἐπίμονως ὅτι αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς θὰ ἦτο ὁ πρῶτος ποὺ θὰ ἐκέρδιζε (ἐξακρίβωσις κ. Π. Παναγιώτου).

Καὶ ἀπέφυγε μὲν τότε ν' ἀγοράσῃ τὸ λαχεῖον, μὲ μεγάλην του ὅμως ἐκπλήξιν εἶδε τὴν ἐπαυριον εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι ὁ ἀριθμὸς 37.744, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς τοῦ ὑπεδείκνυεν ὁ πωλητὴς ἦτο ὁ πρῶτος τυχηρὸς τῆς κληρώσεως.

Δὲν θὰ ἦτο λογικώτερον λοιπὸν νὰ δοθῆ εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ἐξήγησις τηλεπαθικῆς ὑποβολῆς ὡς ἀσυναισθήτων τηλεκινητικῶν φαινομένων ἀπὸ τὴν ἐξήγησιν τοῦ πεπρωμένου ;.... "Ομοια φαινόμενα εἶναι ἀρά γε δυσκολώτερον νὰ γείνουν ἀντιληπτὰ, ἀπὸ τὰ Ἑρτσιανὰ κύματα τοῦ ραδιοφώνου, τὴν Τηλεόρασιν ἢ τὸ πείραμα τοῦ Μορκόνι ἀνάπτοντος ὁπὸ τὸ ἐργαστήριον του φῶτα εἰς τὴν Ἀμερικήν ;....

6) Ὀκτὼ ἡμέρας πρὸ τῆς τελευταίας κληρώσεως τοῦ Λαχείου τοῦ Στόλου, ὁ ἀντιπολίαρχος τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ κ. Ἀχιλλεὺς Ζήσης συνήντησε τὸν γαμβρόν του κ. Λουκᾶν Μπογδάνον, λεγόμενον, ὅστις τοῦ διηγήθη τὸ ἑξῆς ὄνειρόν του : "Ὅτι ἠγόρασαν τὸν ὑπ' ἀριθ. 30.215 λαχνὸν καὶ ἐκέρδισαν 15.000 δραχμὰς, τὰς ὁποίας ἐμοιράσθησαν, τὸν προέτρεψε δὲ ν' ἀγοράσῃ τὸν ἀριθμὸν αὐτόν. "Ἰνα δὲ μάλιστα τὸν ἀναγκάσῃ πρὸς τοῦτο, τοῦ ἔδωσε διὰ τῆς βίας ἕνα πενταδραχμίαν, ἐπιμένων νὰ θάλῃ καὶ αὐτὸς ἄλλο ἐν καὶ ν' ἀγοράσῃ ἐν δεκάδραχμον λαχεῖον μὲ τὸν ἄνω ἀριθμόν.

Ὁ κ. Ζήσης συναντήσας μετ' ὀλίγον πρὸ τοῦ ὑπουργείου τὸν ἀντιπολίαρχον κ. Μανωλᾶτον, ἐπῆγε μαζύ του καὶ ἐκάθησαν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου καφενεῖον Γαμβέτα, ὅπου προσῆλθε μετ' ὀλίγον καὶ ὁ πλωτάρχης κ. Στέφανος Τοιριμῶκος.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : Ἡ συνέχεια.

Πόσοι ἄνθρωποι εἶπαν':

ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΡΑΓΕ ΤΥΧΗ;

Τὶ ἀπαντᾷ ὁ κ. Ἄγ. Τανάγρας

Προσοχὴ

Εἰς τὴν δημοσιευομένην εἰς τὴν 9ην σελίδα γελοιογραφίαν «Μία ἱστορία εἰς δύο συνεχείας» ἀνάγνωθι ὡς ἑξῆς:

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ διαπράξῃ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα, ὡς εἴδαμε στὴν τελευταία εἰκόνα τῆς 1ης συνεχείας, ποὺ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλο, 8) Τὸν κατέλαβε τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον μὲ μιὰ νεαρὰ φίλη τῆς γυναίκας του. 9) Σὰν προχώρησε ὅμως, ἡ νέα τοῦδωσε τὰ παπούτσια στὸ χέρι. 10) Καὶ τότε ἑνοιωσε νὰ πέφτῃ κεραμίδα στὸ κεφάλι του. 11) Ἀλλὰ τί νὰ κάνῃ; Ἐπέστρεψε σὰν τὸ ἄσωτο σπίτι του. 12) "Αν καὶ καταλάβαινε τὴ φορτοῦνα ποὺ τὸν ἐρῆκε, 13) ... καὶ ποὺ δὲν ἄρνησε νὰ ξεσπάσῃ μ' ἕνα ξύλο τῆς χρονιᾶς του, ποὺ τοῦδωσε ἡ γυναίκα του. 14) Τότε ὅμως ἐξήφθη ὁ ἀνδρικὸς ἐγωϊσμός του καὶ τράβηξε μιὰ ἰσοπαλία. 15) Μόλις ὅμως εἶδε τὴ γυναίκα του ἀγριεμμένη, ἀντὶ νὰ τὴν ὀφκέῃ, ἔκανε πὼς καθαρίζει τὰ νύχια του.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ Η ΚΑΤΑΡΑ

ΚΑΤΙ ΠΟΥΓΙΝΕ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, πὼς ἡ Γιαννούλα δὲν ἤτανε παρὰ τρελλή. Σὲ χρόνους πρωτύτερινοὺς, εἶχε ἀπὸ ζαφνικὸ θάνατο τὸν ἄντρα της κάσει. Ἤτανε ξυλοκόπος αὐτὸς καὶ μία ἀδέσποτη, κάποιου κυνηγοῦ, σφαῖρα, τὸν σκότωσε. Λίγο ὑστερώτερα κι' ἡ θυγατέρα της ἡ μονάκριβη τῆς πέθανε καὶ γιὰ τὸ θάνατο αὐτυνῆς ἐκθρῆτα μὲ τὸ Μπτσέλο, γιατὶ, ὅπως ἔλεγε, ἀρνήθηκε νὰ τὴ βοηθήσῃ στῆς ἀρρώστειας τὰ ἔξοδα. Τὰ δυὸ αὐτὰ δυστυχήματα, ἀφορμὴ σταθῆκανε τὸ λογικό της νὰ χάσῃ. Ἄλλος σὰν τρελλαθῆ, Βασιλιᾶς φανταζεται πὼς εἶναι, ἄλλος Στρατηγὸς κι' ἄλλος Θεός. Αὐτὴς ἡ λόξα ἤτανε, ὅτι γίνηκε Μάγισσα κι' ὅτι τοῦ Μπτσέλου τὴν οἰκογένεια θὰ κατέστρεφε, μὲ τῶν δαιμόνων τὴ συνεργασία....

Ἤτανε τὸ χωριὸ θρύλους γεμᾶτο γιὰ φαντάσματα, στοιχεια καὶ μάγισσες. Ἤτανε κι' ὁ κόσμος ἀμόρφωτος, πλασμένος μὲ περίεργες ἀντιλήψεις κι' ἔτσι τῆς γρηᾶς τῆς Γιαννούλας τὴν τρέλλα γι' ἀλήθεια τὴν περάσανε. Καὶ στὰ χωριά, τὰ πιὸ ἀπομακρυσμένα τῆς Ἑλλάδος, ἂν ὄχι σ' ὅλα, στὰ περισσότερα ὅμως ἔχει κι' ἡ Μάγισσα τὴ θέσι της, ὅπως τὴν ἔχει κι' ὁ δάσκαλος, ὁ παπᾶς, ἢ ὁ γιατρός. Κι' ἔγινε ἡ Γιαννούλα τοῦ χωριοῦ ἡ ἐπίσημη Μάγισσα. Σ' αὐτὴν ἔτρεχαν γιὰ τὸ ζόρκι ὅταν ματιαζότανε κανείς, ἀπ' αὐτὴν τὰ φυλακτάρια ζητοῦσαν, καὶ τὰ βότανα τὰ ἐρωτικὰ μαζὺ μὲ τ' ἄλλα μαγικὰ ρεψιαπτὰ καὶ τὰ διάφορα ἄλλα χαϊμαλιὰ ποὺ στοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς, τὶς νύχτες κατασκευάζε.....

"Ἔτσι δίπλα στὴν τρέλλα τῆς τοῦ κόσμου ἡ εὐκολοπιστία τῆς ἔδωσε ἕνα ἐπάγγελμα βιοποριστικὸ ποὺ τὴν ζωὴ τῆς ἐξασφάλιζε...

Ἤτανε μιὰ νύχτα ἄγρια, σκοτεινὸερή, ὅταν ἀπὸ τοῦ Μπτσέλου τὸ σπίτι ἤρθαν νὰ τὴν φωνάζουνε....

Σταυροπόδι καθότανε στὴν πυροστιά, δίπλα κι' ἔκανε προσευχὲς μπροστὰ σ' ἕνα σιδέρινο τοιγγέλι καὶ σὲ κάτι βότανα που κάπνιζαν....

— «Μέγα Σκοτία ρωφοκὰλ, σὺ ποὺ τὴ δύναμι στὰ τάρταρα ἔχεις, στεῖλε σὲ μὲ τὴ δούλη σου τὴν πιοτὴ τὸν ἀγκαλιαρεπὶ τὸ μυστικὸ νὰ μοῦ φανερώσῃ....»

Τὰ μαλλιὰ της ξεχτένιστα, ὄρθια στεκόντανε καὶ μαζὺ μὲ τῆς φωτιᾶς τὶς κόκκινες φλόγες, στὸ πρόσωπό της δίδανε ὄψη διαβολική....

Τρόμαξε, ἐτσι ὅπως τὴν εἶδε τοῦ Μπτσέλου ἡ ἀπεσταλμένη καὶ νὰ φύγῃ σκέφθηκε... μὰ κοντολογῆς γνώμη ἀλλαξε καὶ τῆς εἶπε :

— Γιαννούλ' μου, κυρὰ Γιαννούλα, τοῦ Μπτσέλου ἡ θυγατέρα, στὸ στρῶμα ἀλήθεια κτυπιέται. ἀπ' ἀρρωστεια διαβολικιὰ. Οὔτε ὁ γιατρός, οὔτε ὁ παπᾶς κάνανε τίποτις. Ἡ κυρὰ Μπτραινα ἀπὸ τὸ σπίτι σὲ παρακαλεῖ νὰ περάσης....

Γύρισε ἡ γρηᾶ Γιαννούλα κι' ἕνα εὐχαριστησεως χαμόγελο στὰ χείλη της ἀνέθηκε, ποὺ νομίζες πὼς μίλουσε κι' ἔλεγε : "Ἤλθεν κι' ἡ ὥρα, ἡ δική μου, ποὺ χρόνια τὴν καρτερῶ....

Σηκώθηκε ἀμέσως, ἔριξε στὸ κεφάλι της ἕνα σάλι κι' εἶπε :

— Μετὰ χαρᾶς, μετὰ χαρᾶς, ἔρχομαι .....πᾶμε....

. . . . . .

Σ' ἕνα δωμάτιο στοῦ Μπτσέλου τὸ σπίτι, πάνω στὸ κρεββάτι, ἡ θυγατέρα του κτυπιότανε. Στὸ προσκεφάλι καθιστὴ ἡ μάννα της, κρῦα παγιὰ τῆς ἔβαζε στὸ μέτωπο, τοῦ πυρετοῦ τὴ θέρμη νὰ δροσίσῃ... Σὲ μιὰ γωνιὰ ὁ Μπτσέλος μὲ τὸ γυιό του τὸ Στ. καθότανε καὶ τὴν Ἀνθῆ, τοῦ τελευταίου τὴν ἀρραδωνιαστικιά....

Πρώτη μπῆκε ἡ ἀπεσταλμένη.

— Ἔρχεται...ἔρχεται...κουράγιο....

Μπῆκε. Λίγο ἡ Γιαννούλα. Σηκώθηκαν ὅλοι ὄρθιοι καὶ βουβοὶ τὴν παρηκολούθησαν. Προχώρησε ἐκεῖνη στὸ κρεββάτι κύτταξε τὴν ἀρρωστη λίγες στιγμὲς κι' ὕστερα πρὸς τὸ Μπτσέλο στράφηκε κι' εἶπε :

— Τὴν κόρη σου νὰ γιάνω, στὸ χέρι μου εἶναι Μπτρο. Μὰ τὸ μισὸ σου βιός, γιὰ πληρωμὴ θὲ νὰ μοῦ δώσης....

—Νὰ σ' ἀμείψω Γιαννούλα, μὰ ἀκριβὰ ζητᾶς....

— Τὸ μισὸ σου βιός...ἀλλοιώτικα φεύγω.....Κάποτε σ' ἀλλοτινὰ χρόνια, ἀρνήθηκες νὰ σώσης τὴ δική μου κοπέλλα. τὸ σπλάχνο μου.... θυμᾶσαι ; ; γιὰ λίγα ψωροτάλληρα ποὺ δὲ μοῦδωκες, πέθανε τὸ κορίτσι μου. Τώρα τὸ δικό σου, ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ νύχια γιὰ νὰ σώσω, χιλιάδες θέλω.... "Ἀλλως φεύγω...

"Ἤτανε λίγο πιομένος ὁ Μπτσέλος, θύμωσε κι' ὅλας, κι' ἔκανε πάνω τῆς νὰ ὁρμήσῃ, νὰ τὴ βαρέσῃ, μὰ τὸν προλαβε ὁ γυιός του καὶ τὸν συγκράτησε...

— "Ἐξω παλπόγρπα.... "Ἐξω στρίγγλα ....ἀτὸ διάβολο πουλημένη....

— Φεύγω Μπτσέλο. Μὰ ἡ θυγατερα σου, πρὶν τὰ χαρμματα, θέλει ξεψιχησει... Κι' ἡ κατάρα μου, ἐσένα καὶ τὴ φαμελιὰ σου θὰ βαραίνῃ ὅσο ζῶ. Κι' ἄταν πεθάνω ἀπὸ τὸν τάφο θὰ κυντήσῃ...

Καὶ τὰ χαρμματα ἡ Μοῖρα σημανε βαρειὰ κι' ὑπόκωφα" τὴν ὥρα ποὺ μιᾶς ζωῆς στὸ νῆμα κόπηκε καὶ τοῦ Μπτσέλου ἡ κόρη τὴν "Ἀχερούσια διάβηκε λίμνη. Κι' ἐμεινε αὐτὸς μὲ τὴν ἰδέα πὼς τῆς Μάγισσας τὰ μάγια τὴν κόρη του Βάλανε στὸν τάφο.....

✧✧✧

"Ἕνας χρονος πέρασε. Πάνω σ' αὐτὸν τοῦ λαδιοῦ ἡ σοδειὰ καταστραφηκε. Ἐπιδημία ἔπιασε στὰ ζᾶ. Καὶ τὸ χειρότερο ὁ γυιός του ὁ Στ λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο του μὲ τὴν Ἀνθῆ, τὰ σκασε γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἀκολουθώντας τὴ θεατρίνα ποὺ γνώρισε στὰ Γιάννενα....

Στῆς γρηᾶς Γιαννούλας ὁ Μπτσέλος τῶν συμφορῶν του, τὴν αἰτία ἀπέδοσε... Τὸ ἀρρίζε ἀπὸ κασοῦ καὶ προσπαθοῦσε μὲ δαιμο νὰ ξεκάσῃ.. Τ' ἀπόγευμα μόνο ἤτανε ξεμεθυστος. Καθότανε στῆς ξώπορτας τὸ πεζοῦλι μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὴν Ἀνθῆ καὶ περίμενε.... Τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ διανομέας διαβαίνε καὶ πρόσμενε ἀπὸ τὸν Περαία γιὰ τὴν Ἤγουμενίτσα καὶ πιθυμοῦσε, ἂν τὄθελε κι' αὐτὴ, τὴν Ἀνθῆτσα νὰ παντρευότανε καὶ νὰ νοικοκυρευότανε....

✧✧✧

. . . . . .

"Δόξα νάκη ἡ Παναγιά : Τώρα π' ὁ γυιός μου γύρισε, μιὰ ὥρα ἀρχότερα μὲ τὴν Ἀνθῆ θὰ τὸν παντρέψω καὶ θὰ πουκασω....»

Ἔτσι σκεφτότανε κάποιο βράδυ, ὁ γερο Μπτσέλος καθιστὸς, μπροστὰ σ' ἕνα τραπεζὶ καὶ κουτσοπίνοντας κρασί....

«Ὁ Θεος ἂς ἐχει δόξα ! Τὴν ἀνάγκη δὲν τὴν ἔχουμε...."Α ! / μὰ....»

Ἐκυττᾶζε ἀντίκρυ του στὸν τοῖχο. "Ἕνα σφαλάγκι μεγαλο κατέβηκε γρήγορα... «Μπᾶ, μπᾶ, ἕνας Βασιλιᾶς....» εἶπε φωναχτὰ κι' ὅταν ἔπεσε κάμου ἡ ἀράχνη.... : «"Ἂς τὸν παρουμε νὰ ἰδοῦμε, τὶ μανάτα προφητεύει....»

Σηκώθηκε, ἤπιε μιὰ ἀκόμη κοῦπα κρασὶ καὶ τρικλίζοντας, προχώρησε πρὸς τὸ σφαλάγκι Τὸ σήκωσε στὰ χέρια του, ξερίζωσε τὰ ποδάρια του καὶ κατὰ γῆς τὰ ῥίξε. «Δὲν ἀναδεύονται, ὠτιμένα τὸν ἔρμο, δὲν ἀναδεύονται, ὠτιμένα, ποιὰ καινουργια πάλι μὲ περιμένει συμφορα ;....»

Ἐβαλθηκε ὕστερα νὰ περπατᾶ μεσα στὸ δωματιο Πλησιασε ἀτὸ τραπεζὶ κι' ἀρχισε κρασὶ νὰ πινῃ...καὶ κάποια στιγμὴ... «"Α ! "Α ! τὸ ἀρῆκα, τὰ ἀρῆκα ...ἡ ἀγνιὰ ἡ Γιαννούλα ἔνε...τρέπει νὰ φυγῃ ἡ στρίγγλα ἀπὸ τὴ μέση πρέπει νὰ τὴ σκατώσω, τὴν εὐτυχία τῶν παιδιῶν μου νὰ νὰ προφυλάζω.... Πρέπει νὰ τὴ σκατώσω τὴ στρίγγλα».

✧✧✧

— Εἶδες ἀλήθεια "Ἀνθούλα, βρωλους γιὰ φαντάσματα καὶ στοιχεια ποὺ τὸ χωριὸ μας ἔχει ; Ἡ καθε πετρα, τὸ καθε ῥρωμάδι, τὸ καθε κλαδαρα, ἔξκυρι τέλεια ἔχει τὴ δικὴ του ἱστορία....

— Ναί, Σπύρο, ἀληθεια. Κι' ἐτοῦτος ἀκρυη ὁ νερόμυλος ποὺ καθόμαστε, ἔχει κι' αὐτὸς πολὺ περίεργη ἱστορία. Τὶς προάλλες ὁ θεῖο μου ἡ Διαμάντω, μοῦ τὴν ἱστόρησε καὶ ἀφοῦ τῶ τὴν ἀληθεια Σπύρο, παράξενη, πολὺ παράξενη ἱστορία....

—Πεσὲ μου τὴν κι' ἐμενα "Ἀνθούλα...

— Στὴ λέω. Σπύρο, μὰ ὄχι τωρα. ἀρνήσαμε καὶ σκάζομαι μὴν ἀτὸ χωριὸ ἀνανοῦσε τοῦ σπιτιοῦ του τὸ πορτόνι καὶ ἀτὸ κρασὶ στρωνότανε....

Κάποια ἀπόγευμα ὅμως ὁ ταχυδρόμος τρεχάτος τὸ γουλοστρωμένο δρόμο π' ὠδηγοῦσε στὴν κατοικία του κατέβαινε, ἀνεμίζοντας ἀπὸ μακρυὰ μὲ τὸ χέρι του τὸ πολυπόθητο γράμμα.... Κόντεψε ἀπὸ τὴ χαρὰ του νὰ πετάξῃ ὁ Μπτσέλος.... Τὸ πῆρε. Τᾶχωσε στὸν κόρφο του βαθειὰ. Καὶ τῆς γυναίκας του φώναξε νὰ ψήσῃ καφὲ στὸν διανομέα, γιὰ νὰ τὸν κεράσῃ. Κι' ὅταν ὁ

Πέραν τοῦ Ὀλύμπου

Η ΔΡΑΜΑ

Μερικαὶ ἐντυπώσεις

Φεύγουμε ἀπὸ τὴ Δράμα, μὲ λύπη. Ἡ πόλις αὐτή, ἔχει συνδεθῆ μαζί μας, ἀπὸ τὰ νεανικά μας χρόνια. Δυὸ φορὲς μπήκαμε σ' αὐτὴ μὲ τὸν ἀπελευθερωτικὸ στρατό, ζήσαμε καιρὸ κατόπιν κι' ἐδῶ καὶ στὴ Ραβίκα καὶ στὴν Ἀδριανὴ καὶ στὰ Μπούκια καὶ στὸ ὀχυρὸ Τουλουμπάρ, μὲ τ' ὅπλο στὰ χέρια. Καϋμένα νειάτα, ποὺ φύγατε, πῶς δένετε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ περασμένα. Μὲ κάποιο ξανθὸ κεφαλάκι, δυὸ ὄμορφα γαλανὰ μάτια, ποὺ μᾶς συγκίνησαν κάποτε καὶ ποὺ τὰ χάσατε μιὰν ὥρα φρικτοῦ πολέμου, μέσα σὲ μιὰ γλήγορη ἀναχώρησι, ποὺ τὴν συνώδευαν ὁ ἀγὰς τοῦ κανονιοῦ, τοῦ πολυβόλου, τὸ κακάρισμα, τῶν τουφεκιῶν εἰ ξηροὶ κρότοι. Μάτια γαλανά, ποῦ νᾶστε σήμερα; Νὰ βλέπετε ἄρα γε τὸ φῶς τῆς μέρας ἢ νὰ κλείσατε γιὰ πάντα στοῦ πολέμου τὴν ὀχλαλοή; Δὲν τὸμαθα ποτὲ αὐτό. Κι' ὅσες φορὲς ἔρχουμαι στὴ Δράμα, ἄλλες τόσες τὰ κουρασμένα βήματά μου μὲ φέρουν στὸ στενὸ δρομάκο, ποὺ ἦταν τὸ σπίτι Ἐκείνης. Μένουν οἱ τοῖχοι του ὄρθιοι, στὰ παράθυρά του πρασινίζουν τὰ βασιλικά, μὰ τὸ ξανθὸ κεφάλι καὶ τὰ γαλανὰ μάτια, δὲν ὑπάρχουν πειά. Δὲν χαμογελᾷ τὸ γλυκὺ κάτασπρο προσωπάκι καὶ κανένα χέρι τορνευτὸ δὲν ρίχνει κάποιο χαρτάκι γιὰ μένα.

Μὰ τί κάθουμαι καὶ λέω; Τὰ χρόνια πέρασαν τόσο, ποὺ τὸ ὡραῖο ὄνειρο θἀπαίρνε τοῦ γελοίου τὴν ὄψι. Τὰ χιόνια τῶν χειμώνων ποὺ πέρασαν θἄχαν ἀρχίσει ν' ἀσημώνουν τὰ ξανθὰ μαλλιά. Τὰ γαλανὰ μάτια θἄχαν χάσει τὴ λάμψι τους. Ἡ ρόδινη ἐπιδερμίδα θἄχε γίνει ρικνή. Τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο χέρι —τὸ χέρι ποὺ δείχνει τὴ νειότη καὶ τὸ γῆρας — θἄταν ἀγνώριστο.

Καὶ τότες θἄλεγα: Πόσες φορὲς τὸ ὄνειρο εἶνε προτιμότερο, ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

✧✧✧

Μὰ εἶνε ὥρα νὰ φεύγουμε. Ἕνα αὐτοκίνητο μᾶς παίρνει ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο «Βόλος». Κάτω ἀπ' αὐτὸ ἄλλοτε, στὸ ὁμόνυμον τότε καφενεῖον, εἰς τὴν πρώτη ἄνθησι τῆς νεότητος ἀκόμη, περνούσαμε ὧρες ἀξέχαστες, μ' ἕνα φίλο ἡρωϊκὸ ποὺ σκοτώθηκε στὸ Σκρᾶ, τὸν μακαρίτη Ἀλέκο Ρουμανιά, τὸν σημερινὸ ἔμπορο στὸ Ἡράκλειο—Κόκκινο Πύργο τῆς Κρήτης Πετράκη, μ' ἕνα Πετράκη Ἡρακλειώτη, μὲ τὸν ἔμπορο τοῦ Βόλου καὶ ἀγαπητὸ φίλο τὸν Θέμιο Μπάσιγη καὶ τὸν καλόκαρδο Γιάννη Μαρκατά ἀπὸ τὴ Λάρισα. Ἐδῶ, ὁ ὑποφαινόμενος, πλήρης πατριωτικοῦ μένους, ἔκανε φασαρίες σὰν νεώτερος ὅλων τῶν συστρατιωτῶν καὶ οἱ ἄλλοι τὸν συγκρατοῦσαν.

Ἀλλὰ γιατί νὰ μᾶς παραασύρουν πάλι οἱ ἀναμνήσεις τῆς Δράμας;

Ἂς φύγουμε.

Ἀνεβαίνουμε στ' αὐτοκίνητο. Ὁ καιρὸς ἔχει μαλακώσει. Ὁ ἥλιος ἔχει σκορπίσει τὴν πρωϊνὴ ὁμίχλη.

Πέρα τὸ Παγγαῖο, ὅπως τ' αὐτοκίνητο ἀφίνει τὴν πόλι, ὁλόρθο, χιονισμένο, θεῶρατο διηγᾶται θρύλλους παληούς. Καϋμένο βουνό, μὲ τὰ χωριουδάκια σου, τί εἶδες στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς; Ἑλληνικὸ προπύργιο πάντα, σφιγμένο ἀπὸ τὸν ὕπουλο κάμπο, μὲ τὶς σφηκοφωλιὲς τῶν ἐχθρῶν, κάστρο ἀτίμητο ἀντρείας, πῶς σ' ἀγαπᾶ καὶ πῶς ἡ ψυχή μου εἶνε δεμένη πάντα μαζί σου: Νυχτοπερπάτησα στὶς πλαγιές σου, κοιμήθηκα στὰ χωριά σου, ξύπνησα μὲ τὸ τουφέκι στὸ χέρι κι' ἄναψα φωτιές, ἐκεῖ ποῦπρεπε νὰ σβύσῃ ἡ ἐχθρικὴ φωνή.

Παγγαῖο, θεῶρατο βουνό, ὅπως σὲ βλέπω ἀπὸ τὸ νερόμυλο. Ἔμοιαζε μέσα στὴ νύχτα, λίγο μὲ διαβόλισσα, λίγο μὲ κάτι ζωτικό... Γέλασε ἀπαίσια... κάγκασε ἡ ὀκιὰ εἰρωνικὰ κι' ἔσκιασε ὁ καγκασμὸς βουνά, λαγκάδια κι' ὅταν πνίγηκε σὲ κάποιο μακρυνὸ γκρεμνό... μίλησε ἡ ὀκιά.

—Ἔ!... Μητσέλο... τῆς κόρης μου τὸ σῖμα πίσω τὸ πῆρα... ἡ κατάρα μου, τῆς μάγισσας ἡ κατάρα... σὲ παραστέκει βλέπω καὶ σὲ κυνηγάει...

Γύρισε ὁ Μητσέλος κι' εἶδε τὴ Μάγισσα τὴ Γιαννούλα...

—Ἀ!... Ἀ!... Ἀτιμη... στρίγγλα... παλιόγυρνα , πέθανε καὶ σὺ... τράβα στὴν κόλασι δαιμόνους ν' ἀνταμώσης...

Μιὰ πιστολιὰ ἀκούστηκε ἀκόμα. Ἕνα κορμὶ νεκρὸ σωριάστηκε μέσα στ' ἀγκάθια. Κι' ἕνας γέρος τρελλὸς χοροπηδοῦσε καὶ σὐρλιαζε πότε ἀπὸ πόνο καὶ πότε ἀπὸ χαρά...

Κι' ἤτανε μεσάνυχτα ἀκριβῶς, μιᾶς νύχτας μὲ πανοέλτινο, τῆς νύχτας τῶν στοιχειῶν...

ΔΩΡΟΣ Γ. ΠΕΦΑΝΗΣ

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΟ ΘΕΛΟΥΝ

Η ΤΥΧΗ ΩΣ... ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ!

ΑΝ ΕΧΗΣ ΤΥΧΗ ΔΙΑΒΑΙΝΕ !

ΠΟΙΕΣ εἶναι οἱ ἐφευρέσεις ἐκεῖνες ποὺ ἄλλαξαν τὴν ὄψι τοῦ Κοσμου καὶ τὴν ἔκαναν ἐντελῶς διαφορετική ;

Ὁ Σύλλογος τῶν Ἐφευρετῶν, ποὺ ἔχει ἱδρυθῆ σστὴν Ἀμερικὴ καὶ ἐώρτασε πρὸ ἡμερῶν τὴν ἑκατονταετηρίδα του, μᾶς δίδει τὸν κατάλογο τῶν σπουδαιοτέρων ἐφευρέσεων αὐτῶν. Εἶναι οἱ ἑξῆς :

Τὸ τηλέφωνον, τὸ ἠλεκτρικὸ τηλεγράφημα, τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς, ὁ κινηματογράφος, τὸ γραμμόφωνον, τὸ ἀεροπλάνο, ἡ λινοτυπικὴ μηχανή, ὁ ἀούρματος, ἡ ραπτομηχανὴ καὶ ἡ μηχανὴ τοῦ κεντήματος.

Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον, εἶναι οἱ ἀνακοινώσεις στὶς ὁποῖες προέβη ὁ Σύλλογος τῶν Ἐφευρετῶν ἐπὶ τῶν τελευταίων ἐφευρέσεων, τῶν ὁποίων ἡ ἀνακάλυψις ὀφείλεται καθολικηρίαν εἰς τὴν τύχην.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ ἀκούσιοι ἐφευρέται ἐγίναν ἑκατομμυριοῦχοι, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, χωρὶς κἀν νὰ τὸ εἰχαν φανταισθῆ.

Ἕνας Ἀμερικανὸς π. χ. εἰς τὸ θυμό του ἀπάνου ἐπέταξε στὸν τοῖχο μιὰ μποτίλια. Κάποιος δανειστὴς του τὸν ἐπίεζε καὶ τοῦ ζητοῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα, ποὺ τοῦ εἶχε δανείσει.

Ἡ μποτίλια ὅμως, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ Ἀμερικανοῦ, δὲν ἔσπασε. Τὴν ἐπέταξε καὶ πάλι μὲ περισσότερον δύναμίν τὴν φορὰν αὐτήν. Ἀλλὰ ἡ μποτίλια ἐννοοῦσε νὰ μένῃ γερή !

Τότε ὁ κύριος Βενέδικτος—ἔτσι ὀνομάζετο ὁ Ἀμερικανὸς αὐτὸς—ἐθυμήθη, νὰ μικρὸ ζυλάκι, οὔτως ὥστε τὸ σφύριγμα νὰ κάνῃ κάποιο τρέμουλο, σὰν κελάδημα πουλιοῦ.

Τὴν σφυρίχτρα αὐτὴ τὴν ἄκουσε ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου καὶ ἐσκέφθη ὅτι τὸ ἰδιότροπο αὐτὸ σφύριγμα εἶναι μοναδικὸ γιὰ τὴ συνεννόησι τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων.

Παρήγγειλε, λοιπόν, στὰν κ. Χοῦδσον τὴν κατασκευὴν 30 χιλιάδων σφυρικτρῶν τοῦ εἰδους αὐτοῦ.

Ἔτσι καὶ ὁ κ. Χοῦδσον ἔγινε ἑκατομμυριοῦχος, χάρις στὴν....παιδικὴ ἐφεύρεσί του καὶ στὴ θεὰ Τύχη !

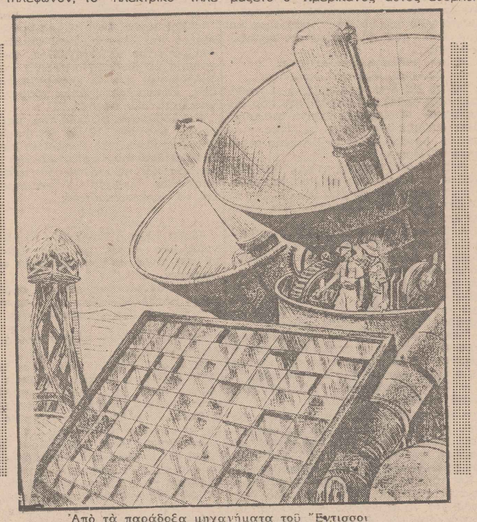

Ἀπὸ τὰ παράδοξα μηχανήματα τοῦ Ἔντισσον

ΤΑ ΧΑΠΙΑ !

Στὸν σὲρ Ἄνρυ Γουελκόμ, ἕναν ὀσθενικὸ Ἄγγλο, ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένος γιὰ τὴν θεραπεία του, νὰ πίνῃ διάφορα φάρμακα, ἤρθε ἡ φαεινὴ ἰδέα νὰ μεταδάλῃ ἕνα φάρμακο πολτῶδες σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ νὰ τὸ ἀλείψῃ μὲ ζάχαρι, ἐπειδὴ ἦταν πικρὸ τὸ φάρμακο.

Ἔκτοτε ὁ κ. Γουελκὸμ ἐφεῦρε τὰ χάπια, ἡ δὲ ἐφεύρεσις αὐτὴ τοῦ ἀφησε 800 ἑκατομμύρια δραχμῶν !

Ἐπίσης ὁ Ἄγγλος χωρικὸς Γκίντεν, ὁ ὁποῖος ἔφραξε τὸν κῆπο του μὲ ἀγκαθωτὸ σύρμα γιὰ νὰ μὴ μποῦν τὴ νύκτα κλέφτες, δὲν ἐφαντάζετο, ὅτι μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ἐφεύρισκε τὸ συρματόπλεγμα καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν ἐφεύρεσί του αὐτὴ θὰ γινότανε μιὰ μέρα ἑκατομμυριοῦχος, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι συνάδελφοί του, χάρις στὴν τύχη.

ΤΟ ΤΥΡΙ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Τέλος ἕνας χημικός, ποὺ εἶχε πάρει ἕνα κομμάτι τυρὶ καὶ τὸ εἶχε βάλει μέσα στὴν φάκα γιὰ νὰ πιάσῃ ποντικοὺς, δὲν ἐφαντάζετο, ὅτι θὰ γινότανε ἑκατομμυριοῦχος.

Ὁ χημικὸς αὐτὸς παίρνοντας ἕνα μπουκάλι γιὰ τὴν ἐργασία του, ἔρριξε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, λίγη φορμόλη στὸ τυρί, τὸ ὁποῖο ἀμέσως μετεβλήθη σὲ μιὰ ρευστὴ οὐσία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατασκευάζονται, τηλεφωνικὰ ἐξαρτήματα, μελανοδοχεῖα, τεφροδοχεῖα κ. λ. π. Ἔγινε κι' αὐτὸς ἑκατομμυριοῦχος χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ !

Ἡ γυναῖκα σὲ ὅλες τὶς γλῶσσες.

Γιὰ τοὺς μὴ γλωσσομαθεῖς ἀναγνώστας μας παραθέτουμε πῶς λέγεται ἡ «Γυναῖκα σὲ ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ Κόσμου».

Πρωτίστως πρέπει νὰ ξέρουν ὅτι ἡ λέξις Ἅδαμ σημαίνει Γῆ καὶ ἡ λέξις Εὔα σημαίνει Ζωή.

Λοιπὸν κατ' ἀλφαβητικὴ τάξι τὰν διαφόρων Χωρῶν τῆς Γῆς δίνομε τὴν ὀνομασία τῆς γυναίκας :

Αἰθιοπία Ἀνέστ, Ἀγγλία : Γιοῦμαν, Ἀγγλοσαξωνία : Οὐάϊφ, Ἀραβία : Ἴμφα, Ἀρμενία: Ζὶν, Βασκία : Ἐμαρτζέα, Βάττα: Μποροῦ-Μποροῦ, Βόρνεο: Μπαϊνοῦ, Βοτσκουντοῦ: Γιοκοὺνάγκ, Βογουὴ: Μακουρὲ, Βρεττάνη : Σένα, Γαλλία : Φὰμ, Γερμανία : Βάϊμη, Γασκωνία : Σέννα, Γεωργία : Ντενταβάτσι, Γότθοι: Κουὶνο, Γουάτ : Βουχιοῦ, Γουλάϊ: Ταμπούτ, Δαλματία: Ξένα, Δανία: Κουὶντ, Ἑλλὰς : Γυνή, Ἐσκλαδωνία : Σένα, Ἑβραϊκὰ : Ἴσχα, Ἰσπανία: Μοῦργκερ, Ἰσλανδία : Βίφ, Ἰολόφ : Ντιγκὶν, Ἰάβα : Αὐδὰν, Ἰταλία : Φέμινα, Κελτικὴ : Μανσουὲς, Καμορρό : Παλαουὰν, Κίνα : Νιοῦ, Κόπται : Σῖμε, Λατῖνοι : Φέμινα, Λιθουανία : Γκάνα, Μαγκαλί : Ἔπιατοῦν, Μεσογόθοι : Γιονάμπα, Μαλάϊα : Παρὰν, Μαλάγκα : Πουὰν, Μαλεκάνου : Μπαντὶ, Νορθηγία : Κο'ὶντ, Νέα Καληδονία : Τόμα, Ὀλλανδία : Φράον, Οὐναλάσκα : Ὀλὰχ, Παποὺα : Βιουνὲ, Περσία : Ζὲν, Πολωνία : Κοβιέτα, Πορτογαλία : Μοῦλὲρ, Πρωσσία: Γκάννα, Ρωσσία : Γένκα, Σανσκριτικὴ : Μανοὺσκ, Σουηδία : Βίφ, Συρία : Ἀϊὺπ, Ταϊτὶ : Οὐὲχνὶς, Τασμανία : Λαμάρα, Τεύτονες : Κουάνα, Τουρκία: Καρὶ, Φλαμανδία : Βροῦνα, Χαουνὰκ : Γουαϊνὰ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία ..... Δραχ. 200
Ἑξάμηνος ..... » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία ..... Λίραι 2
Ἑξάμηνος ..... » 1

Ἕσπερος

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων, κατὰ στίχον Δραχ. 12
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι » 8

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ
ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ
ΔΥΟ ΣΟΦΕΡ
ΕΝΑ ΓΚΑΡΣΟΝΙ

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸν δρόμον. Ὁ κύριος παρακολουθεῖ τὴν κυρίαν. Εἰς μίαν στιγμὴν τὴν πλησιάζει.

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΗ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΤΕ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟΥ

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Κυρία μου, ἐπιτρέψατέ μου, νά...

Η ΚΥΡΙΑ (μὲ ἔντρομον ὕφος): Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, ἀφῆστε με ἥσυχη...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Κυρία μου, σᾶς παρακολουθῶ ἀπὸ τόσην ὥραν τώρα καὶ εἶμαι κατανοητευμένος μαζί σας... Ἐπιτρέψατέ μου νά...

Η ΚΥΡΙΑ: Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, μὴ μοῦ μιλᾶτε...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἐπιτρέψατέ μου, κυρία μου, νά...

Η ΚΥΡΙΑ: Σκεφθῆτε τὴν θέσι μου, κύριε, σᾶς παρακαλῶ. Εἶμαι μιὰ παντρεμμένη γυναικα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τί σημασίαν ἔχει, κυρία μου; Ἐπιτρέψατέ μου, νά...

Η ΚΥΡΙΑ: Γιὰ σᾶς ἀσφαλῶς δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν. Ἀλλὰ γιὰ μένα ἔχει. Σκεφθῆτε τὴν θέσιν μου καὶ μὴ μὲ παρακολουθῆτε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δὲν μπορῶ, κυρία, νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε. Εἶμαι ἐξτρελλαμένος μαζί σας. Ἐπιτρέψατέ μου, νά...

Η ΚΥΡΙΑ: Ὄχι, ὄχι. Σᾶς ἱκετεύω, τοὐλάχιστον νὰ μὴ μὲ παρακολουθῆτε τόσο φανερά...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἄ, καλά. Ἔχετε δίκαιο. Θὰ μείνω πίσω μερικὰ μέτρα καὶ θὰ σᾶς παρακολουθῶ μὲ πολὺ τάκτ. Πρὶν ἀπομακρυνθῶ ὅμως ἀπὸ κοντὰ σας, γοητευτικὴ μου κυρία, ἐπιτρέψατέ μου νά...

Η ΚΥΡΙΑ: Μὰ πάψτε, γιὰ τὸ Θεό, μὴ μοῦ μιλᾶτε πειά. Θὰ μᾶς ἰδῇ κανεὶς καὶ τότε πάω χαμένη...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Καλά, καλά. Ὅπως εἴπαμε λοιπόν. Θὰ μείνω πίσω καὶ θὰ σᾶς παρακολουθῶ ἀπὸ μακρυά. Καὶ σεῖς ὅταν κρίνετε κατάλληλη τὴν στιγμήν, κάνετέ μου νόημα νὰ σᾶς πλησιάσω...

(Ὁ κύριος μένει λίγο πίσω. Ἡ κυρία προχωρεῖ. Ὁ κύριος τὴν παρακολουθεῖ ἀπὸ μακρυά).

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀπὸ μέσα του): Ἔξοχα. Εἶμαι εὐτυχής. Ἡ ὡραία κυρία σὲ λίγο θὰ εἶνε δική μου. Τί τύχη ποὺ τὴν εἶχα σήμερα! Τί κελεποῦρι ἦταν αὐτό! Καὶ τί ὡραία γυναῖκα, θεούλη μου ! Τί ὡραῖο κορμί, τί ὡραῖο πόδι, τί ἠγεμονικὸ βάδισμα. Καὶ πόσο ντροπαλή, καὶ φοβισμένη εἶνε! Φαίνεται ὅτι πρώτη φορὰ τολμᾷ νὰ παραστρατήσῃ λίγο. Καὶ διάλεξε ἐμένα γιὰ τὴν περιπετειοῦλα της. Τῆς ἄρεσα φαίνεται. Εἶμαι εὐτυχής... Μὰ τί βλέπω; Ἡ ὡραία κυρία βαδίζει πρὸς τὰ δύο αὐτοκίνητα ποὺ στέκονται στὴ γωνία τοῦ δρόμου. Ἂν μπῇ στὸ αὐτοκίνητο, νὰ πάω νὰ μπῶ κι' ἐγὼ μαζί της; Μάλλον δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνω αὐτό, διότι θὰ τὴν ἐκθέσω. Ἀλλὰ νὰ τί θὰ κάνω; Ἂν μπῇ αὐτὴ στὸ ἕνα αὐτοκίνητο, ἐγὼ θὰ μπῶ στὸ ἄλλο. Καὶ θὰ τὴν παρακολουθήσω. Νάτην, μπαίνει στὸ αὐτοκίνητο.

(Ἡ κυρία μπαίνει στὸ ἕνα αὐτοκίνητο, τὸ ὁποῖον ξεκινᾷ καὶ φεύγει. Ὁ κύριος μπαίνει στὸ δεύτερο αὐτοκίνητο).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Σωφέρ, παρακολούθησε αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ πάει μπροστά.

Ο ΣΩΦΕΡ: Μάλιστα, κύριε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πρόσεχε μὴ σοῦ ξεφύγῃ.

Ο ΣΩΦΕΡ: Μὴν ἀνησυχῆτε, κύριε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τὸ νοῦ σου ! Ἔστριψε πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς.

Ο ΣΩΦΕΡ: Τὸ εἶδα, κύριε, ἔννοια σας.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ὡραῖα. Παρακολούθησέ τὸ ἀνελλιπῶς.

Ο ΣΩΦΕΡ: Μὴν ἀνησυχῆτε.

(Μετὰ λίγην ὥραν).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τώρα στρίβει στὴν ὁδὸν Μητροπόλεως. Τὸ νοῦ σου.

Ο ΣΩΦΕΡ: Τὸ εἶδα, κύριε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ποῦ νὰ πηγαίνῃ ἄρά γε;

Ο ΣΩΦΕΡ: Ποιό; Τὸ αὐτοκίνητο;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἡ κυρία. Καὶ τὸ αὐτοκίνητο φυσικά...

Ο ΣΩΦΕΡ: Ποῦ θέλετε νὰ τὸ ξέρω ἐγὼ αὐτό, κύριε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἔχεις δίκηο. Δὲν μπορεῖς βέβαια νὰ τὸ ξέρῃς. Προσοχὴ ὅμως. Τὸ αὐτοκίνητο στρίβει στὴν πλατεῖα Συντάγματος καὶ τραβᾷ πρὸς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου.

Ο ΣΩΦΕΡ: Ἔννοια σας, τὸ εἶδα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μὰ τί διάβολο, πάλι πρὸς τὴν Ὁμόνοιαν πηγαίνει; Κύκλους κανεὶ αὐτὴ μὲ τὸ ταξί;

Ο ΣΩΦΕΡ: Ποῦ θέλετε νὰ τὸ ξέρω ἐγὼ αὐτό, κύριε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Σωστά. Δὲν μπορεῖς βέβαια νὰ τὸ ξέρῃς. Μονάχα πρόσεχε μὴ μπερδευθῇ τὸ αὐτοκίνητο μὲ ἄλλα καὶ τὸ χάσῃς.

Ο ΣΩΦΕΡ: Μὴν ἀνησυχῆτε, κύριε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πρόσεχε. Τώρα μπαίνει στὴν ὁδὸ Πατησίων.

Ο ΣΩΦΕΡ: Τὸ εἶδα, ἔννοια σας.

(Μετὰ ἀρκετὴν ὥραν).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἐφθάσαμε στὸ τέρμα Πατησίων.

Ο ΣΩΦΕΡ: Τὸ βλέπω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μὰ τί διάβολο; Ἐδῶ πέρα εἶνε τὸ σπίτι της;

Ο ΣΩΦΕΡ: Ποῦ θέλετε νὰ τὸ ξέρω ἐγὼ αὐτό, κύριε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Σωστά. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃς. Πρόσεχε ὅμως τὸ αὐτοκίνητο. Κατὰ ποῦ πηγαίνει τώρα;

Ο ΣΩΦΕΡ: Πρὸς τὰ Κάτω Πατήσια...

(Μετὰ ἀρκετὴν ὥραν).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ποῦ ὁρισκόμαστε τώρα, σωφέρ;

Ο ΣΩΦΕΡ: Στὴν ὁδὸ Ἀχαρνῶν, κύριε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Καὶ κατὰ ποῦ πάει τὸ αὐτοκίνητο;

Ο ΣΩΦΕΡ: Πρὸς τὴν Ὁμόνοια...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πάλι πρὸς τὴν Ὁμόνοια;

Ο ΣΩΦΕΡ: Ἔτσι φαίνεται.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μὰ τί διάβολο; κύκλους κάνει αὐτὴ ἡ γυναῖκα μὲ τὸ ταξί;

Ο ΣΩΦΕΡ: Ποῦ θέλετε νὰ τὸ ξέρω ἐγὼ κύριε;...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Σωστά. Δὲν μπορεῖς νὰ τὸ ξέρῃς. Πάντως εἶνε περίεργον.

Ο ΣΩΦΕΡ: Ἴσως ἡ κυρία ἤθελε νὰ κάμῃ μιὰ κούρσα νὰ ξεσκάσῃ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Σωστά. Ὑπάρχει καὶ αὐτὴ ἡ ἐξήγησις.

(Μετὰ λίγην ὥραν τὰ δύο αὐτοκίνητα φθάνουν εἰς τὴν πλατεῖα Λαυρείου. Τὸ αὐτοκίνητο τῆς κυρίας σταματᾷ).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Σωφέρ, στάσου.

Ο ΣΩΦΕΡ: Μάλιστα, κύριε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Βλέπω ὅτι ὁ σωφὲρ τῆς κυρίας τῆς ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ ταξιοῦ. Σὲ λίγο ἡ κυρία θὰ ὀγῇ. Στάσου νὰ κατεδῶ κι' ἐγώ. Πόσα γράφει τὸ ταξίμετρο;

Ο ΣΩΦΕΡ: Ἑκατὸν τριάντα δραχμές, κύριε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πάρε ἑκατὸν πενῆντα.

Ο ΣΩΦΕΡ: Εὐχαριστῶ, κύριε.

(Ὁ κύριος κατεβαίνει καὶ πλησιάζει τὸ αὐτοκίνητο τῆς κυρίας, ἡ ὁποία δὲν ἔκει ἀνοιχτὴ ἀκόμη. Πλησιάζοντας ἀκουει κουγκὰ μεταξὺ τοῦ σωφὲρ καὶ τῆς κυρίας).

Ο ΣΩΦΕΡ: Καλὸ εἶνε κι' αὐτό. Κάνετε μία κούρσα ἑκατὸν τριάντα δραχμὼν καὶ ὄστερα ἀνακαλύπτετε ὅτι δὲν ἔχετε μαζί σας χρήματα...

Η ΚΥΡΙΑ: Σᾶς ὀρκίζομαι, κύριε, ὅτι νόμιζα πὼς εἶχα μαζὶ τὸ πορτοφολάκι μου. Τώρα ὅμως βλέπω ὅτι ξέχασα νὰ τὸ πάρω.

Ο ΣΩΦΕΡ: Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ θέλω τὰ λεφτά μου...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (πλησιάζει) : Χαίρετε, κυρία μου. Σᾶς συμβαίνει μήπως τίποτε;...

Η ΚΥΡΙΑ: Χαίρετε, κύριε...

Ο ΣΩΦΕΡ (στὸν κύριο) : Εἶνε γνωστή σας ἡ κυρία;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ναί, γιατί;

Ο ΣΩΦΕΡ: Ξέχασε λέγει τὰ λεφτά της καὶ δὲν ἔχει ὥρα νὰ μοῦ πληρώσῃ τὴν κούρσα...

Η ΚΥΡΙΑ: Ἄχ, κύριε, πάω νὰ σκάσω ἀπὸ τὸ κακό μου...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δὲν εἶνε λόγος νὰ στενοχωρῆσθε, κυρία μου. Πόσα θέλεις, σωφὲρ;

Ο ΣΩΦΕΡ : Ἑκατὸν τριάντα δραχμές...

Η ΚΥΡΙΑ: Μὰ σᾶς παρακαλῶ, κύριε, δὲν κάνει νὰ πληρώστε σεῖς...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἐπιτρέψατέ μου, κυρία μου, νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω μιὰ καὶ ἀρεθήκατε στὴ δύσκολη αὐτὴ θέσι. Θὰ μοῦ κάμῃ μεγάλη εὐχαρίστησι.

Η ΚΥΡΙΑ: Δὲν κάνει, κύριε. Δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Σᾶς παρακαλῶ, κυρία μου. Ἀφῆστε με νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω. Ἐξ ἄλλου δὲν πρόκειται καὶ περὶ κανενὸς σπουδαίου ποσοῦ...

Η ΚΥΡΙΑ: Μά...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μὴν ἀρνηθῆτε. Θὰ μοῦ κάμετ' μεγάλη εὐχαρίστησι. Ἔπειτα μὴ ξεχνᾶτε ὅτι δὲν εἴμαστε ἄγνωστοι μεταξύ μας.

Η ΚΥΡΙΑ (μ' ἕνα χαριτωμένο μειδίαμ') : Καλά, τότε... Ἀφοῦ ἐπιμένετε! Πάντως σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Σᾶς παρακαλῶ, κυρία μου...

Η ΚΥΡΙΑ: Εἶχα, ξέρετε, ἕνα τρομερὸ πονοκέφαλο σήμερα καὶ γι' αὐτὸ ἔκαμα αὐτὴν τὴν κούρσα μὲ τὸ ταξί. Φεύγοντας ὅμως ἀπὸ τὸ σπίτι σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν, ξέχασα νὰ πάρω χρήματα μαζί μου...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ πάθῃ ὁ καθένας, κυρία μου... Πάρε τὰ λεφτά σου, σωφέρ.

Η ΚΥΡΙΑ: Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν, κύριε,

Ο ΚΥΡΙΟΣ : Σᾶς παρακαλῶ! Καὶ τώρα, κυρία μου, ἐπιτρέψατέ μου, νὰ σᾶς παρακαλέσω, νὰ καθήσωμε οἱ δυὸ μας κάπου.

Η ΚΥΡΙΑ: Ἀδύνατον, κύριε. Καὶ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴ ἐπιμείνετε...

Ο ΚΥΡΙΟΣ : Τότε, δώστε μου ἕνα ραντεβοῦ, Ποῦ μπορῶ νὰ σᾶς ἰδῶ;

Η ΚΥΡΙΑ: Ὁριστικὸν ραντεβοῦ ἀδύνατον νὰ σᾶς δώσω. Σᾶς λέγω μονάχα, ὅτι δὲν λείπω ἀπὸ καμμία πρεμιέρα τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου. Καὶ τώρα σᾶς χαιρετῶ. Χαίρετε, κύριε...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (πρὶν προφθάσῃ νὰ συνεχίσῃ) : Ὠρδουάρ...

(Ἡ κυρία φεύγει)

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τί χαριτωμενη γυναικα! Καὶ πόσο προσεκτική ! Ἂς περιμένω λοιπὸν πρεμιέρα τοῦ Βασιλικοῦ. Ἀλλὰ γιατί νὰ μὴν τὴν παρακολουθήσω καὶ τώρα, νὰ ἰδῶ ποῦ θὰ πάῃ, χωρὶς αὐτὴ νὰ μὲ καταλάβῃ;

(Ὁ κύριος παρακολουθεῖ τὴν κυρίαν καὶ τὴν βλέπει νὰ μπαίνῃ στὸ ζαχαροπλαστεῖον τοῦ Μπερνάτσα. Μπαίνει κι' αὐτὸς μὲ προφύλαξι καὶ τὴν βλέπει νὰ κάθεται σ' ἕνα τραπεζάκι μαζί μὲ τοὺς ...δύο σωφὲρ, αὐτὸν δηλαδὴ ποὺ εἶχε πάρει

ΜΕ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ

Ειδύλλιο στην εξοχή

Έκλεκτά τραγούδια

ΤΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΙ

Τοῦ Ζαχ. Παπαντωνίου

Ὦ! Σὺ παράθυρό της σφαλι-
(ομένο,
ποὺ ἔκρυψες ἀνέλπιστα τὸ
(φῶς μου,
ἀμίλητος σὲ βλέπω καὶ προσ-
(μένω
ν' ἀνοίξῃς στὴν ὁρμὴ τοῦ ἐ-
(ρωτός μου.
Ἄλλον καιρὸ ἀπ' τὰ φύλλα
(σου σιγὰ
κρινοπλασμένο ἐπρόβαλ' ἐ-
(να χέρι
καὶ μιὰ νεράϊδα σ' ἄνοιγε
(γοργὰ
τὸ φῶς στὴν κάμαρά της γιὰ
(νὰ φέρῃ.
Μισάνοιχτο σὲ νύχτα σκο-
(τεινὴ
ἄφινες τὸ τραγοῦδί μου νὰ
(μπαίνῃ
ἀπόκρυφη τοῦ ἔρωτος φωνὴ
καὶ νὰ φιλῇ, γλυκὰ τὴν κοι-
(μισμένη.
Ἄχ, τὶς κλεισμένες γρίλλιες
(σου θαρρῶ
πὼς τὶς χαϊδεύει ἀκόμα ἡ
(πνοή της
σὰν τότε, ποὺ κρατοῦσες θη-
(σαυρὸ
κι' ἐρωτικὸ ἐγίνεσο θρονί
(της.
Μ' ἄφησες ἔρμη πιὰ τὴν κά-
(μαρά της
κι' ἐσφάλισες τὸ φῶς ἐκεῖ
(δὲ μπαίνει
κι' ἀπ' τὴν καρδιά μου ἔφυγ'
(ἡ θωριά της
κι' ἔχω καρδιὰ κλειστή, σκο-
(τεινισμένη.
Παράθυρο κλεισμένο, κι' ἂν
(ἀνοίξῃς,
μονάχα τὸ σκοτάδι θὰ μοῦ
(δείξῃς
κι' ἡ ζωγραφιά της δίχως νὰ
(φανῇ
κορνίζα θ' ἀπομείνῃς ἀ-
(δειανή.

Ζ. Λ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΠΛΑΤΙΝΕΝΙΑ ΜΑΛΛΙΑ

Παληοὶ καϋμοὶ

ΓΙΑΤΙ ΑΓΡΥΠΝΩ

Τοῦ Ἰωάννου Πολέμη

Δυὸ γλυκὰ ματάκια
μάτια ζαφειρένια
μ' ἀνοιξαν πληγή.
Κι' ἀγρυπνῶ ἀπ' τὸν πόνο
κι' ἀγρυπνῶ ἀπ' τὴν ἔννοια
κι' ἀπ' τὴ συλλογή.
Γῆς νυκτὸς ἡ πάχνη
χάνεται κι' ἐκείνη
ὅμοια μὲ καπνό.
Ἡ αὐγὴ προβάλλει,
τὸ φεγγάρι σβύνει
κι' ὅμως ἀγρυπνῶ.
Ἀγρυπνῶ τὴν ὥρα
ποὺ κρυφοψιλιοῦνται
τ' ἄστρα ζηλευτά.
Ἀγρυπνῶ τὴν ὥρα
ποὺ γλυκοκοιμοῦνται
τὰ ματάκια αὐτά.
Τίνος εἶν' τὰ μάτια;
μὴ ρωτᾶς ἐμένα,
κόρη εὐγενική.
Σῦρε στὸν καθρέφτη
καὶ ζωγραφισμένα
θὰ τὰ ἰδῆς ἐκεῖ.

Ἰ. ΠΟΛΕΜΗΣ

Δὲν γράφουνε πολλὰ

Μ' αὐτὸ τὸ γράμμα σου
(καϋμό,
καλή μου, δὲν θὰ βάλω,
μοῦ λέει πὼς πιὰ δὲν μ' ἀ-
(γαπᾶς
μὰ πόσο εἶναι μεγάλο!
Εἶν' δώδεκα κατεβατά,
καὶ τί πυκνόγραμμένα!
Δὲν γράφουνε τόσα πολλὰ
σὰν διώχνουνε κανένα.

Ζ. ΧΑΪΝΕ

ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ !...

Τώρα, ποὺ οἱ κάμποι ἀρχίζουν νὰ πρασινίζουν, τὰ δέντρα νὰ φουσκώνουν, ἑτοιμα ν' ἀπλώσουν τὴ φυλλωσιά τους νὰ ξεπετάχτῃ, τώρα τὴν ἄνοιξι καὶ τ' ἀνθρώπινο αἷμα κυκλοφορεῖ ὁρμητικώτερα καὶ ἡ ζωὴ κυλᾷ μὲ τὸν πόθο τῆς δράσεως, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, στὴν ὑπαιθρο, κάτι τὸ καινούργιο δημιουργεῖται, κάτι ποὺ τραβᾷ καὶ τὸν φτωχὸ κάτοικο τῶν κέντρων νὰ βγῇ ἔξω καὶ νὰ χαρῇ τὰ Ἐλληνικὰ τοῦ Ἀπείρου. Ξεχωρισταὶ οἱ νῆες καράβες τὴν ἄνοιξι, αἰσθανόνται τὴν μεταβολὴ ποὺ γίνεται καὶ τὸ αἷμα ποὺ κυκλοφορεῖ ὁρμητικώτερα, τὶς κάνει νὰ ζητοῦν τὴν ἀγάπη περισσότερο. Καὶ τὸ ὑπαιθρο εἶναι τὸ ἀπαραίτητο φόντο μιᾶς εἰκόνος, ποὺ τῆς κυριαρχεῖ ὁ ἔρωτος. Κοιτάχτε τὶς δυὸ εἰκόνες, ποὺ δημοσιεύουμε: Ἁπλές, ὡραῖες, στοχαστικές, ὅπως πρέπει νὰναι ἡ ἀγάπη. Στὴν ἐπάνω, ἡ νέα κάθεται κι' ἀκοῦει τὸν ἀγαπημένο της, ποὺ παίζει ἀκορντεόν. Ἡ ἄλλη εἶναι εἰκόνα τρελλῆς χαρᾶς, χωρὶς ὅμως νάχῃ τίποτε, ποὺ ν' ἀσχημίζῃ τὴ χαρὰ αὐτῆ. Τὰ μάτια καὶ τὸν ἀδυστάρετον κοιτᾶ, τ' ὀμπρελλίνο τῆς νέας ποὺ τὴν προσλιάζουν ἀπὸ τὸν Μαρμαρίτικο ἥλιο ποὺ τόσο τὸν ρωδοῦνται τὰ κορίτσια, ποὺ θέλουν νὰ ἔχουν λευκὸ δέρμα—τ' ἀνεποδόνιρίσε τ' ἀναιδιάτικο ἀεράκι. Κι' αὐτὴ μὲ τὸ συνοδὸ της γελοῦν, ἐνῷ προπαθοῦν νὰ κρατοῦν τ' ὀμπρελλίνο. Ὡραῖες εἰδυλλιακὲς εἰκόνες, μὲ τὸ πολὺ ὄμορφο τῆς ὀεμνῆς ἀγάπης.

Μετὰ τὸ γλεντὶ τῆς Ἀποκρηᾶς

Στὸ τελευταῖο Παριζιάνικο κινηματογραφικὸ περιοδικὸ «Pour - Vous», ὁ γνωστὸς Γάλλος δημοσιογράφος Πιὲρ Ζεράν, δημοσιεύει μιὰ συνέντευξί του μὲ τὴν τόσον διαφημισμένη βεντέττα Τζὴν Χάρλοου, ποὺ ἀξίζει νὰ διαβαστῇ.

Ἡ «γυναῖκα μὲ τὰ πλατινένια μαλλιὰ» ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς εἰς τὰ ἐρωτήματα ποὺ τῆς ἔθεσεν ὁ Γάλλος συνάδελφος:

Μοῦ ζητᾶτε —ἀπήντησε— μερικὲς σελίδες ποὺ νὰ μὴν εἶνε ἀφιερωμένες στὸν κινηματογράφο; Δὲν ἔχω καθόλου ὄρεξι νὰ διαψεύσω τὶς ἐλπίδες σας, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ μένα. Ὦ! δὲν εἶνε οὔτε ἀπὸ ἀρχὴ οὔτε ἀπὸ πόζα. Εἶνε ἁπλούστατα μιὰ ὑπόθεσις ἰδιοσυγκρασίας. Στὴν ὀθόνη, στὴ σκηνή, σᾶς ἀνήκω κι' ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ κρίνετε ὅπως θέλετε. Ἂν μὲ κρίνετε ἄδικα κι' ὄχι καλά, θὰ ὑποφέρω βέβαια γι' αὐτὸ καὶ δὲν θὰ πάψω νὰ διαμαρτύρουμαι. Ἐὰν πάλι, μὲ περιβάλλετε μὲ τὴν συμπάθειά σας, θὰ νοιώσω μεγάλη χαρὰ καὶ βρίσκω ἐδῶ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ὅ,τι κι' ἂν σκέπτεσθε γι' αὐτὸ ποὺ σᾶς προσφέρω στὸ σινεμά, ἀφῆστε με νὰ σᾶς πῶ πὼς τὸ ἔπαιξα ἢ τὸ «γύρισα» μὲ ὅλη μου τὴν εἰλικρίνειά μου, σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψι τοῦ ρόλου, μὲ αἴσθημα, μὲ φυσικότητα. Εἴμαστε πολὺ συχνότερα ἀπ' ὅ,τι νομίζουν, ἀπὸ ἐπάγγελμά μας εἰλικρινεῖς καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἀγαποῦμε καὶ γι' αὐτὸ μᾶς φαίνεται τόσο ὄμορφο... Κι' ὅταν κανεῖς δώσῃ πολὺ ἀπ' τὸν ἑαυτό του στὸ πρόσωπο ποὺ παίζει, νοιώθει, ὅταν τελειώσῃ τὸν ρόλο του στὴν ἑξοδο τοῦ στούντιο, μιὰ βαθειὰ ἐπιθυμία νὰ ξαναδρῇ τὸν ἑαυτό του, νὰ ἐπιστρέψῃ σπίτι του. Ὅταν ἀποκαθιστᾷ τὴν ἰδιοτική του ζωή, ἐπανέρχεται στὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ εἶνε δικό του : στὴ σιωπή. Ἡ σιωπὴ γύρω στὸν ἑαυτό μας, εἶνε ἕνα καταφύγιο πράγματι, καὶ μιὰ ξεκούρασι. Ἐὰν θέλετε θὰ σᾶς πῶ μερικά, ὄχι πάνω στὴ Τζὴν Χάρλοου, γυναῖκα ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ ζῇ στὴν σκιά, μὰ γύρω στὴν Τζὴν Χάρλοου, τὴν ἠθοποιό.

◊◊◊

Λοιπόν: Μόλις τελειώσω τὸ ρόλο μου στὸ ἔργο ποὺ γυρίζω, θὰ φύγω ταξεῖδι γιὰ τὴν Εὐρώπη, ὄχι γιὰ νὰ ἐργαστῶ, μὰ γιὰ νὰ γυρέψω τὸν ἥλιο καὶ τὴν ἡσυχία. Πάντοτε ἀγάπησα τὰ ταξεῖδια κι' ἔχω κάνει πολλὰ μέχρι τώρα, ἰδίᾳ στὴν Νότιο Ἀμερική. Θὰ ἔχετε ἀκούσει ἴσως ἀπ' ὅλους τοὺς κοσμογυρισμένους νὰ λέγουν, πὼς κανένα τοπεῖο δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο πιὸ ὄμορφο ἀπὸ τὸν κολπίσκο τοῦ Ρίο. Ἐπίσης στὴν Βραζιλία καὶ τὴν Ἀργεντινὴ εἶδα πολλὰ ὡραῖα πράγματα καὶ θαύμασα διάφορα τοπεῖα γεμάτα ὀμορφιά. Τὸν χρόνο ποὺ ἔρχεται, θὰ ἔχω ἀνάπαυσι. Θέλω νὰ περιηγηθῶ τὴν Εὐρώπη, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Αἴγυπτο, τὴν Ἰταλία. Κάποτε θὰ σᾶς διηγηθῶ γι' αὐτὰ τὰ ταξεῖδια. Σᾶς δίδω τὸ λόγο μου.

◊◊◊

Ἀπὸ τὴ Νότιο Ἀμερικὴ εἶχα φέρει μαζί μου ἕνα μικρὸ σκυλάκι ποὺ θὰ τὸ πάρω μαζί μου. Ἴσως νὰ τὸ γνωρίζετε, γιατὶ παίζει κάποτε στὸν κινηματογράφο. Μοιάζει σὰν ἕνα πακέττο ἀπὸ ἀναμαλλιασμένο μετάξι χρυσὸ γύρω ἀπὸ ἕνα ρύγχος ποὺ μὲ δυσκολία διακρίνεται· ἔχει ὄμορφα λαμπερὰ μάτια καὶ τρυφερὴ καρδιά. Εἶνε μιὰ χαριτωμένη σύντροφος, τόσο στὰ ταξεῖδια ὅσο καὶ στὸ στούντιο. Εἶνε ἀπὸ χαρακτῆρα παιχνιδιάρα, μὰ ὑπάκοη καὶ σιωπηλή, ὅταν πρέπει· μὲ περιμένει καθισμένη στὴν καρέκλα μου, ὅση ὥρα κι' ἂν ἀργήσω. Ὅταν βρίσκῃ πὼς ἀργῶ πολὺ νὰ ἔρθω κοντά της, πηδᾷ ἀπ' τὴν καρέκλα καὶ τρέχει νὰ μὲ ἰδῇ στὸ «πλατό», ὅταν δὲν πιστοποιήσῃ πὼς εἶμαι καλά, ἐπιστρέφει στὴ θέσι. Ἔχει ὅμως καὶ τὰ φαιδρά της: Μίαν ἡμέρα, στὸ τελευταῖο μου φίλμ, γυρίζαμε μιὰ σκηνὴ σὲ ἅμαξα. Γιὰ εὐκολία τοῦ ὀπερατέρ, τὸ ἁμάξι εἶχε κοπῆ σὲ δυὸ κομμάτια· ἤμουν καθισμένη στὸ βάθος καὶ κάποιος ἐρχόταν νὰ ρίξῃ πάνω στὰ γόνατά μου ἕνα σκέπασμα ἀπὸ γούνα, ὅταν ἡ Μπιμπὶς ἐπεχείρησε νὰ κάνῃ τὸ συνηθισμένο της γύρο. Ὅταν μὲ εἶδε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, συμπέρανε ἀμέσως πὼς θὰ πήγαινα περίπατο (ἐδικαιολογόταν ἀπὸ τὰ φαινόμενα) καὶ ἔφθασε μὲ μικρὰ πηδήματα, τραβώντας τὸ σκέπασμα γιὰ νὰ τὴν πάρω στὰ γόνατά μου. Φυσικὰ τὴν ἐδιωξαν, μὰ ἀπὸ μακρυὰ μὲ παρατηροῦσε πολλὴ ὥρα, πρὶν πάει νὰ στριμωχθῇ στὴν καρέκλα της σὰ μιὰ μπάλλα. Χωρὶς ὄμφιβολία θὰ τὴν σκανδάλιζε αὐτὸς ὁ ἀκίνητος περίπατος.

◊◊◊

Βέβαια δὲν θὰ θέλετε νὰ σᾶς πῶ, πότε σηκώνουμε, ποιὰ ὥρα παίρνω τὸ μπάνιο μου, ποιὸν ἀγαπῶ καὶ ποιὸν θὰ ἤθελα ν' ἀγαπήσω. Θὰ ἦταν πολὺ κοινὸ κι' αὐτὸ δὲν μ' ἀρέσει.

Τί θὰ παίξω; Ὅ,τι μοῦ... ἐπιβάλλουν. Ἀρκεῖ νὰ μοῦ πηγαίνῃ, ὥστε νὰ ἔχω ἐπιτυχία. Καὶ δὲν μοῦ δίδουν ποτὲ ρόλο ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ θλάψῃ...

Ἡ Τζὴν Χάρλοου σιώπησε. Ἡ συνέντευξι εἶχε τελειώσει. Τὴν εὐχαρίστησα, τὴν χαιρέτησα καὶ τῆς εὐχήθηκα:

—Καλὴν ἀντάμωσι στὴν Εὐρώπη.

Η ΑΥΘΕΝΤΙΚΩΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Ο Ταρζάν στή Ζούγκλα

Ο ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΛΟΡΔΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου—θηρίου, ὁ Ταρζᾶν—ποὺ στὴν πραγματικότητα ἦταν Ἄγγλος λόρδος—παντρεύθηκε μιὰν ἀραιοστάτη νέα καὶ ζοῦσαν στὴν Ἀγγλία μὲ τὸ παιδάκι τους. Ἀλλὰ ὁ παλιὸς ἐχθρός του, ὁ Πόκωφ, ἀπάγει τὸ παιδί του. Ὁ Ταρζᾶν ὁρμᾶ προς καταδίωξιν τῶν ἀπαγωγέων, ἀλλὰ πέφτει κι' αὐτὸς στὴν παγίδα καὶ ἀπάγεται μὲ ἕνα βαπόρι. Στὸ ἴδιο ἴδιο πλοῖο βρίσκεται καὶ ἡ γυναῖκά του καὶ τὸ παιδί του, ἀλλὰ ὁ Ταρζᾶν δὲν τὸ ξέρει. Οἱ λιονταὶ πληροφοροῦν τὸν Ταρζᾶν ὅτι τὸ παιδί του θὰ παραδοθῆ ἀτοῦς κανιβάλους καὶ θὰ γίνη ἄγριος σὰν κι' αὐτούς, καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἐγκαταλείπουν σ' ἕνα ἔρημο νησί. Ὁ Ταρζᾶν συνηθίζει πάλι αὐτὴν τὴν ἄγρια ζωὴ καὶ ζῆ μὲ μιὰ φυλὴ πιθήκων καὶ ἕνα πάνθηρα, τοῦ ὁποίου ἔσωσε τὴ ζωή. Κατορθώνει νὰ περάση μὲ μιὰ βαρκα ἰθαγενῶν στὴν Ἀφρικανικὴ ἠπειρο, ἀλλὰ ἐκεῖ δέχεται τὴν ἐπίθεση τῶν ἰθαγενῶν.

8ον

Ὁ φυλακισμένος ἔθγαλε ἕνα ἀγριο μουγκρητὸ καὶ τὸ ἴδιο δευτερόλεπτο, ὁ πάνθηρ, μὲ προτεταμένα τὰ φοβερὰ νύχιά του, ὥρμησε ἐναντίον τοῦ πολεμιστοῦ καὶ τὸν ἐπνιξε μ' ἕνα δάγκωμα. Ὁ ἄνθρωπος ἔθγαλε μόνο μια στριγγλιὰ καὶ ἔντρομη φωνὴ καὶ σωριάσθηκε κάτω ἀπὸ τὸ ζῶο ποὺ δὲν τὸν ἀφηνε.

Αὐτὸ τὸ αὐρλιασμα ζύπνησε τὸ χωριό. Ὁ Ταρζᾶν ἄκουσε τοὺς πολεμιστὰς νὰ φωνάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ τὴν δυνατὴ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ ποὺ ἔδινε διαταγὲς καὶ κατόπιν τὰ πνιγμένα θήματα μιᾶς ὁμάδος ἀνθρώπων ποὺ πλησιάζαν. Ἀνήσυχος ὁ πάνθηρ ἄφησε τὴ λεία του καὶ ἐξηφανίσθη ἀθόρυθα ἀπὸ τὴν τρύπα ἀπ' ὅπου εἶχε ἔλθει.

Ἐλάχιστες ἐλπίδες ὑπήρχαν νὰ ζανάρθη ὁ Σέετα. Ἂν τὸ θηρίο εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν προστατεύση ἐναντίον ἐκείνων ποὺ ἔρχονταν θὰ ἔμενε πλάι του ἀκούοντας τοὺς ἀγρίους νὰ πλησιάζουν. Ὁ Ταρζᾶν ἤξαιρε πόσο εὐμετάθλητο εἶνε τὸ μυαλὸ αὐτῶν τῶν δυναστῶν σαρκοθόρων τῆς ζούγκλας καὶ ὅτι μιὰ τρελλὴ τόλμη τὴ διαδέχεται, χωρὶς λόγο, μιὰ παράξενη δειλία. Τὰ ἀγνωστα θήματα μπορεῖ νὰ προκάλεσαν στὸν πάνθηρα ἕνα πανικὸ ποὺ νὰ τὸν ἔκαμαν νὰ φύγη πρὸς τὸ ἄδασς μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ τὴν οὐρὰ στὰ σκέλια, σὰν δαρμένο σκυλί.

Οἱ πολεμισταὶ ἦσαν τώρα στὴν πόρτα μὲ ἀναμένες δάδες στὸ χέρι. Κοίταζαν μὲ ἔντρομη κατάπληξι τὸ ἀκατανόητο θεαμα τοῦ πάντα δεμένου λευκοῦ, στὰ πόδια τοῦ ἀπαίου βρισκόταν ξεσχισμένο τὸ πτῶμα τοῦ πιὸ ρωμαλέου πολεμιστοῦ.

Καθὼς κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ μπῆ, μιὰ γενειοφόρος σιλουέττα τοὺς παραμέρισε καὶ ὁ Πόκωφ μπῆκε. Ὄχαρός, μὲ τὴ σειρὰ του, ἀπὸ τὸν τρόμο κοίταζε τὸ πτῶμα τοῦ ἀγρίου.

—Ἔλα ! εἶπε τέλος στὸν ἀρχηγὸ τρίζοντας τὰ δόντιά του. Ἂς τελειώνουμε μὲ αὐτὸν τὸν δαίμονα πρὶν ξεσχίση καὶ ἄλλον ἀπὸ τοὺς πολεμιστάς σου.

Περασε ἀρκετὴ ὥρα πρὶν οἱ μαῦροι τολμήσουν νὰ ἐκτελέσουν αὐτὴν τὴ διαταγή, ἀλλὰ τέλος τέσσερες ἀπὸ τοὺς νεώτερους πολεμιστὰς παρέσυραν τὸν Ταρζᾶν ἔξω ἀπὸ τὴν καλύθα τῶν καταδίκων καὶ ἀμέσως τὸ θάρος ἐφάνη ἀναγεννώμενον στὴν καρδιὰ τῶν κανιθαλων.

Ὁ Ταρζᾶν ἀδηγήθη γρήγορα στὸ κέντρον τοῦ χωριοῦ, μπρὸς στὴ μεγάλη φωτιὰ καὶ ἐδέθη σ' ἕνα ψηλὸ ζύλινο στύλο.

Ὁ Πόκωφ ποτεύοντας πὼς ἐφθασε ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως φαινόταν χαρούμενος.

—Νομίζεις πὼς ἡ Τζέϊν εἶνε ἀσφαλὴς στὸ Λονδῖνο, εἶπε στὸν Ταρζᾶν καγχάζοντας. Μάθε πρὶν πεθάνης πὼς εἶνε στὴ ζούγκλα ἀεζῷ μὲ τὸν τελευταῖο καὶ τὸν πιὸ σκληρὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πληθυσματος μου, ποὺ θὰ τὴν κάμη γυναῖκα του ἂν τοῦ ἀρέση. Ἡ ἐκδικησί μου εἶνε τελειότερη ἀπ' ὅτι τὴν εἶχα φαντασθῆ κι' ὅταν τὴν ζανοῦδ δὲ θὰ παραλείψω νὰ τῆς ἀφηγηθῶ λεπτομερῶς τὸ μαρτύριό σου !

Ὁ κορὸς τοῦ θανάτου ἄρχισε καὶ οἱ ρυθμικὲς κραυγὲς τῶν πολεμιστὰν ἐμποδίσαν τὸν Πόκωφ νὰ συνεχίση τὸν τρομερὸ λόγο του. Οἱ κορευταὶ κύτταζαν καὶ μὲ τὴν ἀκρη τῶν λογχῶν τους τρυποῦσαν τὸν Ταρζᾶν, ἐλαφρὸς πρόλογος τῶν τρομερῶν βασανιστηρίων ποὺ θ' ἀκολουθοῦσαν.

Ὁ βασανιζόμενος παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις τῶν λογχῶν ἐλπίζοντας πὼς καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς θὰ τοῦ τρυποῦσε τὴν καρδιά, ἀλλὰ οἱ ἄγριοι ἦσαν πολὺ ἐπιδέξιοι....

Τότε ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς ζούγκλας, ἀντήχησε ἕνα τρομερὸ οὐρλίασμα καί, σὰν ἀπάντησι, ἕνα τρομερώτερο μουγκρητὸ βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ καταδίκου.

Οἱ μαῦροι σταμάτησαν ἔκπληκτοι καὶ κατάπιν, ἐπειδὴ ὁ Πόκωφ κι' ὁ ἀρχηγὸς τοὺς φώναζαν βάλθηκαν νὰ τελειώσουν τὸ χορὸ καὶ τὸ θύμα τους, ἀλλὰ πρὶν ἡ πρώτη λόγχη παραθάση νὰ τὸν κτυπήση,μιὰ δολῖα ἀπὸ γούνα, ὁπου ἀστραφταν δυο τρομερὰ μάτια, ὥρμησε ἀπὸ τὴν καλύθα ὅπου ἦταν προηγουμένως κλεισμένος ὁ Ταρζᾶν κι' ἔπεσε στὰ πόδια του.

Τὸ θηρίο εἶχε παρακολουθήσει τὸν ἴδιο δρόμο ὅπως προηγουμένως καὶ τρελλὸ ἀπὸ τὸ θυμὸ του βλέποντας πὼς ὁ κύριός του δὲν ἦταν στὸ κλουθὶ ἑτοιμαζόταν τώρα γιὰ σφαγή !

Οἱ θεαταὶ παγωμένοι ἀπὸ αὐτὴν τὴν τρομερὴ σκηνὴ φαινόταν θύμα μαγίας ποὺ τοὺς κάρφωνε τὰ πόδια στὸ χώμα.

Εἰκόνες τῆς Ζούγκλας

Μόνος ὁ Ταρζᾶν εἶδε τὶς τρομερὲς σκιὲς ποὺ ἐκινοῦντο τώρα μέσα στὸ σκοτάδι τῆς καλύθας....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9ον.

ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ "Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ;

Ἀπὸ τὸ κατώφλι τῆς καμπίνας ὅπου ἐκρατεῖτο αἰχμάλωτος πάνω στὸ «Κίνκαϊντ» ἡ Τζέϊν ἀνίσχυρη εἶδε τὸ σύζυγό της ἐγκαταλελειμμένο στὴν ἀκτὴ τοῦ ἐρημου νησιοῦ.

Γιὰ πολλὲς ἡμέρες, κατόπιν, δὲν εἶχε ἄλλην ἐπίσκεψη ἀπὸ τοῦ Σδὲν Ἄντερσεν, τοῦ βρώμικου καὶ κατσουφιασμένου μαγείρου τοῦ πλοίου. Τὸν ρώτησε πὼς λένε τὴ στεριὰ ὁπου ἀφησαν τὸν Ταρζᾶν :

—Ὅσο ὑπάρκει ἄνεμος, ὑπάρκει ἐλπίδα ! μούγκρισε ὁ Σουηδὸς χωρὶς κἀν νὰ τὴν κοιτάξη.

Ἦταν ἡ ἀγαπημένη παροιμία τοῦ λερωμένου ναύτη ποὺ καταδεχόταν ν' ἀφήση τὴ συνηθισμένη σιωπὴ του μόνο γιὰ νὰ βγάλη μοῦ καὶ ὁ Πόκωφ παρουσιάσθηκε στὴν καμπίνα τῆς Τζέϊν.

—Θάσασμε στὸ τέρμα τοῦ ταξειδιοῦ μας, ἀγαπητὴ φίλη, εἶπε μὲ χαμόγελο ποὺ ἤθελε νὰ φανῆ εὐχάριστο. Θὰ σᾶς προσφέρω τὴν εἰρήνη, τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν εὐτυχία. Ὑπέφερα πολὺ ἀπὸ τὰ ἀτυχήματά σας καὶ εἶμαι ἑτοιμος νὰ τὰ ἐπανορθώσω.

«Αὐτὸς τὸν ὁποῖον ὠνομάζατε σύζυγό σας εἶνε ἕνα ἄθλιο κτήνος, ἄξιο νὰ συναντήση τοὺς ὁμοίους του, τὰ ἄγρια θηρία τῆς ζούγκλας. Τώρα εἶνε εὐτυχής, μὴν ἀμφιβάλετε. Ἐγώ, χωρὶς νὰ ὑπερηφανευθῶ, ἀνήκω σὲ μίαν ἀριστοκρατικὴν οἰκογένεια καὶ κάθε γυναῖκα θὰ θεωροῦσε τιμή της νὰ συμμερισθῆ τὴ ζωή μου.

»Σᾶς προτείνω λοιπόν, ἀγαπητὴ Τζέϊν, νὰ ἑνωθῆτε μαζύ μου καὶ νὰ ἀπομονήσετε σὲ πολιτισμένη συντροφιὰ τὸν ἀτυχὴ ἀνθρωποπίθηκο ποὺ παντρευθήκατε σὲ μιὰ ρωμαντικὴ παραζάλη. Δεχθῆτε καὶ τίποτε δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήση πιά. Δέχομαι μάλιστα νὰ σᾶς ἐπιστρέψω τὸ παιδί σας !

Καθὼς ὁ Πόκωφ τελείωνε αὐτὸν τὸν πρόστυχο, λόγο, ὁ Σδὲν Ἄντερσεν παρουσιάσθηκε στὴν πόρτα φέρνοντας τὸ φαγητὸ τῆς λαΐδης Γκρέϋστοκ. φαινόταν περισσότερο ἀποκτπνωμένες ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ μὲ τὸ μικρὸ κεφάλι του καὶ τὰ πελώρια αὐτά του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Τζέϊν εἶχε σηκωθῆ, ὠχρὴ ἀπὸ τὸ θυμό της καὶ φώναζε δυνατά :

—Θὰ πεθάνω χαρούμενα παρὰ νὰ γίνω γυναίκα σου, παλπάνθρωπε !

Κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ὕβρι ὁ Πόκωφ ὑπεχώρησε καὶ εἶδε τὸ μάγειρο ποὺ κοίταζε μὲ πλίθιο βλέμμα τὴ σκηνή.

—Θύγε ἀπὸ δῶ, ἐσύ ! ἐφώναζε ὁ Ρῶσσος τρέμοντας ἀπὸ τὸ θυμό του.

Ὁ Ἄντερσεν γύρισε προς αὐτὸν τὰ μικρὰ ὠχρογάλανα μάτιά του κι' ἄρχισε νὰ τοποθετῆ προσεκτικὰ ἕνα πιάτο μὲ σούπα πάνω στὸ τραπέζι.

—Καλά...., μουρμούρισε, ὅσο ὑπάρχει ἄνεμος, ὑπάρχει καὶ ἐλπίδα....

—Θύγε, ἠλίθιε ! οὐρλιασε ὁ Πόκωφ ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὴ λύσσα του, πετόντας τὴ σούπα στὸ πρόσωπο τοῦ μαγείρου.

Αὐτὸς δὲν κουνήθηκε, ἀλλὰ τὸ χέρι του ἔπιασε τὸ κοφτερὸ μαχαίρι ποὺ ἦτανν κρεμασμένο στὴ ζώνη του. Ὁ Πόκωφ εἶδε τὴν κίνησι καὶ καθὼς δὲν τὸν διέκρινε ἐξαιρετικὰ θάρρος, περιωρίσθηκε στὸ νὰ σπκώση τοὺς ὦμους του καὶ νὰ στραφῆ πιὸ πίσω τὴν Τζέϊν.

—Θέλω νὰ ξεχάσω τὰ λόγιά σας, εἶπε, καὶ σᾶς δίνω ὡς αὖριο καιρὸ νὰ σκεφθῆτε. Κανεὶς δὲν θὰ μείνη στὸ πλοῖο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Παουλδίτς, τὸ παιδί σας, ἐσᾶς καὶ μένα. Ἂν λοιπὸν ἀρνηθῆτε πάλι, δὲν θὰ στεναχωρηθοῦμε καὶ θὰ παραστάθῆτε στὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ σας.

Μὲ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀπειλή, ὁ κακοῦργος ἔφυγε ρίχνοντας μιὰν ἄγρια ματιὰ στὸ Σουηδὸ ποὺ σκούπιζε ἤρεμα τὸ πρόσωπό του.

Ἡ Τζέϊν, ἔντρομη, ἔπεσε στὴν κοκέτα πὶς κλαίοντας Ξαφνικὰ αἰσθανθνκε ἕνα χέρι, ποὺ τὴν κτυποῦσε στὸν ὦμο.

Ἦταν ὁ Σουηδός, τοῦ ὁποίου ἡ ἀποκτηνωμένη ἔκφρασι εἶχε ἐξαφανισθῆ ὡς διὰ μαγείας καὶ τὴν κοίταζε μὲ ἐνδιαφέρον.

—Θὰ σᾶς βοηθήσω.... εἶπε μλλώντας μὲ δυσκολία. Μὲ μεταχειρίσθηκε σὰν σκύλλο! Θὰ σᾶς βοηθήσω.... ξέρω τὴν ἀκτὴ σὰν τὴν τσέπη μου!

—Μὰ τί θὰ κάμετε; εἶπε ἡ Τζέϊν, κατάπληκτη καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὴν ἐλπίδα.

—Ἔ.... ὅσο ὑπάρχει ἄνεμος, ὑπάρχει κ' ἐλπίδα!

Καὶ μὲ τὴ σκοτεινὴ αὐτὴ φράσι, ὁ ἄνθρωπος ἔφυγε ἀπὸ τὴν καμπίνα, ἀφίνοντας τὴν Τζέϊν ζαλισμένη, ἀλλὰ χαρούμενη γιὰ τὸν ἀπρόοπτο σύμμαχο.

Τὸ βράδυ ὁ Σδὲν ζαναπαρουσιάσθηκε, γιὰ νὰ τῆς φέρη τὸ δεῖπνον καὶ τὴς ψιθυρίσε χαμηλοφώνως:

—Ἑτοιμασθῆτε καὶ τυλίξετε τὶς κουβέρτες σας. Σὲ λίγο θὰ ζανάρθω.

Ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη, ἀλλὰ ἡ Τζέϊν τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ μανίκι:

—Καὶ τὸ παιδί μου; τὸν ρώτησε. Δὲν θέλω νὰ φύγω χωρὶς αὐτό!

—Κάμετε ὅ,τι σᾶς εἶπα, ἀπήντησε ὁ Ἄντερσεν. Σᾶς εἶπα πὼς θὰ σᾶς βοηθήσω !

Ὅταν ἔφυγε, ἡ Τζέϊν κάθησε στὴν κοκέτα της ἀνήσυχη καὶ νευρική. Ἔπρεπε νὰ τὸν πιστέψη τὸν Σουηδό; Μήπως κινδύνευε περισσότερο, ἀκολουθώντας τον, παρὰ μένοντας μὲ τὸν Πόκωφ; "Οχι! Κανένας δὲν μποροῦσε νἄναι χειρότερος ἀπ' αὐτὸν τὸν βαΐμονα!

Ὀρκισθῆκε ὀπωσδήποτε νὰ μὴ φύγη ἀπὸ τὴ «Κίνκαϊντ», χωρὶς τὸ παιδί της καὶ, ἀφοῦ τελείωσε τὶς προετοιμασίες της, παίρνοντας μιὰ ζεστὴ κουβέρτα, ποὺ ἔδεσε μὲ σχοινί, κάθησε, περιμένοντας τὸν ἐλευθερωτή της.

Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυκτα ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ παρουσιάσθηκε ὁ Ἄντερσεν. Κάτω ἀπὸ τὸ δεζὶ μπράτσο του κρατοῦσε προσεκτικὰ ἕνα πακέτο μέσα στὴν κουβέρτα του καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι ἔκαμε στὴ Τζέϊν νεῦμα νὰ σιωπήση.

—Πάρτε αὐτό, εἶπε, δίνοντας στὴ νεαρὰ γυναῖκα τὸ δέμα. Ἄλλα μὴ φωνάζετε. Εἶναι τὸ παιδί σας.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ : Ἡ Συνέκεια.

ΚΕΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

Τοῦ Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

21ον

Κι' ἔπειτα βρέθηκε σὲ μιὰ μεγάλη σάλα ὅλο κρεββάτια — κρεββάτια μ' ἄλλα πάλι ἀσπρα φαντάσματα καὶ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ βογγοῦσαν δυνατὰ καθὼς περνοῦσε.....

Κι' ἔπειτα βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα κρεββάτι, στὴν ἄλλη ἄκρη, κ' ἐκεῖ ἀπάνω ἦταν τ' ἀνάσκελα ὁ Νίκος μὲ τὰ μαῦρα τὰ καταραμαλλιά βρεμμένα, ποὺ ξεκειλοῦσανε μεσ' ἀπὸ κάτι ἀσπρα μανντήλια κι' ἦταν κίτρινος σὰν ἀγιοκέρι κ' εἶχε ἀνοιχτὰ τὰ μάτια κι' ἀνοικτὸ τὸ στόμα καὶ ροχάλιζε κι' ἔθγαζε κάτι κόκκινους ἀφροὺς καὶ δύο ἀντρες μὲ μπλοῦζες τοῦ ἀνεσπκάνων τὸ κορμὶ μὲ κάτι κάτω ἀπὸ τὴ ράκη.

....Καὶ μόλις πῆγε κοντὰ αὐτά.... σ' αὐτὸ τὸ κρεββάτι ποὺ κοιτόταν ὁ Νίκος.

....γιατὶ ἦταν ζαπλωμένος αὐτοῦ ὁ Νίκος ; Τὶ ἦταν αὐτὰ τὰ μαντήλια, ποῦ τοὐσφιγγαν τὸ κεφάλι !.... Τὶ ἔδγαινε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Νίκου !

Πετάχτηκε ἀπάνω ὁ Νίκος καὶ ζανάπεσε ἀαρὺς.

Κι' αὐτὰ ἀνοιξε τὰ μάτιά της σὰ νἄθελε νὰ τοῦ τὰ πετάξη ἀπάνω του, σὰ νἄθελε νὰ θγῆ ὁλάκερη μέσ' ἀπ' τὰ μάτιά της νὰ πέση ἀπάνω σὰ κορμί του, κι' εἶδε τότες ἕνα φεγγάρι πελώριο μακροκόκκινο ποὺ ἦταν ἡ πύρινη γλῶσσα τοῦ κεριοῦ ποὺκανε ἀνάψει γιὰ τὸ Νίκο στὸν τάφο τῆς Βιργινίας, ἡ ἴδια φλόγα ποὺ ἔτρωγε τὸ κεράκι μέσ' ἀπ' τὰ μαῦρα κνῶτα τῆς κανιπιᾶς, ποὺ τώρα εἶχε θερίψει κ' εἶχε πετακτὶ στὸν οὐρανό !.... καὶ ξεκόλλησε ἀπ' τὸν οὐρανὸ τὸ πελώριο μαυροκόκκινο φεγγάρι καὶ τὴ σώριασε χώμα.

....Γυναῖκά του νἄναι ἀρά γε, εἶπε πέρα στὸ διάδρομο ἕνας νέος ἀπὸ κείνους μὲ τὶς λευκὲς πουκαμίσες σὲ κάτι ἄλλους — ποῦκε περάση ἡ Λιλλία ἀπὸ μπροστά τους.

— Δὲν πιστεύω ! αὐτὴ εἶνε κοριτσάκι, ἔταθα τὴν ἔκπ.

—Κουφέτο ! ποῦ πᾶν καὶ σοῦ τὶς ξεφυτοῦνον αὐτοὶ οἱ κουτσαθάκηδες : ὁλο καὶ τὸν καλλύτερο μεζέ !....

—Τέτοιους θέλουν αὐτές, ἄμα πετύχουν κανέναν ἀπὸ μᾶς σοῦ λέν' ἀμέσως : «Θὰ μὲ πάρης ! » καὶ νάσου βγαίνει ὁ ἀδερφὸς μὲ τὸ μαχαῖρι στὰ δόντια—κι' ὁ παπᾶς πίσω ἀπ' τὴν πόρτα !.....

— Κομματάκι ὡστόσο ! Θὰ παρηγορηθῆ εὔκολα— μιὰ καὶ μπῆκε στὸ δρόμο, εἶπε μέ κάποιαν κρυφὴν ἐλπίδα. ἕνα γιατρουδάκι ἀμούστακα.

....

Πάνω στὴ Γαργαρέττα εἴχαν ἀπομείνει οἱ γυναῖκες, ἕνα κουβάρι ἀναμαλλιασμένο καὶ κύτταζαν κατὰ τὸ μέρος ποῦκε φύγει ἡ ἀμαζα...

—Ἀὲν στάλεγα ἐγώ, Κυρία Εὐρίδικη μου, εἶπε ἡ Χαρ!ανοπουλίνα τῆς παλπᾶς της ἐκθᾶς, πὼς κακὸ τέλος θὲ νὰ νὰ πάρη αὐτὸς ὁ Νίκος ; 'Εμένα ποτὲ δὲ μ' ἄρεσε αὐτὸ τὸ παιδί !.....

—Ἀὲ λὲς καλά, ποὺ.... εἶπε ἡ Εὐρίδικη καὶ σταμάτησε. Καλὲ εἴδες, κυρὰ Χερζανοπουλίνα μου, ἐκεῖνο τὸ γρουσούζικο ! νὰ ζεκλησίσ' ὁλόκληρη φαμελιά : γυναῖκα, ἀντρα καὶ παιδί σ' ἕνα χρόνο μέσα !

Κι' οἱ δυὸ κόρες τῆς Χαρζανοπουλίνας ἔκαμαν :

— "Αχ ! .....

— "Αχ ! .....

ΤΕΛΟΣ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ

ΕΡΩΤΕΣ ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΗ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Ἀπὸ ἐναν εἰδικὸν ὁ ζωολογικὸς κῆπος τοῦ Βερολίνου, ποὺ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους τοῦ κόσμου, παρουσιάζει πολὺ ἐνδιαφέροντα θέματα στὴν ἐκδήλωσι τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς τῶν ἀγριῶν θηρίων.

Ἀπὸ μερικὲς πληροφορίες, ποὺ μᾶς δίδουν οἱ διάφοροι εἰδικοί, ὕστερ' ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις, ποὺ ἔκαμαν, σχηματίζει κανεὶς τὴν πεποίθησι ὅτι τὰ ἄγρια θηρία ἔχουν πολὺ τρυφερὰ αἰσθήματα στὸν ἔρωτά τους καὶ ὅτι ἡ οἰκογενειακή τους ζωὴ βασίζεται στὴ γαλήνη, ἡ ὁποία—πολὺ συχνὰ—λείπει τελείως ἀπ' τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ πολλῶν ἀνθρώπων.

Δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανεὶς μὲ πόσην τρυφερότητα ἡ ἀρσενικὴ ἀρκούδα τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Βερολίνου περιποιεῖται τὴν σύντροφον τῆς ζωῆς του. Κατὰ τὰς ὥρας τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς ἐκδηλώνει τὰ πιὸ τρυφερὰ αἰσθήματα καὶ στὸ φαγητὸ διαλέγει τὶς καλύτερες τροφές, γιὰ νὰ τὶς προσφέρη εἰς τὸ «ἕτερον ἥμισυ» του.

Ἐπίσης ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντες καὶ χαριτωμένοι εἶναι οἱ ἐρωτικοὶ ἀκροβολισμοί, ποὺ κάνει ὁ λέων στὴ λέαινα πίσ' ὀπ' τὰ σιδερένια κάγκελα τοῦ κλουβιοῦ. Ὁ λέων ρίχνει φλογερὲς ματιὲς στὴν σύντροφο τῆς ζωῆς του, ποὺ κάθεται ζαπλωμένη νωχελέστατα σὲ μιὰ ἄκρη καὶ φαινομενικῶς ἀδιάφορη.

Τέλος, ταπεινωμένος κάπως, ὁ βασιλεὺς τῶν ζώων πλησιάζει τὴν λέαινα καὶ, ντροπιασμένος ἀπ' τὴν προσβολή, ποὺ ὑπέστη, τὴν «γκρατσουνάει» ἐλαφρὰ μὲ τὰ νύχια του. Τὸ ἔχει πάρει πιὰ ἀπόφασι, πὼς πρέπει αὐτὸς νὰ ὑποχωρήση καὶ ὄχι ἡ σύντροφός του!...

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, οἱ φύλακες τοῦ κήπου ἀφηγοῦνται τὴν κατωτέρω συγκινητικὴ ἱστορία ἑνὸς θηλυκοῦ πιθήκου, ἀπὸ τὸ κλουβὶ τοῦ ὁποίου ἔθγαλαν νεκρὸ τὸ σύντροφό της, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε συζήσει πολλὰ χρόνια.

Ἔνα πρωὶ ὁ ἀρσενικὸς πίθηκος εὑρέθη νεκρός, ἐνῷ τὰ παγωμένα χέρια τοῦ εἶχαν τεντωθῆ πρὸς τὴν σύντροφόν του, ἡ ὁποία τὰ ἐκρατοῦσε σφικτὰ στὴν ἀγκαλιά της, σὰ νἄθελε νὰ τὰ ζεστάνη, γιὰ νὰ ζαναφέρη στὴ ζωὴ τὸν ἀγαπημένο της!

Ἀλλὰ ; Τὰ θέλετε ἀπὸ τὰ πουλιά; "Ἔχουν δώσει ἐρωτικὸ ραντεβοῦ. Π α π α ε ὐ ρ ω ς : Ὁ τριφερὰς ἐναγκαλισμὸς δύο καμηλοπαρδάλεων.

Δὲ θὰ λησμονήσω ποτὲ τὶς σπαρακτικὲς κραυγές, ποὺ ἔθγαλε ὁ θηλυκὸς πίθηκος, ὅταν ἐθγάζαμε ἀπ' τὸ κλουβὶ τὸν νεκρό, εἶπε ἕνας φύλακας τοῦ ζωολογικοῦ κήπου καὶ σὲ λίγο προσέθεσε περίλυπος:

—Ὕστερ' ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες ὁ θηλυκὸς πίθηκος ἀκριθῶς στὸ ἴδιο μέρος τοῦ κλουθιοῦ, ποὺ εἶχε πεθάνει ὁ σύντροφός του, εὑρέθη νεκρός. Εἶχε κλίνει λυπημένα τὸ κεφάλι της πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὦμο μιὰ ἡμέρα πρὸ τοῦ θανάτου της. Ἔτσι καθόταν τὶς περισσότερες φορὲς καὶ ἔτσι ἀκριθῶς ἐκοιμήθηκε τὸ προηγούμενο βράδυ, γιὰ νὰ μὴν ζαναξυπνήση πιά!

Γυρίζοντας κανεὶς τὸν ἀπέραντο ζωολογικὸ κῆπο τοῦ Βερολίνου, βλέπει πολλὰ ἐρωτικὰ εἰδύλλια ἀγρίων θηρίων, ποὺ ζοῦν εὐτυχισμένα μιὰν ἥσυχη καὶ ὁμέριμνη ἐρωτικὴ ζωή, ἔστω καὶ μέσα στὰ κλουθιά, μέσα στὰ ὁποία ἔχει περιορισθῆ ἡ ἐλευθερία τους. Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ προκαλεῖ σὲ ὅλους κατάπληξι, εἶναι τὸ τρυφερό, ἀλλὰ καὶ πολὺ περίεργο ἀγκάλιασμα, ποὺ κάνουν οἱ λεοπαρδάλεις. Τὸ ἕνα θηρίο πλάϊ στὸ ἄλλο, ἑνώνουν τοὺς δύο πελωρίους λαιμούς των, ὥστε ὁ ἕνας νἀρχετ ἀ εἰς πλήρη ἐπαφὴν μὲ τὸν ἄλλον. Ἡ στάσις αὐτὴ εἶναι ἡ καλλίτερη καὶ ἡ πιὸ εὐτυχισμένη στὶς ἐρωτικὲς στιγμὲς τῶν λεοπαρδάλεων.

Ὅλα τ' ἀνωτέρω μᾶς πείθουν ὅτι καὶ τὰ πιὸ ἄγρια θηρία τῆς ζούγκλας, ποὺ ἐκουβαλήθησαν στὸ κέντρο τοῦ πολιτισμένου κόσμου, ἔχουν στιγμὲς τρυφερές, εὐγενικές, μὲ κάποιον ἀνθρωπισμὸ καὶ ὅτι πολλὲς φορὲς ἔχουν τέτοια ἀνθρώπινα αἰσθήματα, ποὺ λείπουν ἀπὸ μερικὰ «ἄλλα θηρία», ποὺ ἀποκαλοῦνται ἀνθρωποι πολιτισμένοι.

Σατυρικὸ

Σὰ μαθητής, ἐφοίτησα
στοῦ Ἔρωτα τὸ Σχολεῖο
— ἂν δὲ γελιέμαι δε καὶ σύ :
συμμαθηταὶ κι' οἱ δύο.
Ἔμαθα εὐκολα γραφὴ
ἀνάγνωσι νεράκι
κι' ἀπὸ τὴν ἀριθμητικὴ
κανὰ προβληματάκι.
Διάβασα μέσ' τὰ μάτια σου
— Εὐκολο ἦταν τὸ πράμα
κι' ἀφοῦ εἶχα μάθει καὶ γραφὴ
σοὐγραψα κάποιο γράμμα....
Καὶ περιμένω ἀπάντησι
μὰ σὺ διαρκῶς σωπαίνεις
δείχνεις πὼς λίγο μ' ἀγαπᾶς
καὶ μ' ἀλλοῦνε πηγαίνεις.
Περίεργο εἶσαι πρόδλημα
κι' ὅσο κι' ἂν προσπαθήσω
μ' ὅσα κι' ἂν ἔμαθα ποτὲ
ποτὲ δὲ θὰ τὸ λύσω.

Χ.

Προσδοκίες

Στειρέψανε τὸ δάκρυα τοῦ καϋμοῦ
σωπάσανε οἱ λυγμοὶ μαζὺ κι' οἱ πόνοι
στὸ διάδα ἑνὸς καιροῦ περαστικοῦ
ὅλα τὰ ἔχω χάσει κι' εἶμαι μόνη.

Ὁ Ἦχος κάποιου πόνου μακρυνοῦ
κοντά του μὲ καλεῖ πιὰ κουρασμένη
ἀφοῦ ἐν' ἀστέρι πλάνο τ' οὐρανοῦ
κυνήγησα καὶ βγῆκα γελασμένη.

Γιατὶ ἁπλώσα τὰ χέρια μου ψηλὰ
κυττόντας τὴ σελήνη νὰ τὸ φθάσω
μὰ ἤτανα γκρεμνὸς πιὸ χαμηλὰ
καὶ κύλισα χωρὶς νὰ τὸ λογιάσω.

Καὶ τώρα ἀπ' τὰ βάθη τὸ κυττῶ
εἶναι θαυμὸ καὶ μένει χλωμιασμένο
δὲν μοῦ γελᾶ σὰν πρώτα χαρωπὸ
μὰ νέρνει πιὰ σοὐστὸ καὶ

ΝΕΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ

Θέλω, όταν ὁ Χάρος μοῦ κλείση τὰ μάτια γιὰ πάντα κι' ἡ κρύα πλάκα τοῦ τάφου σκεπάσει τὸ ἄψυχο κορμί μου, θέλω τὴν ὁμορφιά σου νὰ πετάξη καὶ νὰ λυγήση ἡ ὑπερήφανη κορμοστασιά σου ἀπὸ τὸ βάρος τῶν χρόνων.

Θέλω, ὅταν ἡ ζωή μου, σὰν μιὰ φευγαλέα λαμψη ἑνὸς ἀστρου, θὰ σβύση ἔτσι θέλω νὰ σβύση, τῶν ματιῶν σου ἡ φλόγα.

Θέλω, ὅταν κι' ἐσὺ καϊδεύη τὸ σκελετωμένο χέρι τοῦ Χάρου καὶ αἰσθανθῆς ὅλη τὴν κρυάδα τοῦ δρεπανιοῦ του, τότε ν' ἀκούσης, τὸ πικρό μου σαρκασμό, τὴ σκληρὴ μου κατάρα ποὺ θ' ἀφήσουν τὰ κόκκαλά μου.

Λυώσε ψεύτρα, ποὺ ζοῦσες σκορπίζοντας τὸν πόνο, σβύσε πλανεύτρα, ποὺ ἄφινες μονάχα τὴ συμφορά, καὶ τώρα γίνου ὅπως κι' ἐγὼ γιατὶ ἐπόνεσες καρδιές ἀθῶες, κι' ἔκαμες τόσα κουρελιὰ ἀνθρώπινα.

Χανιά. ΜΙΜΗΣ ΛΙΟΝΑΚΗΣ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ

Δὲν μ' ἀγαπᾶς πειά. Το ξέρω, γιατὶ τὸ βλέπω τόσο καθαρὰ στὰ μάτια σου.

Στὰ μάτια σου ἐκεῖνα ποὺ κάποτε διάβασα μιὰ τρανὴ ἀγάπη καὶ πιστεψα σ' αὐτήν.

Καὶ γὼ τότε σοῦ προσφέρα μια πιὸ μεγάλη ἀκομα ἀγάπη, πιὸ ἀληθινή.

Καὶ ποσο ἐδείξες ὅτι μ' ἀγαποῦσες καὶ σύ. Πιστεψα στα πλάνα σου λόγια:

—Εἶσαι τὰ πάν γιὰ μένα ἡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου. Λάτρεψέ με γλυκέ μου...

Καὶ τωρὰ ἀπ' ἀγάπη σὲ λατρεφῶ.

Ἤμουνα φτωχός, ἀλλὰ ζοῦσα εὐτυχισμένος. Νόμιζα πως ὁ κόσμος ὅλος ἤτανε δικός μου, πως ὅλοι οἱ ἀνθρωποι μ' ἀγαποῦσανε:

Ἕνα ἀνεκτίμητο θησαυρὸ κρατοῦσα στὰ χέρια μου. Τὴν ἀγάπη σου...

. . . . . .

Ὅμως!

Νὰ ποὺ χτές ὁ ἀβασα καθαρὰ στὰ γλυκὰ σου μάτια τὴν ἀδιαφορία, τὴν περιφρόνησι, τὴν σκληρὴ καρδιὰ τῆς γυναίκας.

Ἕνας ἄλλος πῆρε στὴν καρδιὰ σου τὴν θέσι μου...

Εἶνε πολὺ πλούσιος... Ἐνῶ ἐγὼ φτωχός, πολὺ φτωχός...

Αὐτὸς θὰ σοῦ χαρίση πλούτη. Ἐνῶ ἐγὼ τίποτα' μόνο τὴν ἀγάπη...

Θὰ ζήτε εὐτυχισμένοι στὰ πλούτη σας, ἀνετα, τίμια...

Ἐνῶ ἐγὼ φτωχός, ἀθλιος ἀλήτης, ταπεινά...

Καὶ ὅμως δὲν σὲ ζηλεύω γιὰ τὴν τύχη σου εὐτυχία. Δὲν σοῦ κρατῶ κακία ποὺ μὲ περιφρόνησες...

Σοῦ εὐχομαι νὰ ζήσης τὶς εὐτυχισμένες μὲ κάθε τρόπο.

Δὲν πειράζει ποὺ μὲ περιφρονησες, δὲν πειράζει ποὺ μὲ μισησες ποὺ εἶμαι φτωχός. Δὲν πειράζει ποὺ μὲ ξεχασες γιὰ πάντα. Ἐγὼ πάντοτε θὰ σὲ θυμάμαι, πάντοτε θὰ σὲ λατρεύω. Θὰναι γιὰ μένα παρηγοριά, τροφη, συντροφιὰ πάντοτε ἡ θύμησί σου..

Δὲν θὰ ζητήσω νὰ πεθανω. Θὲ προσπαθήσω μὲ κάθε τρόπο νὰ ζήσω γιὰ νὰ νοιωθω ὅτι εἶσαι εὐτυχισμένη καὶ ἀς ὑποφέρω. Ἡ ὁλκὴ σου εὐτυχία θὰ μὲ κρατῆ ζωντανὸ καὶ εὐτυχισμένο...

Μὰ ἀν πάλι τὸ θελήσης' θὰ φύγω πολὺ μακρυὰ σου γιὰ νὰ μὴ μὲ βλέπης καὶ σοῦ εἶμαι ἕνα κακὸ ὄνειρο. Θὰ περιπλανηθῶ σ' ἄλλα ξένα μέρη, σ' ἀφιλόξενους τόπους, ὅσπου ν' ἀφησω κάπου τὸ ἄθλιο κουφάρι μου.

Ζήσε εὐτυχισμένη!...

Καὶ σὺγκυρεσε ἕνα ἄθλιο φτωχό, ἕνα τρεπνὲ σκουλήκι ποὺ τολμησε κάποτε νὰ κυττάξη στὰ γλυκὰ σου μάτια μια ἀγάπη... Ἀεν μοῦ ταίριαζε ἐμένα αὐτή. Εἶμαι τόσο φτωχός...

Καὶ οἱ φτωχοὶ ἐ'νε ,κατηραμένοι ἀπ' τὴν μοίρα νὰ μὴ κυττάζουν τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐτυχία. .

Ἀντιο... Ἀντιο...

Βόλος. Ε. Σ. ΠΕΡΟΣ

ΑΓΑΠΗ

Χέρια νὰ σφίγγουν χεριὰ. Μάτια νὰ θυθίζωνται σὲ μάτια. Ἔτσι ἀρχίζει ἡ ἱστορία τῶν καρδιῶν μας.

Εἶνε φεγγαρόλουστη τοῦ Μαρτη νύχτα. Τὸ γλυκὸ ἀρωμα τῆς διολέττας θαλασ-μάνει τὸν ἀερα. Ἡ φλογερὰ μου εἶνε πεσμένη κάτω ἀπὸ γῆ, λησμονημένη, καὶ σὰν ἀγρὸ παγωνιοῦ σέρνεται πίσω σου ἡ λουλουδένια σου γιολάντα.

Ἡ ἀγάπη αὐτὴ ποὺ μᾶς ἑνώνει, εἶνε ἀπλὴ σὰν τραγοῦδι.

Ὁ πέπλας σου ποὺ ἔχει τὸ χρῶμα τ' οὐρανοῦ, μοῦ μεθέει τὰ μάτια.

Τὰ στεφάνι ποὺ μουπλεξες μὲ γιασεμιὰ συγκινεῖ σὰν ὅμνος τὴν καρδιὰ μου.

Εἶνε ὡραῖο παιγνιδακι νὰ δίνη κανεὶς καὶ νὰ παίρνη, νὰ φανερὴ-νη καὶ νὰ κρύβη πάλι μερικὰ χαμόγελα καὶ μερικὰ μικρὰ ναζάκια κι' ἄλλα χαριτωμένα πειράματα.

Ἐρχεται ἐαστὴ ποὺ μᾶς ἑνώνει εἶνε ἀπλὴ σὰν τραγοῦδι.

Μυστηριο κανένα πέρα ἀπ' τὸ Παρόν, κανεὶς ἀνάγκας γιὰ τὸ Ἀδύνατο, σκιὰ κομμὰ πίσω ἀπ' τὴ Γοητεία.

Θτάνει σὲ μᾶς ,ὅ,τι δίνουμε καὶ ,ὅ,τι παίρνουμε ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον.

Δὲ σπίθουμε ὅλως διόλου τὸ σταφύλι τῆς Χαρᾶς γιὰ νὰ θγάλουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ κρασὶ τοῦ Πόνου.

Ἡ ἀγάπη αὐτὴ ποὺ μᾶς ἑνώνει εἶνε ἀπλὴ σὰν τραγοῦδι.

Σάμος. ΠΑΥΛΟΣ ΤΡΑΒΑΣ

Σὰν ὄνειρο καὶ σὰν παραμύθι

ΧΙΜΑΙΡΑ...

Τὸ τραγοῦδι τῆς αἰωνίας ζωῆς

...Νομίζω πὼς τὴν βλέπω πάλι νὰ περνάη ἀπὸ μπρός μου, τὴν ὑπερκαλλὴ μορφὴ, τὴν αἰθερενία καὶ κυττάζω, κυττάζω ἀδιάκοπα μέσα στὰ ἄστρα συννεφα καὶ μέσ' στὰ μαῦρα νέφη καὶ τὸ θραδυ στὸ ἀστρο φῶς τῆς σελήνης καὶ νομίζω πὼς τὴν βλέπω πάλι τὴν ὑπερκοσμη μου μορφὴ νὰ περνάη...

Χαμηλώνα πολὺ τὸ κεφάλι. Κυττάζω κρυφὰ κρυφὰ μήπως καὶ τὸ πολύ μου κύτταγμα διαλύση τὴν ὡραία μορφὴ ποὺ εἶνε πλασμένη ἀπὸ ἄστρα καὶ χρυσὰ νέφη σὰν κι' ἐκεῖνα ποὺ πλανάνται ἄκρη-ἄκρη στὸ δουνὸ ὅταν ξεπροδάλλη ὁ ξανθὸς ἥλιος ἀνάμεσά τους.

Τί ὄμορφη! Τί γλυκεια! τί μελαγχολικη ἀραιότης. Πῶς μ' ἀρέσει καὶ πὼς τὴν ἀγαπῶ αὐτὴ τὴ χίμαιρα.....

Σὰν τῆς στιγμῆς δροσερὸ ἀεράκι, ποὺ περνᾶ καὶ μᾶς χαϊδεύει τὸ πρόσωπο μὲ τ' ἀταλό του, τὸ γλυκὸ κάϊδεμα καὶ φεύγει, ἔτσι περνᾶ ἀπὸ μπρὸς μου κι' αὐτὴ ἡ φανταστικιὰ, ἡ αἰθερεινὰ ὡραιότης.

Ἀχ! καὶ νὰ γίνονταν ἀληθινὸ κορμὶ μὲ ζωὴ καὶ κίνηση καὶ νὰ μὴν ἤτανε καμωμένη ἀπὸ συννεφα, ἀπὸ δροσούλα κι' ἀπ' τὶς χρυσὲς τοῦ ἥλιου ἀκτίδες! Μὰ ὄχι, γιατὶ θἀρκοντανὴ ἡ μερα νὰ σβύση καὶ νὰ χαθῆ στῆς μαύρης γῆς τὴν ἀγκαλιὰ.

Κι' ἡ μορφὴ τοὐτη, αὐτὴ ἡ χίμαιρα, δὲν πεθαίνει. Ἀναλύεται σιγὰ - σιγὰ, ὅμορφα καὶ χάνεται, χωρὶς ἀγωνία, χωρὶς τὸν ἐπιθανάτιο ρόγχον τοῦ δικοῦ μας κόσμου. Ὁ θανατὸς τῆς, εἶνε κάτι ποὺ μᾶς παραϊδύρει. Ἡ μορφὴ τῆς φαίμαρας ἀναλύεται σιγὰ - σιγὰ καὶ γίνεται ἀεράκι δροσερὸ, κι' ὑστερα ἔρχεται καὶ μοῦ χαϊδεύει ἁπαλὰ τὸ πρόσωπο, φιθυρίζοντας κάτι... σὰν λόγια ἐρωτικά...

Τί ὀμορφιά!

Ἡ φυσις ἀλη λάμπει, γεμάτη φῶτα πολύχρωμ-, γεμάτη μυρωδιές, ποὺ τὴν σκορποῦν τὰ μυρωμένα χιλιόχρωμα λουλουδία τοῦ κάμπου.

Τὰ λουλουδία μονιαχὰ τους ξεφυλλίζονται καὶ σκορπᾶνε γύρω τὰ μυρωμένα φυλλα τους.

Τὰ πουλιὰ κελαιδοῦν τραγούδια ὀνειροπαρμένα σὲ νότες τ' ἀλλάζουν κάθε λεπτό.

Ὅλα χαίρονται καὶ γελᾶνε. Κάτι εὐχάριστο γίνεται...

Καὶ νὰ ἀρχίζει νὰ ξημερώνη. Χρυσίζουνε οἱ ἄκρες τοῦ δουνοῦ. Μῦρα καὶ ρόδα στάζουνε. Γεμίσανε τὰ χόρτα ἀπὸ δροσιὰ. Θρωίζουν τὰ φυλλα τῶν δένδρων καὶ κρυφομιλᾶνε. —ἄραγε τί; Κι' ὁ ἀγέρας περνώντας κρατεῖ τὸ κοπανιαμένο.

...Νάτην! Νάτην, ἡ ὡραιοτάτη μορφὴ ἐπρὸδαλε πάλι, αἰθερεία μέσα στοὺς αἰθέρας.

Ὦ! τὶ ὀμορφο στεφάνι χρυσὸ ποὺ περιδάλει τὸ κεφάλι τῆς! Πῶς λάμπει! Μὰ ἀπ' ὅλα πιὸ πολὺ, λάμπει ἡ φανταστικιὰ αὐτὴ ὀμορφιά.

Μὰ γιατὶ ὅλα ἔτσι χαίρουνται καὶ τραγουδᾶνε; —ρωτᾶω τὸν ἀνέρα.

—Κάνει τους γάμους του, μοῦ λέει.. Δὲν θλέπεις τὴν κόρη ποὺ κρατῶ στὰ φτερὰ μου καὶ τὴν πηγαίνω σ' ἐκεῖνη τὴν αἰθερένια ὡραιότητα π' ἀνατέλλει καὶ ποὺναι ντυμένη μ' ὑπέρλαμπρο φόρεμα γάμου, ἀπ' ἀέρινες ροδόχροες μουσελίνες.

Κι' αὐτὴ δὲν ἔχει πόθους ἠδονῆς, δὲν ἔχει σάρκα καὶ αἷμα. Φανταχτερὸ στολίδι τ' οὐρανοῦ γεννιέται καὶ πεθαίνει ἀγνὴ κι' ἀμόλυντος, ζῆ ὅσο ἡ αὐγὴ καὶ φευγει, χάνεται, σβύνει σὰν ὄνειρου ποθοπλάνταγμα.

—Νομιζῶ πὼς τὴν βλέπω πάλι νὰ περνάη ἀπὸ μπρὸς μου, τὴν ὡραία μορφὴ τὴν αἰθερένια καὶ κυττᾶζω, κυττᾶζω ἀδιάκοπα μέσα στὰ ἄστρα συννεφα καὶ μέσ' στὰ μαῦρα νέφη καὶ τὸ θραδυ στὸ ἄστρο φῶς τῆς σελήνης.

—Ὦ! καὶ νὰ γίνουνταν ἀληθινὸ κορμὶ μὲ σάρκα κι' αἷμα καὶ νὰ μὴν ἤτανε πλασμένη ἀπὸ συννεφα, ἀπὸ δροσούλα κι' ἀπὸ χρυσὲς τοῦ ἥλιου ἀκτίδες. Μὰ... πάλι τὸ κορμὶ ἐκεῖνο θὰ πεθαίνε καὶ θὰ σαπῆζε κάτω ἀπὸ τὴν ὑγρὴ γῆ καὶ θ' τότρωγαν τῆς γῆς τὰ σκουλήκια!...

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΚΑΤΣΙΛΟΜΗΤΗ

ΚΥΚΝΕΙΟ

Ἀυκοκαραζει ἡ αυγή, τ' ἀστέρια κι' αὐτὰ σβύνουν! Κι' ἐγὼ! ἀκόμη στέκομαι μὲ μάτια θολωμένα, καρφώνοντας εἰς τὰ γλυκὰ παράθυρα ἐκεινης... γιὰ νὰ μπορεσω νὰ ἰδῶ ἀνάκα τὴν μορφὴ της! Ἀλλαμίμονον! Ὅσο κυττῶ, τὰ μάτια μου θολώνουν; Δὲν μπορῶ οὐτε νὰ σταθῶ, τὰ πιδία μου λυγίζουν... μὲ τὴν ἰδέα πως δὲν θὰ ἰδῶ τὴν πολυαγαπημένη. Ὁ ζακουστὴ Νεραΐδα μου! Πανεμορφη Παρθένα, ἔθγα νὰ ἰδῶ τὰ μάτια σου τὰ πολυαγαπημένα. Ἔθγα νὰ ἰδῆ ὁ ἥλιος τὴν ρωμὴν μορφὴ σου, τὰ λαμπερὰ ματάκια σου καὶ τὴν γλυκεία καὶ θεία σύπη σου. Ἐθγα γιατὶ δὲν στέκομαι στὰ γόνατα μου πλέον. Λυπήσου με τὸν δυστυχο καὶ μὴ μὲ κάνης νὰ κλαίω. Μὰ δὲ κυττᾶς πὼς ἔνινα ; Μὰ τὶ καρδία τὴν ἐκεις; Μὰ δὲ μπορεις νὰ αἰσθανθῆς τὶ φωτιὰ μὲ καιει; Φωτιὰ! Ἀγάπης ἀληθινῆς! Ἀγάπης ανειρεμένης! Ἀγάπης ποὺ μερόνυκτα γυρνᾶ μέσα στοὺς δρόμους! Παραπονιάρα!... Ἀρρωστη!... και δαρυσπανεμένη!... Ἀδύνατη νὰ αἰσθανθῆ τί γινεται μπροστά της, γιατὶ μονάχα μια μορφὴ της πηρε τὴν καρδία της. Μόρφ κακιὰ καὶ ὀπανη, γιατὶ με θασανίζεις; Γιατὶ πληγώνεις τὴν καρδία ἑνος δυστυχισμένου, ποὺ περιμενει καρτερικὰ τὴ θεία ἐπεμδασι σου; Γιατὶ; Γιατὶ μ' ἔκαμες νὰ ἀγαπήσω τόσο γιὰ νὰ πεθάνω φθαιὸς μονάχα ἀπὸ τὸν πόνο; Γιατὶ δὲν ἐδώσες καρδία σ' αὐτὴ που ἀγαπουσα; Ἐνα καὶ μόνο χαμογελο να πάρω ἀπο τὰ χείλη, γιὰ νὰ μοῦ δώση ἔσταν μ' αὐτὸ παρηγορία κι' ἐλπίδα. Τωρα κι' ἀν μὲ λυπήσκες καὶ δέλεις νὰ μὲ σώσης, σταματα αὐτοῦ! Μὴ κινήθης, γιατὶ ἡ ζωὴ μου σβύνες σὰν τὸ κερὶ που λυώνει! Μια χάρι μόνο σοῦ ζητῶ! Προσπάθησε κατόπιν, νὰ δώσης ἀγάπη ἀληθινὴ σ' ἐκεινη π' ἀγαποῦσα, γιὰ νὰ μπορεση νὰ αἰσθανθῆ κι' αὐτὴ τὸ τί αἰσθανθηκα ἐγὼ ἄταν την ἀγαποῦσα...

Χῶρας. ΝΕΑΡΙΔΗΣ

ΠΕΣ

Πές, πές μου ποιὸ θειο σου ἀνειρα καρδιαλι- (γάνεις
καὶ ποιὸ σου πάθο καρτερεις,
πές μου γιατὶ σὰ μὲ θωρεις
στέκεις ἀμίλητη καὶ τόσο μὲ πληγώνεις.

Πές μου καὶ τὴ συμπόνια μου πολλὴ νὰ τὴν (θαρρῆς
κι' ἀν Ἔρωτα ζυγώνης
νὰ μὴν τὸν πελαγώνης
μὰ θέρμαινέ τον μέσα μου νὰ χαδιαρσκιαῆς.

Ἐλπίδα ἀπὸ τὰ μάτια σου τραθῶ καὶ κρύθω (καὶ πάθε τωρα νὰ πονῆς
νὰ θρῶ τὴ λήθη δπλα σου κι' ἐγὼ, ποὺ θλίθω.

Τὴ σκέψι καὶ τὸ κλάμμα σου μ' αὐτὰ ποὺ μὲ (δονεις
μ' ἐσὺν ἀγάπη ἀμειθω
κι' ἀνάπα με μὲ δύναμι νὰ μ' ὁλοσυνκινῆς.

ΚΑΤΖΑΚΗΣ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΑΤΑΙΩΣ

Ματαίως τώρα τριγυρνῶ σ' ἐκεῖνν' ἐκεὶ τὰ μέρη ποὺ κάθε θράδυ σμίγαμε χειμώνα-καλοκαίρι. Ματαίως τώρα προσπαθῶ νὰ τὴν ἰδῶ μπροστά (μου
καὶ νὰ τὴν σφίξ' ἀλθέρμα μέσα στὴν ἀγκα- (λιὰ μου.

Ματαίως ὀνειροπολῶ τὴν γλύκα τῶν φιλιῶν (της
τοὺς ὅρκους της, τὰ χάδια της, τὴν λάμψι (τῶν ματιῶν της.

Ματαίως συλλογίζομαι μήπως τὴν ἰδῶ πάλι
κι' ἀκούσω τὴν καρδούλα μου πίσω νὰ ξανά- (πάλη.

Ὁ Χάρος ποὺ τὴν κάλεσε γιὰ νὰ μοῦ τὴν (στερηθῆ
ποτὲ δὲν τὸ φαντάζομαι πὼς θὰ τὴν ξανα- (ψήση.

Καλλιγάτα. ΠΑΝΑΓΗΣ ΚΑΜΙΝΑΡΗΣ

ΤΑ ΠΙΟ ΚΑΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΟΥ

Τὰ πιὸ καλὰ τραγούδια μου τὰ ἔκω ἀσφαλι- (σμένα
βαθειὰ μέσ' στὴν καρδούλα μου, σὰν σὲ χρυ- (σὸ παλάτι
ποὺ ξένο πόδι δὲν πατεῖ,
γιατ' εἶν' γιὰ σένα, Ἀγάπη μου, μονάκα τα- (νισμένα
καὶ δὲν θὰ τὄθελα ποτὲ νὰ τὰ διαδση μάτι
ἢ νὰ τ' ἀκούση ξένο αὐτί!

Τὰ φύλαξα γιὰ σένανε, γλυκειὰ μου Ἀγα- (πημένη
καὶ, ὡς τὰ τώρα, πουθενὰ δὲν τἄκω πῆ ἀκόμα,
δὲν τἄκω γράψει σὲ χαρτί,
προσμένοντας γλυκειὰ νἀρθῆ στιγμη εὐτυκι- (σμένη
νὰ τὰ ζητήσης. Τὰ ζητεις; Ἀλλοίμονο! Τὸ (στόμα
δὲν φθάνει γιὰ νὰ σοῦ τὰ πῆ...

Θὲς νὰ διαδάσης; Κύτταξε τὴ φλόγα τῆς (καρδιᾶς μου.
Ἐκεῖνη τόσα θὰ σοῦ πῆ τραγούδια, μὲ λα- (χτάρα
ποὺ κλείνει ἡ δόλια μου ψυχή.

Θὲς νὰ τ' ἀκούσης; Πρόσεξε τοὺς κτύπους (τῆς καρδιᾶς μου
κι' ἐκεῖνοι θὰ σοῦ φάλλουνε μὲ πόθο, μὲ πρα- (μάρα
πὼς μ' ἔκεις κάνει δυστυχή...

Λάρισα Κ. Β. ΓΚΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΑΛΑΝΟΜΑΤΑ

Γαλανομάτα μου γλυκεια, γλυκεια γαλανα- (μάτα
τὰ μάτια σου μὲ σφαζουνε καὶ χαμηλα τα (κράτα.

Γαλανομάτα μου γλυκεια φρύδι φτερὸ κοράκι (κόψ-
κάθε ματιὰ σου στὴ καρδιὰ μὲ φέρνει τοῦ (θανάτου.

Γαλανομάτα μου γλυκειὰ μαχαίρι εἶνε' ἡ μα- (τιὰ σου
καὶ μοῦ τρυπάει τὴ καρδιὰ τὸ κάθε ἀνάδλεμά (σου.

Γαλανομάτα μου γλυκειὰ, σιγανοπερπατοῦσα
στὰ χείλη νὰ σὲ φίλουνα κι' ὑστερα ἀς ξεφυ- (κούσα.

Γαλανομάτα μου γλυκειὰ, μὲ μιὰ ὀμορφη ἐ- (λίτρα
κάθε ματιὰ σου σὰν καρδιὰ μοῦ μπαίνει σὰν (καρφίτσα.

Γαλανομάτα μου γλυκειὰ μὲ χείλη σὰν κεράσι
δικό μου ταίρι θὰ γινῆς ὁ,τι καιρὸς περάση.

(Συλλογὴ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΚΗ ΧΑΡΗ)

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟ

Ἀ! πόσο σ' ἀποζήτησα ἐρωτὰ μου
στὸ στίχο τὸν πικρό,
νύχτα στὰ πλαγιὰ ὀνειρατὰ μου,
χίμαιρα σὺ καὶ πλάσμα ζωτικό!

Κι' ἂν πέρασαν τὰ χρόνια ἀκόμα
στὴ μνήμη τῆς Ἀγάπης σου ἀναμνῆ
κι' ὁ πόθος πάντα δυνατὸς ἐοῦ καίει τὸ σ"ὰμα
καὶ νοσταλγῆ.

Κείνο τὸ θλέμμα σου, τὰ χείλη κείνα
τὸ σπθθὸ τὸ σπαρταριστό,
κείνα τὰ δάκτυλα τὰ κρύα, κρίνα
ἀ! πλάσμα φευτικο, ζωγραφιστό,

Πῶς νὰ τὸ πῶ;
Πῶς νὰ σὲ φαλω;
Ποιοὶ σοῦ ταιριάζουνε ἀκοπαι;
Κορῶνα ἀτὸ τραγοῦδι μου θὰ θάλω
τὴ ΣΙΩΠΗ...

ΝΙΚ. ΚΟΝ.

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟ ποδοσφαιρικὸ πρωτάθλημα παρουσιάζει ὁμολογουμένως μεγάλον ἐνδιαφέρον. Οὐδέποτε, ἴσως ἄλλοτε, πρωτάθλημα διεξήχθη εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν διαρκοῦς ἀμφιδολίας ὅσον ἀφορᾷ τὸν νικητὴν, ὅσον τὸ ἐφετεινόν. "Ηδη ἐπειτα ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τελευταίας συναντήσεως 'Απόλλωνος— Α. Ε. Κ., ἡ θέσις τοῦ Παναθηναϊκοῦ τίθεται ἐν κινδύνῳ, διότι πρέπει οὗτος νὰ κινήση καὶ τὰς δύο ὁμάδας 'Απόλλωνος καὶ Α. Ε. Κ. διὰ νὰ κερδίση τὸ πρωτάθλημα. Οἱ δύο αὐτοὶ ἀγῶνες θὰ γίνουν τὴν 28ην τοῦ μηνὸς ὁ ἕνας, καὶ τὴν 4ην 'Απριλίου ὁ ἄλλος, καὶ ἀναμένονται μὲ εὐλογον ἐνδιαφέρον

436 ΧΙΛΙΑΔΕΣ δραχμῶν διέθεσε τὸ Ταμῆμα Φυσικῆς 'Αγωγῆς τοῦ 'Υπουργείου Παιδείας διὰ τὴν ἵδρυσιν καὶ συμπλήρωσιν γυμναστηρίων. Οὐδέποτε ἄλλοτε κονδύλιον διὰ τὸν ἀθλητισμὸν δὲν διετέθη τόσον εὐστόχως, ὅσον αἱ 436 αὐταὶ χιλιάδες, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς τῆς νεολαίας. Διὰ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ προβλέπεται ἡ ἀποπεράτωσις τῶν Γυμναστηρίων Καλαβρύτων, Κομοτινῆς, Αἰγίου, Σουφλίου, Τηγανοχωρίου καὶ ἡ συμπλήρωσις τῶν γυμναστικῶν ὀργάνων διαφόρων ἄλλων ἐπαρχιακῶν Γυμναστηρίων.

Οἱ ΓΑΛΛΟΙ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐπιμένουν εἰς τὴν διοργάνωσιν, διὰ τὸν 'Απρίλιον, μιᾶς συναντήσεως ἀθλητικῆς μεταξὺ 'Ελλάδος καὶ Γαλλίας. Εἰς τὴν κίνησιν αὐτὴν πρωτοστατεῖ ἡ παγκοσμίου κύρους Παρισινὴ ἐφημερὶς ("Ότὸ), ἡ ὁποία κατώρθωσε πράγματι νὰ προλειάνη τὸ ἔδαφος, ὥστε νὰ κινήση τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Γαλλικῆς 'Αθλητικῆς 'Ομοσπονδίας. "Ηδη ὁ Πρόεδρος τῆς τελευταίας ἀπέστειλε σχετικὸν ἔγγραφον εἰς τὸν ΣΕΓΑΣ προτείνων ἐπισήμως μίαν Γαλλοελληνικὴν συνάντησιν στὰς 'Αθήνας. "Ηδη ὁ Σύνδεσμος μελετᾷ τὸ ζήτημα, εὑρίσκων ἀπὸ πάσης ἀπόψεως συμφέρουσαν τὴν Γαλλικὴν πρότασιν.

Ο ΕΙΚΟΣΑΕΤΗΣ πρωτοπυμάχος μας, Χριστοφορίδης, γιὰ τὸν ὁποῖον ἔγράψαμεν ὀπὸ προηγούμενο φύλλο μας, πρόκειται τὸν ἄλλον μῆνα νὰ συναντηθῆ μὲ τὸν πρωταθλητὴν τοῦ Κόσμου Γάλλον Μαρσέλ Τὺλ, διὰ τὸ Παγκόσμιον Πρωτάθλημα τῆς κατηγορίας μέσων δαρῶν. Διὰ τὸ περίεργον τοῦ πράγματος ἀναφέραμεν, ὅτι ὁ ἀντίπαλος τοῦ "Ελληνος ἄνευ ἡλικίαν 38 ὁλοκλήρων ἐτῶν, δηλαδὴ ὀχεδὸν διπλασίαν ἀπὸ τὸν Χριστοφορίδη. Φανταοθῆτε τί ἔχει νὰ γίνη, ἐὰν τῆς φάει, ἀπὸ τὸν νεαρὸν συγμάχον μας ! !

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ κίνησις τοῦ 1937 ἀσφαλῶς θὰ ὑπερθῆ κάθε προηγουμένων ἐτῶν σὲ δράσιν καὶ ποικιλίαν. Πληθώρα μεγάλων διεθνῶν ἀγώνων θὰ γίνουν στὰς 'Αθήνας, καὶ οἱ φιλαθλοὶ μας, θὰ ἀπολαύσουν σπανίους ἀθλητικοὺς συναγωνισμούς. 'Αναφέρομεν τοὺς Βαλκανικοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας, τὴν τριεθνῆ συνάντησι 'Ελλάδος—Πολωνίας— Τσεχοσλοβακίας, τὸν ἀγῶνα 'Ελλάδος—Φινλανδίας, τοὺς ἀγῶνας τοῦ Βαλκανικοῦ Κυπέλλου, τὴν συνάντησιν τοῦ κυπέλλου Νταϊβίς, τὸν ἀγῶνα τοῦ Βαλκανικοῦ καὶ τοῦ Χριστοφορίδη, τὸ Βαλκανικὸν αὐτοκινητιστικὸν ράλλεὺ, τὸ πρωτάθλημα τένις τῆς 'Ανατολικῆς Μεσογείου, τὴν κόθοδον τῆς ὁμάδος "Ὀὺγγαρία» τὸ Πάσχα καὶ πολλοὺς ἄλλους ἐνδιαφέροντας ἀγῶνας ὅλων τῶν σπόρ.

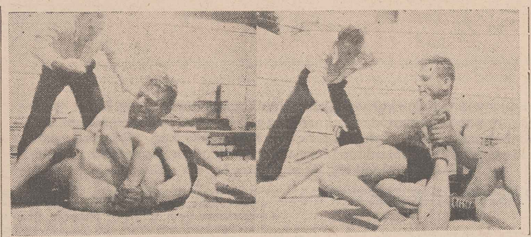

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀγώνων, ποὺ θὰ γίνουν τὸ καλοκαίρι στὰς 'Αθήνας, περιλαμβάνεται καὶ μία ἐνδιαφέρουσα συνάντησις ἐλευθέρας πάλης, τὴν ὁποίαν θὰ δώση στὸ Στάδιον ὁ Τζίμ Λόντος. 'Αντίπαλος τοῦ Λόντου, θὰ εἶνε στὸν ἀγῶνα αὐτὸν ὁ Γάλλος πρωταθλητὴς Ντεγκλάν.

Ο ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΜΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

'Η ἀθλητικὴ κίνησις εἰς ὅλην τὴν 'Ελλάδα καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ, Μάρτιος. — Αἱ συναντήσεις διὰ τὸ πρωτάθλημα Σταμπούλ ἔληξαν ἤδη μὲ νικήτριαν τὴν Φενὲρ Μπαξέ. 'Από τοὺς τελευταίους ἀγώνας ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον παρουσίασε ὁ Μπεσικτὰς—Γκιουνές, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔληξε ἰσόπαλος 1:1 (0:0)

Μέχρι τοῦ 12ου λεπτοῦ τοῦ δευτέρου ἡμιχρονίου τὸ παιχνίδι διεξήγετο μὲ ὑπεροχὴν τῆς Μπεσικτάς. 'Από τοῦ σημείου αὐτοῦ οἱ τοῦ Γκιουνὲς ἄρχισαν τὰς κεραυνοβόλους ἐπιθέσεις των, ἐνῷ οἱ τερματοφύλακες μὲ τὰς ὡραίας ἐκτινάξεις των ἀπέκρουον θέβαια τέρματα.

Εἰς τὸ 35ον λεπτὸν οἱ τοῦ Γκιουνὲς ἐπέτυχον νὰ ἰσοφαρίσουν. Τὸ 2ον ἡμιχρόνιον ἔληξεν 1—1. 'Ο ἀγὼν ἐπρόκειτο νὰ συνεγιοῆ ἀλλ' ἀνεδλήθη.

Χθὲς ἐσυνεγίσθησαν οἱ ἀγῶνες διὰ τὸ πρωτάθλημα Σταμπούλ εἰς τὴν αἴθουσα τοῦ Γαλατᾶ Σαράϊ, μὲ τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα:

'Αγάντολου—Γκεντελὲρ—μπιρλιγὶ 8 — 15, 3—15. 'Εγιοὺπ νικᾷ 'Ορτάκιοϊ, Φενὲρ—γιλμὰζ νικᾷ Τὸπ—Καπί. Γαλατᾶ Σαράϊ— Ἰσταμποὺλ Σπὸρ 12—15, 12—15.

ΔΡΟΜΟΣ 3.000—5.000 μ.

Ὁ 'Αθλητικὸς Σύλλογος Πέραν διοργάνωσε τοὺς ἐτησίους ἐσωτερικοὺς ἀγῶνας δρόμου. Εἰς τὰ 3.000 Β' κατηγορίας. Οἱ νικηταί:

1) Τζὲκ χρόνος 10'35'', 2) Λευτεριάδης 10'39'', 3) Σῆμος 15'50'', 4) Π. Βαφειάδης. 5) Μάκης, καὶ 6) Ρόδιτης.

Εἰς τὸν δρόμον 5.000 Α' κατηγορίας:

1) Τσαλίκης, 2) Λεόπουλος, 3) Μπιλὶ καὶ 4) Νίκος.

'Η ἰσχυρὰ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς τῆς Λιβαδειᾶς Χάκοα, κατόπιν προσκλήσεως τῶν ὁμάδων Γαλατᾶ Σαραϊ—Γκιουνὲς, θὰ ἔλθῃ εἰς Σταμποὺλ ὅπου καὶ θὰ δώσῃ δύο συναντήσεις εἰς τὰς 20—21 Μαρτίου.

Ν. ΔΑΓΚΛΗΣ

ΧΑΝΙΑ. — 'Η ὁμὰς Προσκόπων Χανίων ἐξέδραμε στὸ χωριὸ Πρέβελη Ἀκρωτήριο πρὸ ἡμερῶν. Στὴν ἐκδρομὴ ἔλαβαν μέρος ἀρκ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΤΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ Κ. Θ. ΜΟΥΤΣΙΟΥ

πτυχιούχου τοῦ Ἀνατολικοῦ Κολλεγίου Χειροπρακτικῆς τῆς Νέας Ὑόρκης, πτυχιούχου ἀκτινολόγου, μέλους τοῦ Διεθνοῦς Συνδέσμου τῆς Χειροπρακτικῆς, μέλους τῆς Εὐρωπαϊκῆς Χειροπρακτικῆς Ἑνώσεως, εἰδικοῦ χειριστοῦ τοῦ πολυτίμου μηχανήματος Νευροθερμομέτρου καὶ μόνου ἐκπροσώπου τῆς Χειροπρακτικῆς ἐν Ἑλλάδι.

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ἡ χειροπρακτικὴ συνίσταται εἰς τὴν διὰ τῶν χειρῶν, κατ' εἰδικὸν τρόπον διευθέτησιν ἢ ἐπαναφορὰν ἡμιεξηρθρωμέ-

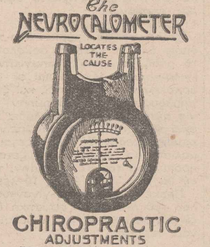

ΘΕΟΔ. ΜΟΥΤΣΙΟΣ D. C.

Τὸ ἀνωτέρω εἰκονιζόμενον μηχάνημα, Νευροθερμόμετρον, αὐτομάτως ἀνακαλύπτει τὸ πάσχον νεῦρον ὡς καὶ τὸν βαθμὸν τῆς πυρετώδους αὐτοῦ πιέσεως, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων καθοδηγεῖται ὁ χειροπράκτωρ εἰς τὴν ἀπελευθέρωσίν του. Ἐπιτευχθείσης, ἑπομένως, τῆς ἀπελευθερώσεως, ἀποδίδεται πλήρης ὑγεία εἰς τὸν πάσχοντα, καθ' ὅσον παρέκεται ἀπρόσκοπτος ἀπὸ κάθε ἐμπόδιον ἡ φυσιολογικὴ λειτουργεία ὁλοκλήρου τοῦ ὀργανισμοῦ.

τὴν ὁμαλὴν διέλευσιν τοῦ ΡΕΥΣΤΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, ἢ τοῦ λεγομένου ΖΩ Ἰ ΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ, τὸ ὁποῖον ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ

πράττειν) στηρίζεται ἐπὶ τῆς κλινικῆς ὑποθέσεως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τρισυπόστατον ὄν ἢ τριμερὴς ὕπαρξις, ἤτοι : πνευματική, μηχανικὴ καὶ χημική, παρὰ ὡς διατείνονται ὅτι αὕτη εἶνε ἐξαγόμενον ἁπλῆς μόνον χημικῆς ἀναλύσεως, ἢ μᾶλλον σύνθεσις φυσικοχημικῆς ἐνεργείας.

"Ὅθεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θεραπεύει καὶ δίδει ὑγείαν, εἶναι ἡ ἐνδόμυχος διαισθητικότης, ἤτις ἐνοικεῖ ἐντὸς τοῦ σώματος καὶ οὐχὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα λαμβάνομεν ἐκ τοῦ ἔξω κόσμου διὰ νὰ ἐνισχύσωμεν τὰς χαλαρωμένας ἐσωτερικὰς δυνάμεις τοῦ σώματός μας. Συνεπῶς ὅταν ΤΟ ΡΕΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΚΛΙΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ διοχετευθῇ εἰς τὸν φυσικὸν του δρόμον, ἀπαραιτήτως τότε ἡ ζωὴ ῥέει εὐεργετικῶς εἰς ποσότητα καὶ τρέχει αὐτομάτως.

Κάθε ὄργανον, ὡς καὶ ὅλον τὸ σῶμα, εἶναι πλῆρες νεύρων. Ἐὰν λοιπὸν ὑπάρχῃ παρεμπόδισις ἐπὶ τῆς νευρικῆς ἐνεργείας, τότε ἀσφαλῶς τὰ ὄργανα ἢ τὰ μέλη τοῦ σώματος θὰ προσβληθοῦν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν. Διὰ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν πεπιεσμένων νεύρων, ἐπαναφέρομεν τὴν ὁμαλὴν κατάστασιν — τὴν ΥΓΕΙΑΝ — εἰς τὸν ὀργανισμόν, ὅταν οὗτος ἔχῃ προσβληθῇ ἀπὸ παθήσεις τῶν ὤτων, ὀφθαλμῶν, κεφαλῆς, στομάχου, ἐντέρων, ἥπατος, σπληνός, παραλύσεις, νευρασθένειαν, νευραλγίαν, ἰσχιαλγίαν, ἐλονοσίαν, ρευματισμοὺς, σπονδυλικὰς παθήσεις καὶ ἀπὸ κάθε πόνον, καθ' ὅσον — ΟΠΟΥ ΠΟΝΟΣ ΕΚΕΙ ΚΑΙ ΦΘΟΡΑ ΤΩΝ ΝΕΥΡΙΚΩΝ ΚΥΤΤΑΡΩΝ — ΠΟΝΟΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ. Μὲ μίαν ἐξέτασιν τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ τῶν σχετικῶν νεύρων, θέλετε πεισθῇ περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης, διότι θὰ σᾶς ἀποδείξωμεν ἀπὸ ποῦ προέρχεται ἡ αἰτία τῆς ἀσθενείας σας.

ΑΙ ΕΠΤΑ ΗΛΙΚΙΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Εἰς ἡλικίαν 5 ἐτῶν ὁ ἄνδρας ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του.
Εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν τὴν μικρὴ γειτόνισσά του.
Εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν τὴν χήρα, ἡ ὁποία «κάτι ξεύρει».
Εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν τὸν ἐλεύθερον γάμον.
Εἰς ἡλικίαν 40 ἐτῶν τὴν σύζυγόν του.
Εἰς ἡλικίαν 60 ἐτῶν τὴν δακτυλογράφον του (ἂν ἔχῃ).
Εἰς ἡλικίαν 75 ἐτῶν τὸ ἐγγονάκι του.

◊◊◊

Εἰς ἡλικίαν 5 ἐτῶν ἡ γυναῖκα ἀγαπᾷ τὶς κοῦκλές της.
Εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν τὸν ἥρωα τοῦ μυθιστορήματος, ποὺ διαβάζει.
Εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν τὸν χορὸ καὶ τὰ ἀπηγορευμένα μυθιστορήματα.
Εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν τὸν ἄνδρα, ποὺ ἐγκατέλειψε τὴν φίλη της....
Εἰς ἡλικίαν 40 ἐτῶν ὅλες ὅσες ἔμειναν γεροντοκόρες.
Εἰς ἡλικίαν 60 ἐτῶν ἐκεῖνον, ποὺ μιὰ φορὰ ἀρνήθηκε.
Εἰς ἡλικίαν 75 ἐτῶν κανένα.

◊◊◊

Ἡ γυναῖκα ζηλεύει τὸν ἄνδρα, ὄχι γιατὶ τὸν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ διότι μισεῖ τὴν ξένην γυναῖκα, ποὺ τὸν ἀγαπᾷ.

◊◊◊

Ὁ πλέον πολυέξοδος θάνατος εἶναι ὁ γάμος.

◊◊◊

Ὁ ἄνδρας ἐρωτεύεται πρῶτον καὶ ἔπειτα σκέπτεται διὰ γάμον. Ἡ γυναῖκα σκέπτεται πρῶτα τὸν γάμον καὶ ἔπειτα ἀγαπᾷ.

◊◊◊

Ἡ γυναῖκα σπανίως ξεύρει νὰ φιλήσῃ κι' αὐτό, γιατὶ ποτὲ ὁ νοῦς της κι' ἡ καρδιά της δὲν συγκεντροῦνται κείνη τὴν στιγμὴ σὰ φιλί. Σκέπτεται πάντατε τί θὰ «ἁρπάξῃ» ἀπὸ τὸν ἄνδρα γιὰ κείνο τὸ φιλί.

◊◊◊

"Αν ὑπῆρχε καὶ ἕνας μόνον ἄγαμος ἄνδρας στὸν κόσμο, κάθε παντρεμμένη γυναῖκα θὰ ἐπέμενεν ὅτι «ἦταν ἀξία καλλιτέρας τύχης».

◊◊◊

Οὐδέποτε ὑπῆρξε γυναῖκα, ἡ ὁποία ἀρνήθηκε τὸν ἔρωτα τοῦ ἀνδρός. Τὸ παλὺ-πολὺ τὸν κρατᾷ ἐν ἐπιφυλακῇ διὰ κάθε ἐνδεχόμενον.

◊◊◊

Ἡ τραγῳδία στὴ ζωὴ μιᾶς σαρανταράς δὲν εἶναι ὅτι ἀρχίζει νὰ γηράζῃ, ἀλλ' ὅτι αἰσθάνεται ὅτι εἶναι νέα ἀκόμη.

◊◊◊

"Οταν μιὰ γυναῖκα ἴδῃ τὸν ἄνδρα της νὰ φιλῇ τὴν ἐρωμένη του, ὁ θυμός, ποὺ τὴν καταλαμβάνει, δὲν στρέφεται κατὰ τοῦ συζύγου της, ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ της, ποὺ τὸν ἄφησε νὰ τὴν προλάβῃ.

◊◊◊

Ὁ γάμος ἔχει καὶ αὐτὸς τοὺς ἥρωάς του, ὅπως ὁ πόλεμος τοὺς Καίσαράς του, ἡ μουσικὴ τοὺς Μπὰχ καὶ τὸ ἐμπόριον τοὺς Ροκφέλλερ του.

◊◊◊

Τὰ βάρη τοῦ γάμου εἶναι τόσον μεγάλα, ὥστε πολλάκις ἀπαιτοῦνται τρεῖς διὰ νὰ τὰ σηκώσουν.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΘΕΝΤΩΝ

Παραθέτομεν κατωτέρω ἐπιστολὰς καὶ φωτογραφίας μερικῶν ἐκ τῶν θεραπευθέντων παρ' ἡμῶν, ἵνα καταδείξωμεν εἰς τὸ Κοινόν, ὅτι ἡ Χειροπρακτικὴ ὄντως θεραπεύει καὶ θαυματουργεῖ εἰς τοὺς ἀπέλπιδας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶχον προηγουμένως δοκιμάσει τὰς γνωστὰς θεραπευτικὰς μεθόδους ἄνευ ἀποτελέσματος καὶ κατέφυγαν εἰς τὴν θεραπείαν τῆς Χειροπρακτικῆς καὶ ἀπέκτησαν τὴν ὑγείαν των. Ὁ κ. Ἰωάννης Μαρκουλάκης, ἐξ Ἀμπελακίων Σαλαμίνος, μᾶς ἀπέστειλεν εὐχαριστήριον ἐπιστολήν, λέγων:

Κύριον Μούτσιον, Σόλωνος 128, Ἀθήνας. Κύριε Μούτσιε, δεχθῆτε, παρακαλῶ, τὰς ἀπείρους μου εὐχαριστίας καὶ τὴν μεγάλην μου εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν τελείαν θεραπείαν τοῦ παιδιοῦ μου, ἐκ τῶν σπονδύλων εἰς τὴν φυσιολογικὴν των θέσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξέφυγον καὶ οἱ ὁποῖοι φέρουσι πίεσιν ἐπὶ τῶν πρώτων διακλαδώσεων τῶν νεύρων τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, παρεμποδίζοντες οὕτω

Ὁ θεραπευθεὶς Κ. ΒΙΓΛΑΣ

τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ἐγκεφάλου, ὅπου εὑρίσκεται ἡ ὅλον ἐν ρέουσα καὶ ἐξαποστέλλουσα ρεῦμα ἐνεργείας πηγὴ καθ' ὅλον τὸ σῶμα, πρὸς τροφοδότησιν τῶν ἱστῶν.

Ἡ ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ (ἐκ τοῦ χειρ+ λῶ οἱ νευρολόγοι ἰατροὶ κατεδίκασαν αὐτὸ ὅτι θὰ ἔμενε χωλὸν ἐφ' ὅρου ζωῆς. Ἀς ἐκ τούτου μοῦ ἐπιβάλλεται ὅπως διαλαλήσω καὶ θερμὸς συστήσω εἰς τοὺς πάσχοντας ἢ πρὸς τοὺς γονεῖς παραλυτικῶν παιδιῶν, ἵνα σπεύσουν ἀδιστάκτως εἰς τὰ ῥῶτα τῆς Χειροπρακτικῆς, βεβαιοῦντες ὅτι θέλουσιν εὕρει τὴν θεραπείαν των.

Ἰω. Μαρκουλάκης

Ἐπίσης ὁ κ. Ἐδάγγ. Τσαδδάρης μᾶς ἀπέστειλε τὰς θερμάς του εὐχαριστίας: Κύριον Θ. Μούτσιον, Σόλωνος 128, Ἀθήνας. Μετ' εὐχαριστήσεως δηλῶ εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον, ὅτι ἐσώσατε τὴν σύζυγόν μου ἐκ βεβαίου θανάτου, πάσχουσαν ἐκ νεφρολιθιάσεως, καὶ τὴν ἐθεραπεύσατε διὰ τῆς Χειροπρακτικῆς (ἀ-

Η ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΡΧΑΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ

Περὶ τῆς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα θεραπείας τῶν διαφόρων νόσων ἐπὶ τῆς ῥάχεως καὶ τῶν ἄρθρων ἐν γένει, προσέθημεν διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας εἰς ἐπιστημένας ἐρεύνας, ἐκ τῶν ὁποίων πλήρως ἐπεισθημεν ὅτι ὄντως ὁ θεῖος Ἱπποκράτης, ὁ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς Ἐπιστήμης, ἐθεώρει ἀπαραίτητον τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀνθρωπίνης ῥάχεως, ὡς γνώμονα ἢ δείκτην τῆς διαταράξεως τῆς ὑγείας. Ἐξ αὐτῆς διεγίγνωσκεν ἑκάστοτε τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας τῶν πασχόντων, λέγων:

«Χρὴ δὲ πρῶτον μὲν γινώσκειν τὴν φύσιν τῆς ῥάχιος, οἵη τις ἐστίν' ἐς πολλὰ γὰρ νουσήματα προσδέοι ἂν αὐτῆς. Τοῦτο μὲν γάρ, τὸ πρὸς τὴν κοιλίαν ρέπον, οἱ σπόνδυλοι ἐντὸ ἀρτιοί ἐστιν ἀλλήλοισι, καὶ δέδεται πρὸς ἀλλήλους δεσμῷ μειζόδει καὶ νευρώδει, ἀπὸ χόνδρων ἀποφεφυκότι ἀχρι πρὸς τὸν ὠνωτιαῖον».

Δηλαδὴ πρέπει νὰ γνωρίζῃ κανεὶς πρῶτον τὴν κατάστασιν τῆς ῥάχεως, διότι ἐξ αὐτῆς προέρχονται πολλαὶ ἀσθένειαι κλπ. (Ἱπποκράτης περὶ ἄρθρων, σελ. 190, ἔδαφ. 45).

Εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ῥάχεως ἀσκουμένην κατὰ τὴν ἀρχαιότητα θεραπευτικὴν μέθοδον, εἶχε δοθῆ τὸ ὄνομα «ῥαχιοθεραπευτική», ἤτις εἶνε μέθοδος θεραπείας ἐξ ὁλοκλήρου ὁμοίας τῆς σημερινῆς Χειροπρακτικῆς Ἐπιστήμης τοῦ Ἀμεριστοῦ Πάλμερ.

Τὴν ἐξάσκησιν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς ῥαχιοθεραπευτικῆς μεθόδου ἠκολούθησαν πιστῶς καὶ ἐκαλλιέργησαν δεόντως οἱ

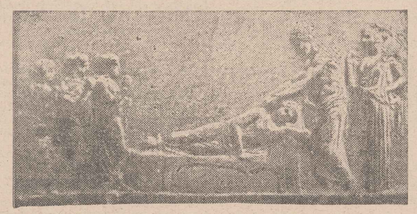

Ἀνάγλυφον παριστὰ νον ῥαχιοθεραπείαν

μετέπειτα σοφοὶ ἰατροὶ τῆς ἀρχαιότητος, ὡς λ. χ. ὁ γυναικολόγος Σωρανός, ὁ ἐπικληθεὶς Αὐτοκράτωρ τῶν ἰατρῶν, ὁ ἐνδοξότατος Γαληνός, ὁ Ἀπολλώνιος, ὁ Κιτεύς, ὁ Ὀριβάσιος κ. ἄ.

Πλὴν ὅμως πιστεύομεν ὅτι ὁ ἐφευρέτης τῆς Χειροπρακτικῆς δὲν προέβη εἰς τὴν θεμελίωσιν αὐτῆς ἐκ τυχαίου γεγονότος, ἀλλ' ὅτι ἀναμφισβητήτως ἐφωτίσθη εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως ἐκ τῆς περὶ τὴν ῥάχιν θεραπευτικῆς μεθόδου τοῦ θείου Ἱπποκράτους ἢ ἄλλων τινῶν σοφῶν ἰατρῶν τῆς ἀρχαιότητος, οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν πολυτόμους ἐπιστημονικὰς πραγματείας, ἐν αἰς περιλαμβάνονται πάμπολλα κεφάλαια διαπραγματευ-

Ὁ θεραπευθεὶς Κ. ΒΙΓΛΑΣ

ὁμένα ἐκ τῆς θεραπείας τῆς ῥάχεως.

Ἀς ἀψευδῆ μαρτυρίαν περὶ τοῦ ὅτι ἡ Ἱπποκράτειος Ἰατρικὴ μεγάλως ἠσχολεῖτο εἰς τὴν ἀνάταξιν ἠμιεξηρθρωμένων σπονδύλων, παραθέτομεν τὸ ἀνευρεθὲν ἀνάγλυφον εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ ἀρχαῖον Ἀσκληπιεῖον, ἀναγνόμενον εἰς τὴν 4ην ἢ 5ην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα καὶ παριστάνον ἰατρόν τινα τῆς ἀρχαιότητος ῥαχιοθεραπεύοντα ἀσθενῆ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς θεᾶς Ὑγείας.

Καὶ ὁ κ. Γεώργιος Νικολόπουλος, κάτοικος Καλαμῶν, ἀπέστειλεν ἐπιστολήν, λέγων: Κύριε Μούτσιε. Διὰ ταύτης μου σᾶς εὐχαριστῶ καὶ ταυτοχρόνως δηλῶ εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον, ὅτι πάσχων ἐξ ὀξείας νευραλγίας καὶ ἔχων τὸν δεξιὸν μου ὀραχίονα παράλυτον ἐπὶ 6—7 μῆνας, προσῆλθον πρὸς ὑμᾶς καὶ μὲ ἐθεραπεύσατε διὰ τῆς Χειροπρακτικῆς ἐντὸς τριῶν ἑβδομάδων.

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως

Γ. Νικολόπουλος (μηχανικός)

Μόλις ἐξεδόθη ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα «Η ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ» ὑπὸ τοῦ κ. Μουτσίου, περιέχον πολυτίμους διδῆγας διὰ τοὺς πάσχοντας καὶ μή. Πωλεῖται εἰς τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ συγγραφέως δραχμὰς 75.

Ὁ κ. Μούτσιος δέχεται καθ' ἑκάστην 9—12 καὶ 4—7 μ.μ., πλὴν τῶν Κυριακῶν, Σόλωνος 128. Τηλέφωνον 29-678.

Ἔνδοξη δρᾶσι γυναικῶν

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΕΙΡΑΤΙΝΕΣ

Ἀπομνημονεύματα ἑνὸς = Ἄγγλου κουρσάρου =

6ον

Καὶ καθὼς γέλια καὶ βλαστήμιες ἀπάντησαν σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἄδειασε τὰ πιστόλια της μέσα στὸ σωρό. Δυὸ ἄνθρωποι σωριάστηκαν χάμω. Ἡ Μαίρη Ρὶντ ἔτρεξε νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἄννα Μπόννεϋ ποὺ πολεμοῦσε μόνη μὲ τὸ Μόρισσον κάτω ἀπὸ τὶς ὁμοβροντίες τῶν τουφεκιῶν ποὺ ἔπεφταν ἀπὸ τὴ φρεγάτα ποὺ τώρα ἤταν κοντὰ στὸ πειρατικό. Βρίζοντας καὶ φωνάζοντας στοὺς δειλοὺς, στὸ Ρακχὰμ ποὺ εἶχε κλειστῆ στὴν καμπίνα του τρέμοντας, οἱ δυὸ τους μὲ τὸν ἐραστὴ τῆς Μαίρης Ρὶντ πολεμοῦσαν ἐναντίον τῶν πρώτων ναυτῶν ποὺ πηδοῦσαν ἤδη στὸ καράβι τους. Ἕνα στιλέτο κτύπησε τὸ χέρι τῆς Μαίρης Ρὶντ ποὺ ἄφησε τὸ πιστόλι νὰ πέσῃ. Ἡ Ἄννα πάλευε μέσα στὰ ῥωμαλέα μπράτσα τῶν ναυτῶν. Σὲ λίγο, οἱ δυὸ γυναῖκες κι' ὁ σύντροφός τους δέθηκαν μὲ τριχιές.

Ρυμουλκούμενο ἀπὸ τὴ φρεγάτα, τὸ καράβι τοῦ Ράκχαμ μὲ τὸ πλήρωμά του δεμένο στὰ κατάρτια, ἐφθασε στὸ Πόρ-Ρουαγιὰλ τῆς Ζαμάϊκας, ὅπου μετὰ ἕνα μῆνα δικάσθηκαν ὅλοι. Τότε μόνο ἡ Ἄννα Μπόννεϋ κι' ἡ Μαίρη Ρὶντ ἀπεκάλυψαν τὴν ἀληθινὴ φύσι τους στοὺς δικαστὰς καὶ στοὺς πειρατὰς ποὺ ἦσαν κατάπληκτοι γιατὶ δὲν τὸ μάντεψαν. Οἱ περισσότεροι κατεδικάσθηκαν εἰς θάνατον. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ δυὸ γυναῖκες δήλωσαν πὼς ἦσαν ἔγκυοι τοὺς ἔδόθη ἀναβολὴ γιὰ τὸν ἀπαγχονισμό τους ἀπὸ τὸν ὁποῖο δὲν γλύτωσαν ὁ Ράκχαμ κι' οἱ σύντροχοί του.

— Δειλέ, τοῦ φώναξε ἡ Ἄννα Μπόννεϋ, ὅταν ἀπηγγέλθη ἡ ποινή, ἂν πολεμοῦσες σὰν ἄντρας δὲν θὰ σὲ κρεμοῦσαν σὰ σκύλλο.

Τὸ πιὸ καταπληκτικὸ σημεῖο τῆς ὑποθέσεως εἶναι πὼς οἱ δικασταὶ ἔδειξαν διάθεσι νὰ δώσουν χάρι στὴ Μαίρη Ρὶντ γιατὶ αὐτὴ δὲν εἶχε ποτὲ ἑνόχους ἐρωτες κ' ἔμεινε αὐστηρὰ πιστὴ στὸ σύζυγο ποὺ εἶχε διαλέξει, ἐνῷ ἡ Ἄννα Μπόννεϋ ἄκουσε νὰ τῆς κατηγοροῦν μὲ ὅση αὐστηρότητα τὶς πειρατικὲς πράξεις τῆς καὶ τοὺς παρανόμους ἐρωτές της καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐγκατέλειψε τὸ σύζυγό της στὸ Νιοῦ Πρόβιντενς.

Ἐρρίφθηκαν ὅμως καὶ οἱ δυὸ στὴ φυλακὴ ὡς ποὺ νὰ γεννήσουν ὁπότε θὰ γίνοταν ὁ ἀπαγχονισμός των. Ἀλλὰ ἡ κρεμάλα δὲν δέχθηκε οὔτε τὴ μιὰ, οὔτε τὴν ἄλλη. Ἡ Μαίρη Ρὶντ πέθανε στὴ φυλακὴ ἀπὸ ἐπιλόχιο πυρετό. Γιὰ τὴν Ἄννα Μπόννεϋ τὸ μόνο γνωστὸ εἶναι πὼς δὲν κρεμάσθηκε.

Ἔτσι, κάποιο μυστήριον σκεπάζει τὸ τέλος αὐτῶν τῶν δυὸ παράξενων γυναικῶν ποὺ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ νομίσῃ γεννήματα φαντασίας, ἀν ὁ πλοίαρχος Τζόνσον ποὺ ζοῦσε τότε δὲν βεβαίωνε πὼς ὁλος ὁ πληθυσμὸς τῆς Ζαμάϊκας παρευρέθηκε στὴ δίκη τῶν δυὸ γυναικῶν καὶ ἄκουσε τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς τους

ΤΕΛΟΣ

Ἀναπλιώτικο

Ὁ Παβουγαδὲς

Ἡ μεγάλη, μπαίνει,
Ἡ Σαρακοστή.
— Νήστεια καὶ μετάνοια
Προσευκές, λιβάνια.

Σ' ἐκκλησιὲς θ' ἀρχίσουν
Νὰ γλυκολαλήσουν ,
Ἱεροψαλτάδες,
Θεῖες μπατινάδες !...

Τ' Ἀναπλιοῦ τ' ἀηδόνι,
Ὁ Παβουγαδὲς,
Ἀπ' τὶς ψαλμῳδιὲς
— Θεέ μου—τὶς πολλὲς,

Μὴ καὶ τοῦ χαλάσῃ
Ἡ γλυκειὰ φωνή,
Δένει στὸ λαιμό του,
Μάλλινο πονί....

Α ΑΝΑΠΛΙΩΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

ΠΑΓΟΒΟΥΝΑ !

Μ ΑΡΤΙΟ μῆνα, περασμένες οἱ δεκαπέντε του, ἀνοιχθήκαμε στὸν ὠκεανό, μὲ πλώρη γιὰ τὴν Νέα Γιόρκα. Πέντε ἡμερόνυχτα τώρα τὸν ἐταξιδεύαμε ἥμερο καὶ ἀπαλό, σὰν τὸ μπαμπάκι. Ὁ μαέστρος πότε πότε ὁ γρεγολεβάντες. Χαδιάρικοι ὅμως κι' αὐτοὶ καὶ μαλακοί, ἔκαναν νὰ σιγομουρμουρίζουν τὰ πρυμνιά μας ξάρτια, λὲς κι' ἀκομπανιάριζαν τὸ τραγοῦδι τοῦ μούτσου, ποὺ ἀκούγονταν συρτὸ καὶ μελαγχολικὸ κάθε βράδυ, πέρα ἀπὸ τὸ καμποῦνι, μέσα στὴ σκοτεινιὰ καὶ τὴν ἀπεραντοσύνη τοῦ ἀτέλειωτου κάμπου τοῦ νεροῦ:

....Ὅσα βάσανα κι' ἂν ἔχῃς,
πάντα ὁ ναύτης δὲν μπορεῖ,
μιὰ στιγμὴ χωρὶς ἐσένα
τὴ ζωή του νὰ χαρῆ....,

Τὰ βαρόμετρα ἐσοινιαλόριζαν καλωσύνες. Τὸ βούτημα τοῦ ἥλιου καὶ ἡ ἀνατολὴ τοῦ φεγγαριοῦ δὲν ἔδειχναν πὼς θὰ μᾶς τὰ μουρντάρευε ἡ ἀπιστη λεβεντονύχτρα. Καὶ τόσο οἰγουρο τὸ εἴχαμε, ποὺ ἀνεβήκαμε δυὸ μοῖρες ἐπάνω ἀπὸ τὴν τακτικὴ μας γραμμή:

—Βάλτο στὶς 39 βόρεια τὸ καράβι, καπετὰν Γιώργη, εἶπε ὁ Πρῶτος στὸν ἀρχηγὸ τῆς βάρδιας, καθισμένος στὸν καναπὲ τῆς τραπεζαρίας του ἐκείνο τὸ βράδυ καὶ καπνίζοντας ἡδονικὰ τὴν πίπα του. Ἀνέβαστο καὶ μὴ σὲ νοιάζῃ. Ὁ γρεγολεβάντες εἶναι γλυκὸς ἀπόψε σὰν κοριτσίστικο χάδι.

Μὰ τὸ ἄλλο ἀπόγευμα τὰ γράδα τῆς μηχανῆς ἔφεραν ὡς ἐπάνω σὰν συγκέντρωσι τῶν ἀξιωματικῶν μιὰ ἀνησυχαστικὴ εἴδησι:

—Κρυώνουν τὰ νερὰ ἀπὸ τὸ μεσημέρι, παιδιά, εἶπε ὁ Μαστροπαῦλος, ὁ δεύτερος μηχανικός, ποὺ ἐμπῆκε στὸ καρρέ, σκουνιζόντας τὰ μουντζουρωμένα χέρια του σ' ἕνα μεγάλο στουνί. Κοντεύουν νὰ φάσουν τὸ ἀδὸ ὑπὸ τὸ μηδέν. Δὲν ψάχνετε νὰ βρῆτε τὸ γιατί;

Ἐκοιταχθήκαμε ὅλοι σὰν παραξενεμένοι. Κι' ὁ καπετὰν Γιάννης ὁ Κρακάτης, ἕνας θαλασσόλυκος, ψημμένος σὰν κερκυρέϊκο στοκοφίτσι, ἐμουρμούρισε, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του:

—Ποιὸς ξέρει πάλι τί μᾶς μαγειρεύει αὐτὸς ὁ γερο-κατεργάρης ὁ Ἀτλαντικός! . . .

Τὴν ἴδια νύχτα, περασμένες δώδεκα κρῦες ἀνατριχίλες μ' ἔκαναν νὰ πετάχτῶ ἀπὸ τὴν κουκέττα. Ἔρριξα στὶς πλάτες τὴν ναυτικὴ μου πατατούκα κι' ἐκατέβηκα στὸ μπάντρω γιὰ τσαί.

Ὁ καμαρότος τῆς βάρδιας μοῦ δόσωσε τὴν ἐξήγησι:

—Πάγοι στὴν πλώρη. Τὸ «Καρόνια» μᾶς τοὺς ἐρεπορτάρησε κατὰ τὶς δέκα. Ὁ Κυβερνήτης εἶν' ἐπάνω στὴ γέφυρα.

Ἀνέβηκα τὶς σκάλες, ἴσα, στὴ γέφυρα τῆς πορείας. Ἡ θάλασσα χαρτὶ ἤμερη, μὰ καὶ μουγκή, σὰν τὸ κακὸ σκυλλί, ποὺ ἑτοιμάζει γιὰ μανιασμένο δάγκωμα τὰ δόντια του. Καὶ τὸ σκοτάδι πυκνὸ σὰν κατράμι. Μπροστὰ στὴν πυξίδα, ἀκουμπημένος μὲ τὰ δυὸ του χέρια στὸ προνέφυρωμα, ὁ Πρῶτος προσπαθοῦσε μὲ τὸ δυνατὸ του μάτι νὰ ἀκίσῃ τὴν μαυρίλα, ποὺ πλάκωνε στὴν πλώρη. Βάρεια ὁπὸ καμποῦνι, βάρδιες στὶς κόφες τοῦ πλοίου ἄρμπουρου, βάρδιες στὶς μουρδὲς τῆς κόντρα γέφυρας.

—Βοστᾶτε ἐκεῖ, εἶπε σὲ λίγο, γυρίζοντας στὸν ἀξιωματικὸ τῆς φυλακῆς, ποὺ, οἰωπηλὸς καὶ προσεκτικός, στεκόταν ἀπὸ πίσω του. Σλόου πάντα οἱ μηχανές. Ὅλη νύχτα θὰ πάμε μὲ μισὴ ταχύτητα. Καὶ τὸ πρωὶ πάλι βλέπουμε. Νὰ μὲ ξυπνήσετε, ἄμα σκάσῃ ἡ μέρα.

Τὴν ἄλλη τὸ πρωὶ κατὰ τὶς ἑνδεκα βρεθήκαμε μπροστὰ σὲ μιὰ χιονισμένη πολιτεία. Τρία μίλια μακρυὰ θὰ ἔπαιρνε κανεὶς ὄρκο πὼς ταξιδεύει, γιὰ νὰ πιάσῃ μιὰ χιονισμένη στερπά, ποὺ ἄνοιγε καταγάλανο τὸν κόρφο της στὴν πλώρη τοῦ καραβιοῦ μας.

"Ηταν ἕνα ἀϊς-φίλ —μιὰ παγοπεδιάς, ὥμορφη σὰν πρωινὸ ὄνειρο, μὰ καὶ δόλια σὰν ἀλεποῦ, ποὺ φερμάρει κοτέτσι.

Μὲ μόλις πέντε μίλια τὴν ὥρα ταχύτητα χωθήκαμε στὴν ἀγκαλιά της. Μὰ δὲν εἴχαμε προχωρήσει οὐτε ἕνα μίλι καὶ ὁ Πρῶτος ἄρπαξε μὲ τὰ χέρια του τὰ χεροῦλια τοῦ πλεγράφου καὶ βάρεσε στὴ μηχανή.

Καὶ τ' αστεια δεν ελειψαν... Αρκούδες ὄρε παιδιά... ἄσπρες, ἀρκούδες, ἑκορώδεψε κάποιος.
Τὶς βλέπετε;

—Ὁπισθεν ὁλοταχῶς!

Εἴχαμε ξεφύγει τὸ θανατερὸ ἀγκάλιασμα. Καὶ, μὲ τὰ μάτια στηλωμένα στὰ γυαλιά, ὅλο καὶ βραδυπορεία, εὑρίσκαμε στὸ διάβα μας βουνὰ ἀπὸ πάγους, ἄλλα μεγάλα καὶ ἄλλα μικρότερα, ὥμορφα-ὁπαείες ἀληθινές. Ἕνας ποιητὴς θὰ τοὺς ἔγραφε στίχους. Μὰ ἕνας θαλασσινός, ποὺ ξέρει τὶς ἐνέδρες τους, μόνο κατάρες καὶ βλαστήμιες ἔχει γιὰ νὰ τὰ στολίσῃ.

Τὸ βράδυ κατὰ τὶς ἑξήμισι εἴδαμε στὴν πλώρη μας τὸν Γολιάθ τους. Ἕνα πελλόριο παγόβουνο, ὕψους τοὐλάχιστον ἑννιὰ μέτρων, τρομερὸ καὶ ἐπιβλητικό. Ὁ ἥλιος, ποὺ ἐβασίλευε

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ

ΚΑΤΑ ΝΕΩΤΑΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ ΤΟΥ „ΕΣΠΕΡΟΥ"

ΜΑΘΗΜΑ ΚΑον

Jusque	ζοῦσκ	ἕως
malgré	μαλγκρὲ	παρά
à ra son de	α ρεζὸν ντ	ποῦ τόσα
à l'insu	α λ' ἐνσοῦ	ἐν γνοίᾳ
de puis	ντεπουΐ	ἀπό
chez	σ	παρὰ τῷ
attendu	ἀταντοῦ	νοητέον
à peu près	ά πε πρὲ	κατὰ προσέγγισιν
à demi	ά ντεμὶ	κατὰ τὸ ἥμισυ
à moitié	ά μοατιὲ	κατὰ τὸ ἥμισυ
à part	ά πορ	κατὰ μέρος
à peine	ά πεν	μόλις
à propos	ά προπό	ἐπιτυχῶς
à la mable	ά λ' ἀμισμπλ	ρι'κῶς
à la foir	α λα φοα	ταυτοχρόνως
d'ici	ντ' ἰσὶ	ἐντεῦθεν
là haut	λα ο	ἐκεῖ ἐπάνω
là bas	λα μπὰ	ἐκεῖ κάτω
là dedans	λα ντεντάν	ἐκ-εῖ μέσα
là dehors	λα ντεορ	ἐκεῖ ἔξω
en avant	ἀν ἀβὰν	ἐμπρός
du tout	ντοῦ ντοῦ	διόλου
du moins	ντοῦ μοεν	τούλάχιστον
du reste	ντοῦ ρέστ	ἄλλως τε

Προς μεγαλειτέραν δευκολύνσιν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀρχίζομεν ἀπὸ σήμερον τὴν παράθεσιν διαλόγων συναφῶς μὲ τὰς καθημερινὰς ἀνάγκας τοῦ ἐργαζομένου ἀνθρώπου.

Διὰ τὸν ταξειδιώτην pour le voyageur πούρ λε βοαγιαζὲρ;

Chauffeur à la gare	σωφὲρ ἀ λα γκὰρ	σωφὲρ εἰς τὸν σταθμόν
où est le guichet?	οὺ ἐ λε γκισέ;	ποῦ εἶναι ἡ θυρίς;
je veux lour deux place	ζὲ βὲ λουέ ντε πλὰς	θέλω νὰ πιάσω δύο θ υ-
de deux ème clas es	ντε ντεζιὲμ κλας	τέρας θέσεως δι.ο Θεσ
pour Salonique	πούρ Σαλονὶκ	σαλονίκην
où est le bureau de ba-	οὺ ἐ λε μπουρὸ ντὲ	ποῦ εἶνε τὸ γραφεῖον τῶν
gages?	μπαγκάζ;	ὁποσκευῶν
où est la sale d'entente?	οὺ ἐ λα σὰλ ντ' ἀν-	ποῦ εἶναι ἡ αἴθουσα τῆς
	τάντ;	ἀνσμονῆς

c'est un train direct	σ'ὲ ντ-ἐν τρὲν ντιρὲκτ	εἶνε τροῖνον κατ' εὐθεῖαν
c'est un expresse	σ'ὲ ντ-ἐν ἐξπρὲς	εἶνε ἐξπρὲς
y a-t-il un wagon restaurant?	υ-α-τ-ιλ ἐν βαγκὸν ρεστωράν;	ὑπάρχει βαγόνι ρεστωράν;
cette place est elle occupée?	σ τ πλὰς ε-τ-ἐλ ὀκουπε;	ἡ θέσις αὐτὴ εἶνε κατειλημμένη;
oui, elle est libre	νό, ἐλ ε λὶμπρ	ὄχι εἶνε ἐλευθέρα
la fumée ne vous incommode pas?	λα φουμὲ νὲ βοῦ-ζ-ενκομόντ πᾶ;	ὁ καπνὸς δὲν σᾶς ἐνοχλεῖ;
il faut ouvrir la fenêtre	ἰλ φο-τ-οὐβρὶρ λὰ φενὲτρ	πρέπει ν' ἀνοίξωμεν τὸ παράθυρον
à quel endroit faut il hanger le train?	ἀ κὲλ ἀντροὰ φω-τ-ιλ σανζὲ λε τραίν;	εἰς ποῖον μέρος πρέπει νὰ ἀλλάξω τροῖνον;
le crois que nous arrivons	ζὲ κρουὰ κὲ νου-ζ-αρριβὸν	πιστεύω ὅτι φθάνομεν
il faut passer par la douane	ἰλ φὼ πασσ παρ λα ντουὰν	πρέπει νὰ περάσωμεν ἀπὸ τὸ τελωνεῖον
le contrôle est obligatoire	λὲ κοντρὸλ ἐ-τ-ὸ μπλιγκατουὰρ	ὁ ἔλεγχος εἶνε ὑποχρεωτικός
il faut payer des droits de douane	ἰλ φὼ πεγιὲ ντὲ ντροὰ ντ' ἀντρὲ	πρέπει νὰ πληρώσωμεν εἰσαγωγικὰ τέλη
mais ce sont de petits effets sans valair	μέ, σὲ σὸν ντὲ πτὶ-ζ-ἐφφὲ σὰν βαλὲρ	ἀλλ' εἶνε μικροπράγματα ἄνευ ἀξίας
la loi est sévère	λα λοὰ ἐ σεβὲρ	ὁ νόμος εἶνε αὐστηρὸς
il faut avoir un permis d'im o tation	ἰλ φὸ-τ-ἀβοὰρ ἐν περμὶ ντ' ἐμπορτασιὸν	πρέπει νὰ ἔχωμεν ἄδειαν εἰσαγωγῆς
allons en parler au directeur de la douane	ἀλλὸν-ζ-ὰν παρλὲ ὸ ντιρεκτὲρ ντὲ λα ντουὰν	ἄς πᾶμε νὰ μιλήσωμε εἰς τὸν τελώνην
procédez, donc, au dédouanement	προσετέ, ντὸν, ὸ ντεντουανεμὸν	προβῆτε λοιπὸν εἰς τὸν ἐκτελωνισμὸν
puis-je maintenant prendre libraison de mes effets	πουΐ-ζ-μεντὶ ὰν πράντρ λιβραιζὸν ντε με-ζ-ἐφὲ	δύναμαι τώρα νὰ παραλάβω τὰ πράγματά μου;
suivez d'abord la declaration en douane	σιυιὲ ντ' ἀμπὸρ λα ντεκλαρασιὸν ἀν ντουὰν	ὑπογράψατε πρῶτα τὴν διασταφηνιν
mais c'est ne pas e tous de mes effets	μὲ σὲ νὲ πα λὲ τουντε με-ζ-ἐφὲ	ἀλλὰ δὲν εἶνε ὅλα τὰ πράγματά μου
pour le reste il faut avoir un permis de la Chambre de Commerce	πούρ λὲ ρὲστ ἰλ φὸ-τ-ἀβουὰρ ἐν περμὶ ντὲ λα σὰμπρ ντὲ κομὲρς	διὰ τὰ ὑπόλοιπα πρέπει νὰ ἔχετε ἄδειαν τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΡΧΙΑ

Διασκεδάζει, χορεύει καὶ περνᾶ τὶς ἀπόκρηες μὲ ἐξαιρετικὸ κέφι

ΧΑΝΙΑ. — Ἡ πρωτεύουσα τῆς Κρήτης χορεύει. Κάθε βράδυ, ἔχουμε καὶ ἀπὸ ἕνα χορό, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δύο χοροδιδασκαλεῖα Λούβαρη καὶ Μαστορίδου, ποὺ συγκεντρώνουν πολὺ κόσμο νέων. Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν εἶχον τὸ χορευτικὸν τεῖον τοῦ Οἰκονομικοῦ συσσιτίου εἰς τοῦ «Χρυσοστόμου» καὶ ἡ χορευτικὴ ἐσπερὶς τῆς «Ἑνώσεως Καλλιτεχνῶν—Λογοτεχνῶν». Ἐπίσης, ὁ χορὸς τῶν «Κρατικῶν Λαϊκῶν Συσσιτίων» καὶ ὁ χορὸς τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου «Τάλως», ποὺ ἐδόθη πρὸ ἡμερῶν ὡς καὶ ὁ χορὸς τοῦ «Ὁμίλου Φιλάθλων Χανίων».

ΑΝ. ΠΑΥΛ.

◊◊◊

ΛΑΡΙΣΑ. — Μεταξὺ τῶν πολλῶν χορῶν ποὺ ἐδόθησαν, ἐπιτυχίαν εἶχε ὁ δοθεὶς εἰς τὸ «Πανελλήνιο» χορὸς τῆς Φ. Α. Α., χάρις εἰς τοὺς Συμβούλους του κ. Κικῆς Συληφίδου, κ. Στελ. Δρακάτη, κ. Ἑλένης Ρούσα, Α. Κάλλιου, Ἐλ. Ἀλέκου, Χρ. Οἰκονομίδου, Γ. Τσιοβαρίδου καὶ τῶν δίδων Κακάτικου, Παπᾶ, Καΐμπαλῆ, Παναγιούλα, Σάπκα, κλπ. παρευρέθησαν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ Β. Σ. Σ. καὶ ἡ κ. Μουτούση, ὁ Ἐπιτελάρχης τῆς Μεραρχίας καὶ ἡ κ. Μπαρμπάνου, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ε. Τ. καὶ ἡ κ. Γιαννακοπούλου, κ. καὶ κ. Ρίζου, κ. καὶ κ. Κάλλιου, κ. καὶ κ. Κουκουτάρα, κ. Ἀλεξάνδρου, ἡ κ. Καΐμπαλῆ καὶ αἱ δίδες Ἕλλη καὶ Νίκη Καΐμπαλῆ, ὁ κ. Χρ. Παναγιούλας καὶ αἱ δίδες Ζωὴ καὶ Νίνα Παναγιούλα, ὁ κ. καὶ ἡ δὶς Σοφία Κακάτσιου, ἡ κ. Παπᾶ καὶ αἱ δίδες Ἕλλη καὶ Κάκια Παπᾶ, ὁ ταγματάρχης κ. Πετρίτης μετὰ τῆς δίδος θυγατρός του, ὁ συνταγματάρχης καὶ ἡ κ. Νομικοῦ, ὁ συνταγματάρχης κ. Μίχας καὶ ἡ δὶς Μέγα, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἐπιμελητείας Β. Σ. Σ., ὁ κ. Διοικητὴς Χωροφυλακῆς Β. Ραπτοδήμος. Ἐπίσης οἱ κ.κ. Δικαίος, Βενιζέλος, Παρασκευᾶς, Κολοκοτρώνης, Δαλθανάσης, Δεμέστιχας, Τότσιος, Β. Κάλλιος, Κουκουτάρας, Μαλάκης, Πετρίδης καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

—Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχία ἐσημείωσεν ἐπίσης ὁ χορὸς τῆς Ἀδελφότητος «Ἅγιος Νικόλαος» ποὺ δόθηκε στὴν αἴθουσα τοῦ «Πανελληνίου». Διεκρίθησαν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ξυριδάκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δημητριάδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σούρλα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Οἰκονομίδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Θεοφανοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Οὐτσελάτση, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γιαννακοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τσούφη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παπαγεωργίου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Στεργιοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀβραάμ, ἐπίσης αἱ δίδες Σουλτούκη, Παναγιούλα, Κωτούλα, Κακάτσιου, Καΐμπαλῆ, Παπᾶ, Τσιριμώκου καὶ ἄλλες.

—Ἐπέτυχε πλήρως ἡ ἀγορὰ τοῦ «Καλοῦ Σαμαρείτου» χάρις στὴν προθυμίᾳ τῆς κοινωνίας μας καὶ εἰς τὴν προεργασίαν τῆς ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἀπὸ τοὺς κ.κ. Τζήκαν, Ἀξενίδην, καθηγητὰς καὶ δίδα Μπαλταδώρου, γυμνάστρια. Ἀξίζει δὲ νὰ σημειωθοῦν τὰ ὀνόματα τῶν κυριῶν Δρακάτου, Τσιούφη, Χαζάν, Παπαστράτη, Κιρλῆ καὶ τῶν δίδων Κατσάρου, Τσιούφη, Παπαστράτη, Βενούκα καὶ Ριζοπούλου, αἵτινες ἀόκνως ἐργαζόμεναι ἐτοίμασαν τὰ τοῦ χοροῦ.

ΠΛ. ΤΑΞΙΛ.

◊◊◊

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ. — Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν ὁ χορὸς τοῦ Γυμνασιακοῦ Ὀρφανοτροφείου τῆς πόλεώς μας. Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων διεκρίναμεν τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Νομαρχίας κ. Βασιλάκον μετὰ τῆς κυρίας του, τὸν κ. Εἰρηνοδίκην μετὰ τῆς κυρίας του, τὸν Διευθυντὴν τῆς Ὑ)σεως Χωρ)κῆς κ. Γάσπαρην μετὰ τῆς κυρίας καὶ τῆς δίδος θυγατρός του, τοὺς δικηγόρους κ.κ. Στρουγγάρην καὶ Βαλασκάκην, τὸν κ. Σακελλαρίου, τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης, τὸν κ. Δούνιαν, τὸν κ. Σαλούκαν, τὸν κ. Γυμνασιάρχην καὶ ἄλλους πολλούς, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μᾶς διαφεύγουν. Ἐπίσης τὴν κ. Σταυροπούλου, τὴν κ. Στανοπούλου, τὴν κ. Σαλούπα (λευκά), τὴν κ. Χρόνη, ὡς καὶ τὰς δίδας Γάσπαρη καὶ Ἄννα Δημητριάδου, δίδα Ἀνδρικοπούλου μὲ κόκκινα, Φίλη καὶ τὰς ἀδελφὰς Χρυσοχόου.

Συγχαρητήρια στὴν Ἐπιτροπή.

Ἀθαν. Κοροβάσης καὶ Ἀθαν. Σαλούκας

◊◊◊

ΤΣΟΤΥΛΙΟΝ, Βοΐου. — Εἰς τὴν Εὐρείαν αἴθουσαν τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου δόθηκε ἡ χορευτικὴ συγκέντρωσις τῶν μελῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῶν Νέων ἐπαρχίας Βοΐου ἢ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ Νομάρχου Κοζάνης κ. Βλαχοπούλου. Χάρις εἰς τὰς ὑπὸ τῆς διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ὑπὸ τὸν κ.κ. Κ. Δεμίρη, γυμνασιάρχου, Ι. Καρανίκα, προϊσταμένου Τ.Τ.Τ. καὶ τοῦ προέδρου τῆς κοινότητος, καταβληθείσας προσπαθείας, ἐσημείωσε ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν παραταθεῖσα μὲ ἀδιάπτωτο κέφι μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν.

Πλὴν τῶν κατοίκων τοῦ Τσοτυλίου ἐτίμησαν τὴν χοροεσπερίδα τῆς Ε.Ν.Ε.Β. καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὴν Κοζάνη, τὴν Σιάτιστα καὶ τὴν Νεάπολι.

Παρέστησαν ἐν πρώτοις ὁ Γυμνασιάρχης καὶ ἡ κ. Δεμίρη, οἱ καθηγηταὶ τοῦ ἐνταῦθα Γυμνασίου κ.κ. Γεωργοσόπουλος, Καρίγιαννης, Τσουρός, Καραδήμας, Παπαχρήστου, Λιβιεράτος, Διακογιάννης, Σαλίκος καὶ Στ. Μπακόπουλος, εἰς τοὺς ὁποίους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία τοῦ χοροῦ. Ὁ κ. Τσουρὸς ἀνεξάντλητος πηγὴ ὀστᾶ καλαμπούρια ἔδιδε ἐξαιρετικὴ χάρι στὴν γιορτή. Ἐπίσης διεκρίναμεν τὸν Διευθυντὴν τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν καὶ τὴν κ. Ἰωαννίδου, τὸν γεωπόνον κ. Βούρδαν μετὰ τῆς θυγατρός του δίδος Ἀγγελικῆς, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σταγκίκα, τὸν Διοικητὴν Χωροφυλακῆς Νεαπόλεως καὶ τὴν κ. Ρηγάκη, τὰς οἰκογενείας Χ. Σκόβρα Παπαούλια, Πασχαλοπούλου, Πανταζίδου, Σαράντη, Φλιώνη, Καραμάτα, Τσίκαρη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μεϊιαμρίδου, τοὺς κ. κ. ἀδελφοὺς Κατσάνου μετὰ τῆς δίδος ἀδελφῆς των Ἀριάδνης, ὡραίας ἐμφανίσεως, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κυριακίδου Γεωπόνου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωαννίδου, αἱ δίδες Παπούλια, Στουρνάρα, Μαυροματοπούλου, Τσαούση, οἱ κ.κ. Γιαννούσης, ἰατρός, Χαραμπέρης, ὀδοντίατρος, Α. Γάγαλης, βλεπηγόρος, Ἐν. Βοστώνη καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Στοὺς χοροὺς διεκρίθησαν τὰ ζεύγη Ἰωαννίδης κ. Ἰωαννίδου, Κ. Κατσάνη, δὶς Κατσάνου, Στ. Μπακόπουλος, δὶς Τσαούση, Σαλίκος, δὶς Παπούλια, ὁ κ. Σταγκίκας μετὰ τῆς κυρίας του. Εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς χοροὺς αἱ κυρίαι Σταγκίκα, Σκόβρα, Πασχαλοπούλου καὶ αἱ δίδες Βούρδα, ἀδελφαὶ Παπούλια, δὶς Στουρνάρα, κ. Κυριακίδου κλπ. Στὴν διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ ἀξίζει κάθε ἔπαινος γιὰ τὴν ὅμορφη βραδυὰ ποὺ μᾶς χάρισαν.

ΚΙΤΣΙΟΣ ΔΡΑΚΟΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Οἱ κανόνες τῆς ἐποχῆς

ΚΕΝΤΗΜΕΝΑ ΓΙΛΕΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

=== Φθηνὴ κομψότης

Τώρα μὲ τὴν ἄνοιξι θὰ φορεθοῦν πολὺ τὰ χαριτωμένα αὐτὰ γιλέκα ποὺ μπορεῖτε νὰ φτιάσετε μόνες σας μὲ ὑφασμα 50Χ50 πόντους. Ἀπὸ αὐτὸ ποὺ τὸ λινὸ καὶ τὸ βελοῦδο.

Μπορεῖτε νὰ κάμετε τὰ κεντήματα μὲ χρωματιστὰ νήματα ἢ καὶ μὲ μετάλλινα.

Ἡ κοπὴ πλάι μπορεῖτε εὐκολώτατα νὰ φτιάσετε τὴ ζώνη καὶ τὸ γιακαδάκι.

Πηγαίνουν θαυμάσια μὲ ὁποιαδήποτε φούστα καὶ πολὺ περισσότερο μὲ τὰ ταγιέρ

Ἂν δὲν θέλετε νὰ τὰ κεντήσετε γαρνίρετέ τα κατὰ τὸ γοῦστο σας μὲ ρινὲ κομμάτια σκωτζέζικο, ἀνθισμένα ἐμπριμὲ ἢ μοτίφ.

Γιὰ τὸ ἐμπρὸς τοῦ φορέματος προτιμότερο εἶναι τὸ πικὲ, τὸ κρὲπ-ντὲ-οἴν, ὁ καφὲ, μαρίν, μαῦρες θὰ συνοδεύουν τὶς «ἀμπιγιὲ» τουαλέττες. Ἴδια μὲ τὸ χρῶμα τῆς ζώνης καὶ τῆς ἐσάρπας, ἡ τσάντα εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντοτε τὸ κυριώτερο ἀξεσσουὰρ. Δὲν εἶναι ἡ τσάντα, ποὺ περιέχει τὴν πούδρα καὶ τὸ κοκκινάδι, ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ξαναφτιάχνωμε τὸ πρόσωπό μας, ὅταν ὁ καυτὸς ἥλιος τῆς Ἀθήνας θὰ μᾶς ἔχῃ βγάλει τὸ μακιγιάζ;

Ρ.

◊◊◊

Ἀλληλογραφία Δοκτορέσσας

Ἀγ. Ἀργυρ. Ἀθήνας. Ἐπιστολήν σας πρώτην φορὰν λαμβάνω. Δι' αὐτὸ ποὺ μὲ ρωτήσατε ζητήσατε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας τὸ 12ον φύλλον τοῦ «Ἑσπέρου». Ἔγραψα δὶς μακρῶν. Ἀποφύγετε ὅμως μόνη σας τὸ ἐγκεῖ.ρημα. Ἀποτοθῆτε σ' ἕνα καλὸ κοιμωτήριον.

Βασανισμένη ψυχή. Θεσ)νίκη. Πράγματι ἡ ἀσθένειά σας εἶνε ἀνίστος. Δὲν πάει νὰ πῆ ὅμως μ' αὐτό, ὅτι ἡ θεραπεία δὲν θὰ σᾶς ἀνεκοῦφιζεν. Τί ἄλλο νὰ σᾶς γράψω, ὁπ' ὅ,τι δὲν ἔπρεπε νὰ προσθέτε εἰς τὴν πρᾶξιν ποὺ μοῦ γράφετ

Οἱ κανόνες τῆς ἐποχῆς

ΤΙ λέγουν οἱ ἀστέρες ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Γιὰ νὰ ἔχετε ὡραῖα πόδια

Τὸ νὰ ἔχετε ἕνα ὡραῖο σῶμα καὶ ἕνα χαριτωμένο πρόσωπο δὲν εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ γίνετε «στάρ». Πρέπει νὰ φορῆτε ἕνο κουστοῦμι τοῦ μπάνιου, δηλαδὴ νὰ ἔχετε ὡραῖο σῶμα καὶ ἰδίως τέλεια πόδια. Στὰ σπόρ οἱ διάσημες θεντέττες ὀφείλουν τὴν τελειότητα καὶ τὸ μάκρος τῶν ποδιῶν των. Καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς, ὁποια κι' ἂν εἶναι ἡ δουλειά τους δὲν ἀφίνουν τὸ σπόρ. Στὸ Χόλλυουντ καμμιὰ δὲν μπορεῖ νὰ πῆ ὅτι εἶναι καλὴ ἐὰν δὲν ἔχῃ κάνει τέννις, κολύμπι, δρόμο καὶ πολλὰ ἄλλα.

Ἡ Κὰρλ Λόμπαρντ εἶναι διάσημος «σπορτιγιούμαν». Τὸ ἀγαπημένο της σπὸρ εἶναι τὸ τέννις. Παίζει κάθε πρωΐ, ὅταν δὲν γυρίζῃ φίλμ, καὶ τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα ὅταν πηγαίνῃ στὸ «στούντιο». Πολὺ συχνὰ κάνει ἱππασία. Ἐὰν παραδάλλωμε τὰ πόδια της μὲ τὰ πόδια μερικῶν Ἑλληνικῶν κλασσικῶν ἀγαλμάτων τῆς ἀρχαιότητος θὰ ἰδοῦμε ὅτι εἶναι πιὸ μακρὰ κατὰ 5 ἑκατοστόμετρα. Τὸ τέννις καὶ τὸ κολύμπι ἐμάκρυναν τὰ πόδια της.

Ἡ Κλωντὲτ Κολμπὲρ κολυμπᾶ πολύ. Ἡ Ντολορὲς ντὲλ Ρίο τρελλαίνεται γιὰ τὸν χορό. Χορεύει κάθε μέρα !

«Ἀλλὰ, λέγει, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν χορὸ κάνω πολλὰ γυμνάσματα γιὰ τοὺς ἀστραγάλους καὶ τὰ πόδια. Ὀρθία, ξυπόλυτη ἀνασηκώνομαι 15 φορὲς ὅσο μπορῶ πιὸ γρήγορα στὶς μύτες τῶν ποδιῶν. Αὐτὴ ἡ ἄσκησις μαζεύει τοὺς μῦς τῆς γάμπας βγάζει ὅλο τὸ περιττὸ πάχος.

Ἂν καὶ περπατῶ πολύ, καὶ δὲν σταματῶ τὸν χορὸ ἂν δὲν παύσῃ ἡ ὀρχήστρα. δὲν ἔχω ποτὲ τὰ πόδια κουρασμένα».

Ἡ Ντολορὲς ντὲλ Ρίο λέγει ὅτι εἶναι πολὺ καλὸ γιὰ τὶς γάμπες τὸ περπάτημα χωρὶς κάλτσες. Συνιστᾶ τὰ παπούτσια μὲ ψηλὸ τακοῦνι καὶ νὰ ἀποφεύγετε τὰ παπούτσια τοῦ τέννις. Κάθε βράδυ κάνει ἕνα μασσάζ, στοὺς ἀστραγάλους ἀπὸ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερὰ 15 φορὲς καὶ τὸ ἴδιο ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ. Πολλὲς στάρ κάνουν αὐτὸ τὸ γυμνασμα καθισμένες μὲ μιὰ καρέκλα μὲ τὰ πόδια πολὺ τεντωμένα κάνουν 15 φορὲς μιὰ κίνηση τοῦ ἀστραγάλου ἀπὸ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ 15 φορὲς ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ.

Στὸ Χόλλυγουντ τὰ «γκέρλς» ποὺ χορεύουν πρέπει νὰ ἔχουν τοὺς ἀστραγάλους πολὺ λεπτοὺς. Γι' αὐτὸ κάνουν ἕνα μασσάζ μὲ ζεστὸ λάδι καὶ κομπρέσες μὲ ζεστὸ ξύδι. Ἔτσι τὸ λίπος φεύγει.

Τὸ βράδυ τὸ μασσάζ μὲ μιὰ λιπαρὴ κρέμα εἶναι ἀπαραίτητον. Καμμιὰ στὰρ δὲν ἀφίνει πολλὴ ὥρα τὰ πόδια της σὲ ζεστὸ νερὸ καὶ ὕστερα ἀπὸ κάθε ζεστὸ μπάνιο, κάνει σ' αὐτὰ ἕνα ντοὺς, πολὺ κρύο παγωμένο ἐὰν εἶναι δυνατό.

Πρέπει λοιπὸν νὰ περιποιήσθε τὰ πόδια σας ὅπως καὶ τὰ χέρια σας γιὰ νὰ βάφετε τὰ νύχια σας ὅπως καὶ τῶν χεριῶν σας. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι ὅτι πρέπει νὰ κόβετε τὰ νύχια τῶν ποδιῶν σας τετράγωνα γιὰ νὰ μὴ σπάζουν καὶ νὰ μὴ γυρίζουν.

Ὅσο γιὰ τὸ μάκρος τῶν παπουτσιῶν τῶν μεγάλων στὰρ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ μὲ πιστέψετε ἐὰν σᾶς πῶ ὅτι : ἡ Κὰρλ Λόμπαρντ, ποὺ ἔχει 1 μ. 65 φοράει παπούτσια ἀριθ. 35. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ 36, ἡ Κλωντὲτ Κολμπὲρ 35. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ὄψιο τῆς φύσεως. Πρέπει νὰ ὑποφέρετε τὰ πόδια σας ὅπως εἶναι καὶ νὰ μὴ προσοαθήσετε νὰ τὰ μικρύνετε μὲ στενὰ παπούτσια. Ἀκολουθῆστε τὶς συμβουλὲς τῶν ἠθοποιῶν τοῦ Χόλλυουντ. Διαλέξετε τὰ παπούτσια σας χαριτωμένα, πρακτικὰ καὶ ἄνετα. Βάζετε κάλτσες λεπτὲς γιὰ νὰ ὁμορφαίνετε τὶς γάμπες σας.

Καὶ μὴ ξεχνᾶτε νὰ κάνετε μερικὰ γυμνάσματα τὸ βράδυ πρὶν νὰ κοιμηθῆτε.

Rita B.

"Ἕνα ὡραῖο ἀπογευματινὸ φορεματάκι ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση, ποὺ λανσάρουν τώρα οἱ Παρισινοὶ Ὀίκοι Μόδας.

Τὰ «ἀξεσσουὰρ» τῆς τουαλέττας μας

Πολλὲς γυναῖκες ἀποφεύγουν πολὺ τὶς ἐσάρπες, οἱ ὁποῖες ὅμως ὡραιοποιοῦν τόσο τὰ φορέματά μας.

Ἐσάρπες... Σκεφθῆκατε ποτέ, ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες, ὅλα τὰ καλά, ποὺ θὰ μπορῆτε νὰ ἐκμεταλλευθῆτε;

Μάθετε ὅτι τὰ ζωηρὰ χρώματα δίνουν φέρεμα.

Ἡ ζώνη πάλι ἀντιπροσωπεύει ἕνα ἀξεσουὰρ πολὺ σπουδαῖο γιὰ τὴν τουαλέττα μας, ἀφοῦ φθάνει πολλὲς φορὲς νὰ τῆς δίνωμε ὅλη μας τὴν προσωπικότητα.

Γίνονται ἀπὸ χίλια χρώματα, σχεδὸν πάντοτε ζωηρά. Ἄλλοτε εἶναι στενὲς καὶ ἄλλοτε πολὺ φαρδιές.

Οἱ τσάντες εἶναι χιλίων εἰδῶν. Τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ καλοκαίρι θὰ ἰδοῦμε πολλὲς ὀσπρες, κόκκινες, μπλὲ καὶ πράσινες. Οἱ καφὲ, μαρίν, μαῦρες θὰ συνοδεύουν τὶς «ἀμπιγιὲ» τουαλέττες. Ἴδια μὲ τὸ χρῶμα τῆς ζώνης καὶ τῆς ἐσάρπας, ἡ τσάντα εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντοτε τὸ κυριώτερο ἀξεσσουὰρ. Δὲν εἶναι ἡ τσάντα, ποὺ περιέχει τὴν πούδρα καὶ τὸ κοκκινάδι, ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ξαναφτιάχνωμε τὸ πρόσωπό μας, ὅταν ὁ καυτὸς ἥλιος τῆς Ἀθήνας θὰ μᾶς ἔχῃ βγάλει τὸ μακιγιάζ;

Ρ.

◊◊◊

Ἡ κουζίνα σας

ΟΜΕΛΕΤΤΑ ΑΓΓΛΙΚΗ

ΚΙΚ.

Παίρνετε 9 αὐγὰ, 120 δράμια ζάκαρι, 120 δράμια ἀμύγδαλα, 2 μικρὲς γαλέτες, 1 ποτιράκι ρούμι. Κτυπᾶτε τοὺς κρόκους μὲ τὴν ζάκαρι ἔχετε κοπανισμένα τὰ ἀμύγδαλα, τὶς γαλέτες καὶ τὰ ὄσπρα τῶν αὐγῶν καλὰ κτυπημένα.

Ρίχνετε κατόπιν τοὺς κρόκους, ἀπὸ μιὰ κουταλιὰ ἀμύγδαλα καὶ γαλέτα καὶ τὰ ὀσπράδια ἕως ὅτου τελειώσουν. Ἐφειτα βάζετε τὸ ρούμι καὶ τὴν βανίλια. Ἀλείβετε τὴν φόρμα βούτυρο καὶ τὴν στέλνετε στὸν φοῦρνο.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΣΙΔΕΡΗ
Μαιευτικὴ—Γυναικολογικὴ
Καλησπέρη 6, τηλ. 26-735
Δωμάτια πολυτελείας Α Β'. καὶ Γ'. θέσεως

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΣΑΣ

Θέλετε νὰ γνωρίζετε τὸν ἑαυτό σας ;

ΚΥΤΤΑΧΤΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ

Θὰ μάθετε πολλὰ πράγματα

Δίνουμε καὶ σήμερα ἄλλα δύο χέρια Παρισινὰν προσωπικοτήτων ποὺ μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν ὡς βάσεις γιὰ νὰ κρίνετε τὰ δικά σας καὶ τῶν γνωστῶν σας.

Α'. Τὸ χέρι τοῦ ἰατροῦ Ἀταμαράν εἶναι χέρι ἔνθουσιωδοῦς ἀνθρώπου, ζωηροῦ, γεμάτου ἀντιφάσεις ποὺ δὲν φέρει τὸ σῆμα τοῦ Ἄρεως ποὺ δείχνει τὸν χειροῦργο ἀλλὰ τὸ νευρικὸ σύμπλεγμα ἐκείνου τὸν ὁποῖον συγκινοῦν οἱ καλλιτέχναι. Ἄνθρωπος κοινωνικὸς ποὺ ἀρέσκεται νὰ δέχεται τοὺς φίλους του καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ μαζύ τους τὶς χαρὲς τοῦ τραπεζιοῦ, μιλῶντας γιὰ τέχνη καὶ φιλολογία. Καταφανὴς καλωσύνη. Ὡραία γραμμὴ ζωῆς, ὡραία γραμμὴ μοίρας, λαμπρὰ ἐπιτυχία. Ἡ ἀγάπη τῶν ἐπιστημῶν, τῆς ἐρεύνης, ὑπηρετουμένων ἀπὸ τὴν ρεαλιστικὴ φαντασία καὶ τὴν γρήγορη ἀποφασιστικότητα καὶ τὴν διορατικότητα τοῦ ἰατροῦ.

Β'. Τὸ χέρι τοῦ δικηγόρου Μωρὶς Γκαρσόν. Κυριαρχεῖ ἡ διανοητικότης ἐπὶ τοῦ ἐνστίκτου. Ἐγεννήθη μὲ πολλὴν καρδιὰ (ἀριστερὸ χέρι) καὶ φαίνεται πῶς τὴν ἔχασε στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς θεϊὰ καὶ ἐφευρετικὴ ἢ πολιτικὸς (αὐφος (ὑπομονή, ἀγάπη τῆς ἐρεύνης θεϊὰ καὶ ἐφευρετικὴ) ἢ πολιτικὸς (αὐστηρὰ λογική) ἢ δικηγόρος (πνεῦμα μαχητικόν) . Λογικεύεται παντοῦ ἀκόμη καὶ στὰ αἰσθήματα καὶ συνεπῶς στερεῖται εὐκινησίας καὶ σφρίγους. Ἀνήσυχος, ἐπίμονος, ἀνεξάρτητος, μὲ ἐπιφυλακτικὸν καὶ ψυχρὸν ἐξωτερικόν. Ζωηρὰ ἐπίδρασις τῆς μοίρας. Λίγος ἀρθριτισμός.

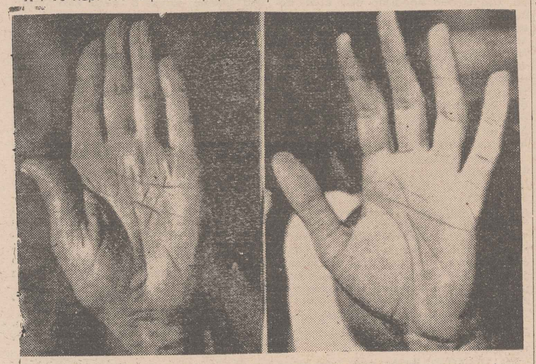

Κάτι ποὺ πρέπει νὰ μάθετε

ΤΑ ΑΣΤΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ

Ο ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΚΟΡΠΙΟΥ

Ἀφορᾷ ἐκείνους, ποὺ γεννῶνται στὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου μέχρι 22 Νοεμβρίου.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀρχίζουν οἱ χειμωνιάτικες κακοκαιρίες. Ὁ ἀέρας σφυρίζει διαρκῶς ἕως τραγοῦδι σὰν ἄγριο νανούρισμα, ἐνῷ συγχρόνως μέσα στὰ σπλάγχνα τῆς φύσεως βαθεῖα συντελεῖται τὸ ἔργο τῆς ἀναζωογονήσεως καὶ τῆς ἀναδημιουργίας, τῶν δυνάμεων, ποὺ κατεστράφησαν.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει ἐκ παραλλήλου καὶ μὲ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ γεννῶνται κάτου ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸν αὐτόν. Οἱ ψυχικὲς των ἐπιθυμίες συναντοῦν θυελλώδεις ἀντιστάσεις καὶ ἀντιδράσεις. Μόνον ὁλίγοι πνευματικῶς ἀνωτεροι ὑπάρξεις κατανοοῦν τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς. Πάντως μέσα τους εὑρίσκεται τὸ σπέρμα τῆς ἀναζωογονήσεως καὶ τῆς ἀναδημιουργίας καὶ πολὺ συχνὰ ἐπιτυγχάνουν πράγματα, ποὺ φαίνονται πῶς ἐκ πρώτης ὄψεως εἶναι ἀνώτερα τῶν δυνάμεών των.

Ο ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΤΟΞΟΤΟΥ

Ὁ ἀστερισμὸς αὐτὸς εἶναι γιὰ κείνους, ποὺ γεννηθήκανε στὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ 23ης Νοεμβρίου μέχρι 2ης Δεκεμβρίου.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ Γῆ καλύπτεται ἀπὸ τὸ κιόνι καὶ πάγους, ἐνῷ μέσα εἰς τὰ σπλάχνα της, στὸ βάθος, ἀναπτύσσεται ἡ θέρμη τῆς καινούργιας ζωῆς.

Ἔται ἀκριβῶς ὡς ἀνθρωποι, ποὺ ἀνήκουν στὸν ἀστερισμὸ αὐτὸ ὑφίστανται διάφορες ἐξωτερικὲς καὶ παγερὲς ἐπιδράσεις, ἐνῷ μέσα τους ζωογονεῖται ἡ τάσις πρὸς τὴν ἐπικράτησι, πρὸς τὴ ζωή.

Ἐπιπροσθέτως, οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀστερισμοῦ αὐτοῦ εἶναι ψυχροὶ καὶ ἔντιμοι μέχρι σκληρότητος, ὅπως καὶ ἡ φύσις κατὰ τὴν ἐποχὴ, ποὺ γεννηθήκανε. Ἔχουν λεπτότατα αἰσθήματων καὶ μέσα των κυριαρχεῖ ἡ ἐλευθερία τῆς ἀνεξαρτήτου ὑπάρξεώς των.

Ο ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΡΙΝΟΚΕΡΩ

Δηλαδὴ γιὰ κείνους ποὺ γεννηθήκανε στὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου μέχρις 20 Ἰανουαρίου.

Στὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ ἥλιος, ποὺ φωτίζει τὴ Γῆ καὶ τῆς δίδει ζωὴ εὑρίσκεται στὸ σημεῖο, ποὺ τρέπεται πρὸς τὴν ἐαρινὴν τροχιάν του. Προσπαθεῖ, ἀγωνίζεται μὲ πολὺ μεγάλους κόπους, ὅπως ὁ Ρινόκερως ποὺ σκαρφαλώνει, γὰ ἀνεῦρῃ πειὸ ψηλά.

Τὸ ἴδιο, λοιπόν, κι' οἱ ἄνθρωποι, ποὺ γεννηθήκανε στὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα. Προσπαθοῦν, παλεύουν, ἀγωνίζονται νὰ ἀνεδοῦν πειὸ ψηλά. Ὡς μοναδικό τους σκοπό, ἔχουν τὴν ἄνοδο σὲ ἀνώτερα ἐπίπεδα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἰσχύος. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ἡ ἄνοδος αὐτὴ εἶναι πολὺ δύσκολη, λόγῳ τῶν ἐμποδίων ποὺ συναντοῦν καὶ πολλὲς φορὲς εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη.

Ο ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΥΔΡΟΧΟΟΥ

Στὸν ἀστερισμὸ αὐτὸ περιλαμβάνονται ἐκεῖνοι, ποὺ γεννηθήκανε στὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου μέχρι 19 Φεβρουαρίου.

Παρ' ὅλο, ὅτι τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἐπικρατεῖ ὁ χειμῶνας, ἐν τούτοις αἱ δυνάμεις τῆς νέας ζωῆς αὐξάνουν διαρκῶς. Ἡ ἀνοιξις, ποὺ θάρθῃ σὲ λίγο καθίσταται αἰσθητὴ σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, στὸν ἀστερισμὸ αὐτόν, ἔχει δοθῆ τὸ συμβολικὸ ὄνομα τοῦ Ὑδροχόου, ὁ ὁποῖος χύνει τὸ ὑδωρ τῆς ζωῆς, τὸ στοιχεῖον τῆς ἀναζωογονήσεως ὁλοκλήρου τῆς φύσεως.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἐκεῖνοι ποὺ γεννηθήκανε στὸν ἀστερισμὸ αὐτό, εἶναι ἄνθρωποι, ποὺ αἰσθάνονται περισσότερο, παρὰ κατανοοῦν. Ἔχουν ἐξαιρετικὴ διαίσθησι, πολλῶν πραγμάτων, χωρὶς νὰ τὰ γνωρίζουν, χωρὶς νὰ τὰ ἔκρυν μελετήσει, χωρὶς κὰν νὰ τὰ κατανοοῦν. Εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τύποι μυστικοπαθεῖς, ἔχουν διορατικότητα ἀκατανόητου κι' ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους ἀκόμα.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι προικισμένοι ἐκεῖνοι, ποὺ γεννηθήκανε σ' αὐτὸ τὸν ἀστερισμὸ ἀποβαίνουν πρὸς ὠφελός των.

Ο ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΤΟΝ ΙΧΘΥΩΝ

Μὲ αὐτὸν τὸν ἀστερισμόν, ποὺ εἶναι ὁ τελευταῖος, κλείνει τὸ ὡροσκόπιον τοῦ ἔτους, ἀφορᾷ δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ποὺ γεννηθήκανε στὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ 19 Φεβρουαρίου μέχρι 21 Μαρτίου.

Τὸν ἐποχὴ αὐτὴ ὅλες οἱ δυνάμεις τῆς φύσεως μεγαλώνουν, αὐξάνουν, σταθεροποιοῦνται, οὕτως ὥστε νὰ ἀγοῦν σὲ λίγο ἕζω ἀπ' τὴ Γῆ καὶ νὰ ἐκδηλωθοῦν. Οἱ δυνάμεις αὐτὲς εἶναι τῶρα ἀνεμοδιστες. Δὲν ὑφίστανται καμμιὰ ἐξωτερικὴ ἀντίδρασι. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀστερισμοῦ τῶν Ἰχθύων.

"Ἐχουν μέσα τους ἰσχυρὲς δυνάμεις, ποὺ δὲν ἐμποδίζονται ἀπὸ τίποτε. Δὲν ὑφίστανται ἐξωτερικὲς ἐπιδράσεις, ἢ ἀντιδράσεις καὶ εἶναι ἐλεύθερες νὰ ἐκδηλωθοῦν σὲ λίγο στὸ πνευματικὸ καὶ αἰσθηματικὸ ἐπίπεδο τῆς ζωῆς των.

Ὅλα ὅσα ἔγράφησαν μέχρι τώρα καθορίζουν τὶς γενικὲς γραμμὲς τοῦ καρακτηρισμοῦ τῆς φύσεως τῶν ἀνθρώπων ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς ποὺ γεννηθήκανε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΚΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ

Αἱ διασκεδάσεις τῆς οἰκονενείας

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα ἐδημοσιεύσαμε ἕνα τετράγωνο μὲ προσθέσεις. Τώρα σᾶς δίνουμε ἕνα ἄλλο μὲ θαυματουργικὲς ἀληθινὰ ἀφαιρέσεις.

Οἱ ἀριθμοὶ 1–32 νὰ τοποθετηθοῦν ἔτσι, ὥστε τὸ σύνολον τῶν ἀριθμῶν, ποὺ εὑρίσκονται στοὺς κύκλους, ἀφαιρούμενον ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν ἀριθμῶν, ποὺ εὑρίσκονται στὰ τετράγωνα, σὲ κάθε γραμμὴ ὁριζόντιον ἢ κάθετον στήλην ἢ διαγωνίως, νὰ δίδῃ πάντοτε ὑπόλοιπον ἐννέα. Ἐὰν κοιτάζετε, θὰ βρῆτε καὶ μερικοὺς ἄλλους συνδυασμούς, ποὺ δίδουν τὸ ἴδιο ἀποτέλεμα.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Β. Ρ.)

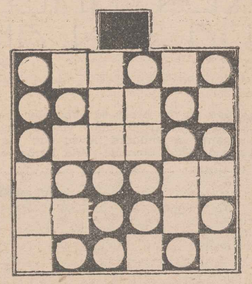

Μαγικὴ εἰκὼν

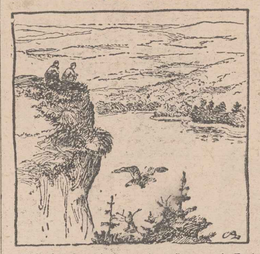

Στὸ ὡραῖο αὐτὸ τοπίον ἔχουν ἐκδράμει τρεῖς, ἀλλὰ φαίνονται μόνον οἱ δύο. Ποῦ εἶναι ὁ τρίτος;

Διασκεδαστικὴ γυμναστικὴ

Πάρτε ἕνα ἀσημόκαρτο ἀπ' αὐτὰ ποὺ βρίσκονται σὲ πολλὰ πακέτα καὶ κυρίως σὲ πολλὰ κουτιὰ σιγαρέττων. Κόψτε ἕνα κομμάτι στὸ μέγεθος, ὥστε νὰ φύγουν ὅλες οἱ ζάρες.

Θὰ παρατηρήσατε ὅτι γενικὰ ἡ μιὰ πλευρὰ εἶναι θαμπὴ καὶ ἡ ἄλλη γυαλιστερή. Τοποθετῆστε τὴ γυαλιστερὴ πλευρὰ πάνω στὴν παλαμη τοῦ χεριοῦ σας τεντωμένη ὁριζοντίως καὶ περιμένετε λίγες στιγμές. Θὰ αἰσθανθῆτε καθαρὰ αἴσθημα ζέστης στὸ ἀκεπασμένο μέρος τοῦ χεριοῦ.

Ὁ λόγος εἶναι ἡ γυαλιστερὴ ἐπιφάνεια ἀντανακλᾷ τὶς θερμαντικὲς ἀκτῖνες ποὺ ἐκπέμπονται ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὶς ξαναστέλνει πίσω.

Ἀκροστοιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα γνωστοῦ τοῦ γλύπτου τῆς ἀρχαιότητος :

1) Ὁ τόπος ὅπου ἐγεννήθημεν. 2) Ρωμαϊκὴ θεά. 3) Θεὸς τοῦ Πολέμου. 4) Πέρσης Βασιλεύς. 5) Κράτος τῆς Εὐρώπης. 6) Ἀρχαῖος μάντης μεταμορφωθεὶς εἰς γυναῖκα. 7) Κράτος τῆς Βαλκανικῆς. 8) Πόλις τῆς Θεσσαλίας. 9) Ἀρχαία θεά. 10) Πόλις τῆς Πελοποννήσου.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Τάκη Σ.–Κηφισιά)

Παιννίδι

Μὲ τὰ παραπάνω πέντε γεωμετρικὰ σχήματα συναρμολογούμενα νὰ σκηματισθῆ ἕνα κεφαλαῖο γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.

(Ἐστάλη ὑπὸ Ε. Σ. Πέρου)

Ἀριθμητικὴ εἰκὼν

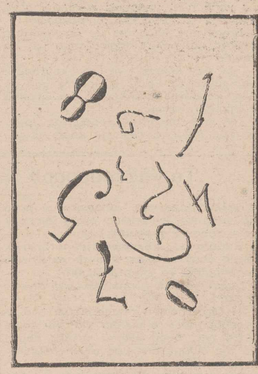

Μὲ τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς νὰ σχηματισθῆ μιὰ προσωπογραφία.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Β. Τσιλπιρίδη)

Τὰ πουλιὰ καὶ τὰ δένδρα

Μέσα σ' ἕνα κῆπο εἶνε μερικὰ πουλιὰ καὶ μερικὰ δένδρα. Ὅταν τὰ πουλιὰ κάθωνται ζευγαρωμένα πάνω στὰ δένδρα, περισσεύει ἕνα δένδρο καὶ ὅταν τὰ πουλιὰ κάθωνται ἕνα - ἕνα περισσεύει ἕνα πουλί. Πόσα δένδρα καὶ πόσα πουλιὰ εἶναι;

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Ἐλ. Σκανδαλελλη)

ΤΙΣ ΩΡΕΣ ΣΑΣ

Τὸ παιννίδι τῆς μόδας

ΑΙ-ΣΤΑΥΡΩΤΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

Διασκεδαστικὸ καὶ μορφωτικὸν

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

1. Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. – Ὅταν ἰουλεύουμε αἰσθανόμαστε....
2. Πρόθεσις.–Ὀλυμπιονίκης Μαραθωνοδρόμος.–Στὰ Γαλλικὰ σημαίνει λίμνη καὶ στὰ Ἀγγλικὰ τύχη.
3. Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.–Χωρὶς νὰ θέλῃ.
4. Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.
5. Θρασεῖα.
6. Ἀρχαῖον ὅπλον.–Ἀρχαία θεά.
7. Τὸ βάφουν κόκκινο ὅλες οἱ γυναῖκες.
8. Τὸ ἐπίθετον γνωστῆς Βυζαντινῆς συγγραφέως κόρης Αὐτοκράτορος.
9. Ἐπιτροπή.–Καρφί.
10. Λέξις τοῦ σκακιοῦ.–Προϊὸν τῶν ΠΠΝΩΝ.–Λέξις ἡν ὁποίαν εἶπε ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ.
11. Ἐντόσθιον.–Τὸ πανωφόρι τῶν βλάχων.

ΚΑΘΕΤΟΣ

1. Εὐχάριστον συναίσθημα.
2. Πόλις τῆς Κεφαλληνίας.– Σημαίνει μακρυὰ (εὐχρηστο σὲ γεωγραφικοὺς ὅρους) . –Σύνδεσμος. – Ἀγάπη χωρὶς ἀρχὴ καὶ χωρὶς τέλος.
3. Μὲ αὐτὴν κολλοῦμε.–Κάνει αὐγά.
4. Ἐκεῖνος ποὺ κρατάει τὰ λουριά.
5. Εἶδος πιλαφιοῦ.
6. Ἀπὸ κεῖ μπαίνουμε στὰ σπίτια καὶ στὰ δωμάτια.–Τὸ φέρουν τὰ ἄλογα (ἀνορθόγραφον) .
7. Ἐπίπεδος.

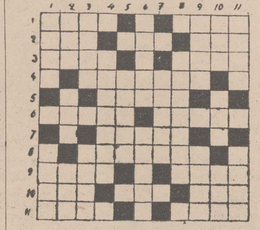

8. Ὄχι ψεύτικη.
9. Δύναμις. – Βιβλικὸν ὄνομα (κλητική) .
10. Πηγαίνω.–Πρόθεσις.–Μεγάλος ὀργανισμός.
11. Τεμπέλα.–Ἀγία.

(Ἐστάλη ὑπὸ ἀγνώστου)

Αἱ λύσεις

Μαθηματικὸ τετράγωνο

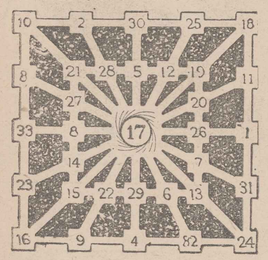

Ἰδοὺ πῶς θὰ τοποθετηθοῦν οἱ ἀριθμοὶ 1–33, ὥστε παντοῦ νὰ εὑρίσκεται ὁθροῖσμα 85.

Τετραγωνισμὸς ἀστέρος

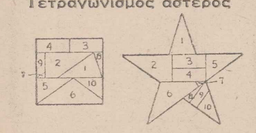

Ἰδοὺ πῶς θὰ κοπῆ τὸ ἀστρο, ὥστε τὰ κομμάτια του συναρμολογούμενα ν' ἀποτελέσουν κανονικὸν τετράγωνον.

Σταυρωταὶ λέξεις

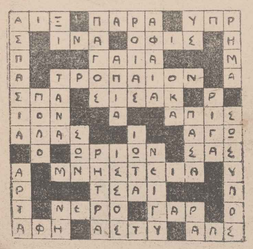

Τὰ πορτοκάλια

Ὁ πρῶτος ἐπώλησε 49 πορτοκάλλια πρὸς μιὰ δραχμὴ τὰ ἑπτὰ καὶ ἕνα πρὸς τρεῖς δραχμὲς καὶ ἐπίασεν 10 δραχμές Ὁ δεύτερος ἐπώλησε 28 πορτοκάλλια πρὸς μιὰ δραχμὴ τὰ ἑπτὰ καὶ ἕνα πρὸς τρεῖς δραχμὲς καὶ ἐπίασεν 10 δραχμὲς Ὁ τρίτος ἐπώλησε ἑπτὰ πορτοκάλλια πρὸ μιᾶ δραχμὴ καὶ τρία πρὸς μιὰ δραχμὴ τὸ ἕνα καὶ ἐπίασε κι' αὐτὸς δέκα δραχμές.

Τὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἔθγαλε φήμην κάπως ὑπερβολικήν, λύνοντας κατὰ τρόπον ὄχι πολὺ κομψὸν τὸ πρόβλημα τοῦ αὐγοῦ, ποὺ ἐμεινε ὄρθιο.

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ λυθῆ καὶ κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον: Τυλίγετε μιὰ μακρυὰ κορδέλλα γύρω στὸ αὐγό, ποὺ κρατᾶτε ὄρθιο, ἀκουμπῶντας τὸ ἕνα δάκτυλο στὴν πιὸ κονδρὴ μύτη. Κατόπιν τραβᾶτε τὴν κορδέλλα καὶ κάνετε τὸ αὐγὸ νὰ γυρίσῃ σὰν σβούρα.

Τὸ αὐγὸ τότε θὰ σταθῆ καθέτως, ὅσο ἡ περιστροφικὴ ταχύτης του θάναι ἀρκετὴ καὶ, ἂν τὸ γυρίσετε μέσα σ' ἕνα πιάτο, ποὺ θὰ γυρνᾶτε κατὰ βούλησιν, θὰ χορεύῃ χαριτωμένα, γυρίζοντας σὰν χορευτής.

Ἄστρο

X = Φωνῆεν
. X . = Τοπικὸν ἐπίρρημα
. . X . = Ὑποζύγιον
. . . X . . . = Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας
. . . X . . = Ὀμηρικὸς ἥρως
. . X . = Μουσικὸς φθόγγος
. X . = Ζύμωνον
X = Ἀστὴρ–Περιοδικόν.

(Ἐστάλη ὑπὸ Πάδε)

Σπαζοκεφαλιὰ

Ὁ ἀριθμὸς 1000 νὰ γραφῆ μὲ ὀκτὼ Β.

(Ἐστάλη ὑπὸ Ἑσπέρου–Βόλου)

Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν λέξεων ποὺ ζητοῦνται, ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα Ἑλληνικῆς νήσου:

1) Μεγάλη ἐρημος. 2) Εὐχρηστότατον ὑγρόν. 3) Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. 4) Πατρὶς μεγάλου συγγραφέως. 5) Ὅρος τῆς γραφῆς.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Τ. Μπουμπάρα)

λία πρὸς μιὰ δραχμὴ τὰ 7 καὶ δύο πορτοκάλλια πρὸς τρεῖς δραχμὲς τὸ ἕνα καὶ ἐπίασε ἑπτὰ δραχμές.

Ὁ τρίτος ἐπώλησε ἑπτὰ πορτοκάλλια πρὸ μιᾶ δραχμὴ καὶ τρία πρὸς μιὰ δραχμὴ τὸ ἕνα καὶ ἐπίασε κι' αὐτὸς δέκα δραχμές.

Μαγικὴ εἰκὼν

Τὸ παιδὶ τῆς φαίνεται εὐκολώτατα στὴν ἀριστερὴ κάτω ἄκρη τῆς εἰκόνος κοντὰ στὸ λαιμὸ τῆς μητέρας του.

Τὰ πιάτα

Ἔσπασαν μόνο τέσσερα πιάτα, διότι ἦσαν δύο παποῦδες, δύο γυιοὶ καὶ δύο ἐγγόνια. (Οἱ παποῦδες ἦσαν καὶ πατέρες τῶν γυιῶν καὶ οἱ γυιοὶ ἦσαν καὶ παιδιὰ τῶν παπούδων) .

Ο „ΕΣΠΕΡΟΣ" ΑΠΑΝΤΑ

Ἱππότην, Πτολεμαῖδα. Κριτικὴν λύστηραν; Ἀποφύγετε ὑποκειμενικὰ θέματα. Μόνον οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς ὁμιλοῦν γιὰ τή.... θερμάστρα τοῦ γραφείου των.

Φοῖδον Ρ. Δράμαν. Ἡ ὅλη τοῦ «Ἑσπέρου» γράφεται ἀπὸ τοὺς γνωστότερους δημοσιογράφους καὶ λογίους τῆς Ἑλλάδος. Δύσκολο νὰ βρῶ ἕνα κομμάτι ἀναγνώστου γιὰ τὶς ἄλλες σελίδες μου. Γιατὶ δυστυχῶς ἐλάχιστοι γράφουν καλά. Πάντως, ἐλπίζω νὰ μορφώσω σ' ἕνα χρόνο πολλοὺς ἀναγνώστες μου, ἐκτὸς τῶν ἤδη ὑπαρχόντων–καὶ εἰστε καὶ σεῖς–ἔτσι, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ γράφουν καὶ πέραν τῆς Σ. Ν. Λ. Στεῖλτε ὅ,τι θέλετε.

Γ. Κουτραύλην, Ἡρακλεῖον Ἀττικῆς. Ἴσως ἐπειδὴ ὑπερισχύει τὸ ἐπικρατέστερον, σκεφθῆκα τὸ Ἡράκλειον τῆς Κρήτης, ἀντὶ τοῦ Η. Α. Αὐτὸ δὲν σᾶς προσδάλλει, βεβαια. Ἀκόμη ἔκω δικαίωμα νὰ ρωτῶ, ἂν τὸ τραγοῦδι «Ματζότης» εἶναι δικό σας, ὅταν βλέπω τὸ «τὲν μὲ Ε. Τί λέτε; Τὸ περὶ ὀρθογραφίας ἀπευθύνεται καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους.

Πυρ. Γεράνην. Ὅταν εἶναι καλό, ὅπως τὸ δικό σας, γιατί νὰ μὴ δημοσιευθῆ σὲ ὁπισθόπηστε σελίδα; Καὶ τὸ ἄλλο ἐπίσης καλό.

Δ. Ε. Παπ. Τὸ ἀστυνομικὸ σας καλό, ἀλλὰ μεγάλο. Αὐτὰ τὰ ὀνόματά του εἶναι πραγματικά;

Α. Β. Ἐνταῦθα. Καλὴ ἡ κωμῳδία, ἀλλ' ἀδημοσίευτος.

Ἀνδρ. Καλιγέρην. Κύθηρα. Πολὺ καλὰ γιὰ τὸ ἄλλο. Τὸ σημερινὸ τραγοῦδι ὀχι καλό.

Δ. Φ. Η. Ἤρακ. Εὐχαριστήθηκα ἐξαιρετικὰ καὶ πέρασα ἀρκετὴ ὥρα εὐχάριστα. Ἦταν μιὰ πνοὴ αὔρας στὸν αὐχμηρὸ δρόμο τῆς δουλειᾶς. Περιμένω καὶ πάλι. Ἡ εἰκόνα τοῦ Λιμανιοῦ ἦταν δική μου. Ἂν ἔκετε φωτογραφίες καλές, θᾶμουν εὐτυχὴς νὰ λάδω μερικὲς μαζί μὲ τὴν ἀναμενομένη, πού, ἐν δὲν θέλετε, δὲν τὴν μετακειρίζομεθα γιὰ τὸ σκοπό, ποὺ σᾶς εἴπαμε στ' ἄλλο φύλλο.

Ν. Γεωρ. Κύπρον. – Ἄμαλ. Γρυπιώτη, Βόλον, καὶ ὅσους ἐστείλαν ἀπὸ κρπάτικο. – Δυστυχῶς ἐφθάσαν ἀργά.

Δ. Παυλ. 1) Γιατὶ καθένας σας δὲν ἔκαμε κι' ἕναν ἄλλον ἀγράστη τοῦ «Ἑσπέρου»–ἔκτος ἐλαχίστων–ὅπως ζητπσα; 2) Διότι δὲν γράφουμε ἱστορία. 3) Γιατὶ δὲν διαβάσατε, ὅταν γράψαμε. Ἀλλὰ ρωτῶ καὶ ἐγώ: Γιατὶ γράφετε σὲ παλποχαρτάκια; Ἀκόμη Χωριστὰ τὴν ὅλη καὶ χωριστὰ τὰ παιγνίδια. Ξαναστεῖλτέ τα ἔτσι.

Π. Καρέσιν. – Ν. Χ. Λεβαντῖν. – Χ. Τραγνῖν. – Β. Τσιλπερίδην. – Σκαμνιώτην, Δράμαν. – Χ. Ἰωσκειμίδην. – Βωυτ. Βουταίον. – Γ. Ὀραγκ. – Πσβίλ. – Χαρ. Στεφ. Ζολυδόκην. – Δ. Π. Α. – Γ. Χ. Γιαννάκην. Παρακαλοῦμεστε σελίδα παιγνιδιῶν.

Ι. Μάρκου. «Καταιγίδα» καλή. Φύλλα νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν πράκτορα τὰ τοῦς φέρῃ. Εἶναι ὑποχρεωμένος.

Ὀρέστον. Ἰτέαν. Δὲν ἔλαδα ποτὲ γράμμ. σας. Τὰ τραγοῦδια ὀχι καλά, δυστυχῶς.

Λ. Κρ. Κιλκίς. Ἀκοῦστε τὸ στίχο σας: "Ἕνα μόνο σκοπὸ θὰ σοῦ ψέλνω – τῆς καρδιᾶς μου λουλοῦδι γλυκό». Καὶ ἕνα ἄλλον γνωστόν: «Ἀπὸ κρότον ὀργάνων βουίζει – τῆς Γραδιᾶς τὸ βουὸ ἀντικρύ». Δὲν πάει λοιπὸν αὐτὸ τὸ μέτρο σὲ ἐρωτικὸ τραγοῦδι. Τὸ «Ζωὴ Χαμένη» καλό.

Μιμάκην, Ἀλεξαν. Τὸ «Θὰ σ' ἐκδικηθῶ» καλό. Ἀνταποκρίσεις γυρω ἀπὸ κοσμικὴ κίνησι καὶ κοινωνικὴ ζεκτσι.

Ν. Δαμ. Ἰσταμβοῦλ. Ἔως ὅτου στείλετε τὸ γράμμα, ἐδημοσιεύθη. Ἡ τελευταία στὸ ἑπόμενο.

Κωστάν Γ. Οἱ «Ἀπόκληροι» καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῆ.

Ἀδαμαντίαν Δ. ἀοιτπτὴν. Ἐφεξῆς «δὲν πλὲε ἀπόφε», γράφετε τρεῖς ἐκεῖνοι. Κ.ρτε, ἐλέησον! Μὰ γιατὶ ὅλοι σας ἀσχολεῖσθε μὲ ρπχα θέματα, ὅλοι μὲ τὸν ἔρωτα, ποὺ θέλει κάτσις; Σᾶς φαίνεται ὅλων πολὺ ἐυκόλο! Δίγνωμμν, ἀλλὰ τὸ εἶπα τοῦ ναυπηρολ γιὰ νὰ τ' ἀκούῃ ἡ νύφη.

Δικαδτκόν, Νεάπολιν. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅρα μου γράφετε γιὰ τὴν «Ἀγωνία». Τὸ «Ἕνας χρόνος ἀγάπης» καὶ αἱ «Ἐρωτικοὶ ἐπιστολαὶ» μου βρίσκονται μὲ δικρολία. Γιατὶ ἐξαφανίζουν ἕκα τόρμ, θὰ σοῦ τὸ ἀτείλω.

Τάκαν Χόρν, Ἠπειρον. Ὀχὶ καλά.

Ἐσσαναμαρένος, Κλκιὰ. Ὁ ἕνας «θὰ τὴν ἐκδικηθῆ», ὁ ἄλλος «θὰ τὴν ἀκούσῃ», ὁ ἄλλος «τὴν ἀγαπᾶ», ὁ ἄλλος «τὴν ἀγαπᾶ ἀκόμα», ὁ ἄλλος... Μὰ τὶ πάθατε, βρὲ παιδιά! Λιάν, λυπᾶσθε τὶς κοιμωμένες τὶς γυναῖκες κι' ἐμένα!... Ἡ ἄλλον λυπᾶσθε τὰ τὲ μελάνι, τὸ χαρτὶ καὶ τὰ ταχυδρομικά. Γράφτε κάτι ἄλλο, ὀτόν. Στελέντα θὰ δημοσιευθοῦν. Κ.ρ.ν.ν.τε βιολ ὅλοι σας.

Μαρ. Μαρ. Ἐπὶ τελοῦς ἐκεῖς "Κὰ βρτκατε» καὶ πεπκοτε. Συγχαρητήρια.

Σ.Ν. Γ. Διβρ. Μὴ βιαζεσθε. Ἐλπιστῆ καὶ τὸ ὀνιντῆρ.

Γιόν. Πουρν. Σταματήστε. Ἔχω δέκα κομμάτια σας. Ὑπομονή.

Ἐφόρ. Ἀουμ. Θεσσαλονίκην. Δὲν λέει τίπότε. Φύτη σας. Διαθέστε πρῶτα γραμματική. Γιατὶ, ἀμα γράφετε τὸ «Ἐλάμπε» μὲ δύο «λν», φυσικὰ εἶναι νὰ μὴ γραφεῖτε καὶ σεῖς καὶ ὅλοι οἱ ἀνορογράφοι τίπατε.

Λευκὴν Μαργαρίταν. Ἔγινε. Τὸ ἄλλο στὴ Σ. Ν. Λ.

Ἀθ. Π. Κ. Δὲν πιστεύω ὁ διοφθυπὴς νὰ μεταδάλῃ πάλι τὸ ὄνομά σας, τὸ τόσο ἀγαπητὸ ἀτὸν «Ἑσπερο» καὶ στὸν ὑποσαινόμενο γιὰ τὸν ἀγῶνά σας ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ περιοδικοῦ. Ἐπὶ διαγωνισμῷ συμμετέχετε μὲ τὸ ψευδώνυμο, ποὺ μοῦ γράφετε, καὶ μὲ τὸ «Ὄνειρο». Ἀλλὰ θλέπω πῶς ἡ ἀνώνυμοι τῆς πεδαρμένης δὲ σᾶς ἀφῆνε τόπο τὴν ἀγοπσουσστε;

Παδίλ καὶ Γ. Βαρνίαν. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ δημοτικὰ τραγοῦδια. Θέλω ἀπ' ὅλους σεῖς δημοτικὰ τραγοῦδια, παρα